

(Pindarus)

Germanus

SCHOLIA GERMANI

IN PINDARI OLYMPIA

E CODICE CAESAREO VINDOBONENSI.

SCHOLIA GERMANI

IN PINDARI OLYMPIA

E CODICE CAESAREO VINDOBONENSI

EDIDIT, ALIORUM SCHOLIORUM SPECIMINA

ADIECIT,

EPISTOLARUM CRITICARUM TRIADEM

PRAEMISIT

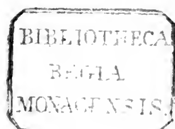
TYCHO MOMMSEN,

SLESVICO-HOLSATUS.

KILIAE

IMPENSIS ERNESTI HOMANNI.

MDCCCLXI.

LIPSIAE TYPIS B. G. TEUBNERI.

EPISTOLAE CRITICAE.

I.

AUGUSTO BÖCKHIO S.

Invenire studiis criticis quod pro certo haberi possit etsi non magnum tamen rarum et iucundum est. Quod cum mihi de nonnullis Pindari locis contigisse existimem, nihil antiquius habui quam ut Tibi, vir optime et cordatissime, ut Tuo iudicio comprobes, proponam.

Permultos locos non recte in veteribus libris traditos esse constat, ita ut aut Byzantiorum emendationes accipere aut alia iis substituere oporteat. Insigne eiusmodi exemplum offert Ol. X, 10 (XI, 10), ubi omnes vetusti libri

ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ πραπίδεσσι[ν].
ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν
κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
ἁδυμελῆ κελαδήσω.

scribunt, primo versu mutilo. Deesse enim ante *πραπίδεσσιν* videtur vox trisyllaba quae anapaestum expleat. Quam cum invexerint Byzantii (et quidem quod ex accurata librorum collatione apparet primus Moschopulus) ita:

ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἐσαεὶ πραπίδεσσιν.

hanc scripturam omnes editores accipere satishabuerunt. Verba igitur *ἴσθι νῦν κτλ.* ad priora *ἀσυνδέτως* applicata esse voluerunt. Scholiasta Vetus, locupletissimus sed tractatu difficillimus auctor verborum Pindaricorum, alio nos ducere videtur. Is enim quum sententiam generalem *ἐκ θεοῦ κτλ.* exponeret, addidit: *ὁμοίως ὥσπερ καὶ σὺ νενίκηκας*, et in sequenti paraphrasi *ἴσθι δὴ οὖν* posuit, neutro loco *ἐσαεί* reddens. Is igitur neque asyndeton videtur habuisse, neque *ἐσαεί* ullo verbo tuetur.

Iam duo codices vetusti, quibus nos primi usi sumus, lacunam explent. Prior (Par. G), qui duodecimum saeculum attingit ut fere

a *

aequalis sit Vaticano B olim a nobis tanquam omnium et vetustissimo et praestantissimo indicato, habet *ἀνθεῖ πραπίσιν· ὅμως ὦν | ἴσθι νῦν*; alter (Leid. C) melius etiam *ἀνθεῖ πραπίδεσσιν | ὅμως ὦν ἴσθι νῦν*. Apparet igitur non ante sed post vocem *πραπίδεσσιν* in fine versiculi duas voces quae priora cum sequentibus copularent excidisse. Quae si cum Scholio illo componuntur, Pindarum scripsisse constat:

ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ πραπίδεσσιν· ὁμῶς ὦν
ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν
κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
ἁδυμελῆ κελαδήσω.

Tam paratum auxilium utinam aliis in locis haberemus! Ut Pyth. V, 118 = 159, ubi Moschopulus *ὦ πλεῖστα* de suo scripsit, Pyth. XII, 7 = 13 ubi *Γοργόνων*, Nem. I, 52 = 80, ubi satis probabiliter *φάσγανον* additum est. Latere autem videtur editores Triclinium non accepisse priorem scripturam, sed proposuisse alteram: *ὑμεῖς γε*, notula critica addita, quam ex codice Florentino (Ab. Fl.) olim transcripsimus: *οὐ χρὴ γράφειν ὦ Κρονίδαι, ἀλλ' ὑμεῖς γε Κρονίδαι, ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον τοῖς πρὸ αὐτοῦ τοιούτοις κώλοις.* Idem eiusdem carminis versum extremum ita mutavit: *εὔχομαι Οὐλυμπίᾳ τε τούτῳ δόμεν γέρας ἔπι Βάττου γένει.*

Sed si in his locis optimi illi codices [1]) nos deserunt, aliis optime succurrunt.

Ut Ol. VII, 85 = 155 solus Par. G verum habere videtur

ἀγῶνές τ' ἔννομοι
Βοιωτίας

pro vulgata lectione omnium veterum librorum *Βοιωτῶν*, quae in metrum peccat. Nam quod in nostris editionibus legimus *Βοιώτιοι*, Thomae Magistri videtur esse emendatio.

In eodem carmine (vs. 68 = 124) lemma Par. G et lemma Vat. B *τελεύταθεν* habent; idem vetusta manus ut variam lectionem supra scripsit in Vat. B *γρ. τελεύταθεν*, est etiam *ἐτελειώθησαν* in schol. vet. — Ib. 20 = 36 in Par. G *τοίνυν* ut in Thomanis, et fortasse idem Scholion (*οὖν τοῖς*) legit. — Ib. 68 = 124 est varia scriptura vetusta *μέρος* (pro *γέρας*), quae in Par. G sola est et in Vat. B eadem ratione supra scripta (*γρ. μέρος*).

---

[1]) Quum in fine mutili sint; explicat enim Leid. C. Ol. XIII, extr., Par. G Pyth. V, 52 = 67.

Certius his est Ol. VI, 62 = 107, ubi ope optimi libri Vat. B

ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς
πατρία ὄσσα, μετάλλασέν τέ νιν· ὄρσο, τέκος.

non τέκνον scribendum esse existimo. Legitur enim tanquam lemma inter media Scholia Ὄρσο τέκοσ in Vat. B, quod et gratius sonat et exquisitius est; nec quomodo forma τέκος in media Scholia irrepere potuerit nisi olim in textu lecta fuerit video. Contra τέκνον ex glossa facile explicatur.

Ol. I, 41 = 66 rarior quorundam librorum lectio χρυσέαισι κὰν nec in Vat. B nec in Par. G invenitur, sed in illo vulgatior χρυσέαισιν ἀν' et ἐν, utrumque a vetere manu; in hoc vero χρυσέαις κὰν. Iam reputa quam facile *K* et *IC* confundi potuerint et vide ne Pindarus χρυσέαισί σ' ἀν' ἵπποις scripserit. Venit in mentem alius locus. Pyth. IX, 62 = 108 libri θηκάμεναι et θησάμεναι, sed solus Vat. B θᾱκάμεναι. Id simili ratione ex *ΘΑΗCΑΜΕΝΑΙ* = θαησάμεναι ortum esse videtur, quo Scholia ducunt καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος. Sero vidi in eandem me cum Bergkio emendationem incidisse, quam ille vir ingeniosissimus non cognita scriptura Vaticani ex Scholiis eruit. Tanto magis confido nos verius de hoc loco iudicasse quam sive Moschopulum (κατθηκάμεναι) sive Triclinium (ἐνθηκάμεναι). — In eodem carmine Ol. I. vs. 107 = 173 κῦδος, quod Faehsius coniecerat Tuque sine libris reponere non audebas, in duobus perbonis libris (Par. G, Vat. P), κῦ^ηδος in Perusino, κῆ^ῦδος in Leid. C, κῆδος in reliquis, κᾶδος in nullo libro legitur.

Ol. VIII, 10 sq. = 14 sq. ex Scholiis, si cum Caes. A pro δόξαν δόσιν scripseris, patebit legisse veteres

μέγα τοι γέρας αἰεί,
ᾧτινι σὸν κλέος ἕσπητ' ἀγλαόν.

quod ita simplex est ut est bonum. Attamen Scholia Vrat. A, fons optimus, contra facere videntur. — In eodem carmine (vs. 16 = 20) Par. G, Gott., Leid. C soli ex libris non interpolatis ὅς tuentur, quod quum in plurimis libris excidisset, recte a Thoma et Triclinio repositum est. Contra Moschopulus male ὃν inculcavit, omisso σε. Hic locus vitium contraxit ex glossa ἐν in textum delapsa. Id saepius factum est, quum recentior Graecitas ἐν simplici dativo praefigere soleret. Cf. Ol. II, 61 *sq.*, Pyth. III, 36, Nem. III, 46 *sq.* — In eodem carmine (vs. 40 = 52) ἀνόρουσε, quod in Scholiis p. 195, 16 legitur, est etiam in Vat. B, non ἐσόρουσε; in Leid. C ἐπόρουσε.

Ol. IX, 34 = 53 Par. G cum Perusino et lemmate Gottingensis κοιλὰν ἐς ἀγυιάν. Idem lemma Scholiorum Vratislaviensium praestat,

quibus in lucem proferendis non solum de Pindaro sed etiam de universa literarum republica optime meritus es. A Vat. B hoc lemma abest. Iam cum tria genera codicum (B, C, D) consentiant, πρὸς, quod glossema plurimos optimosque libros occupavit, eiicere non dubito.

In undecimo carmine Par. G et Leid. C, nonnunquam assentiente Vat. B, saepius ea quae ex solis interpolatis habebamus tanquam recte emendata confirmant. Ita habent vs. 13 = 17 Ζεφυρίων et 35 = 43 Ἐπειῶν βασιλεύς, ut alia mittam. Iam si ib. vs. 9 = 12 solus Par. G praestat γε τόκος θνατῶν, ubi omnes reliqui veteres libri idem habent, sed γε omisso, nec Byzantios (ὁ τόκος ἀνδρῶν) nec G. Hermannum (τόκος ὀνάτωρ) rem acu tetigisse sed ita scribendum esse opinor: γε τόκος ἀνδρῶν. Nec fortasse spernendum παλάμαις quod idem optimus codex cum solo Leid. C vs. 21 = 25 pro παλάμᾳ habet. Denique quid Tibi videtur de scriptura vs. 13 = 17:

νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλις Λοκρῶν

quae in solo fuit Leid. C ante correctionem? Si poeta πόλις eo sensu scripserat ut Accusativum Pluralis numeri esse vellet, grammatici cum id aut non admitterent aut non viderent alii alia commenti sunt. Ex Scholiis tantum constare videtur, veteres ἀτρέκειαν πόλις (quod in paucis tantum libris est, ut in Vat P) et ἁ τραχεῖα πόλις (quod in nullo libro est) legisse, utrumque invito metro. Sed πόλιν, quod in plurimis atque optimis codicibus est, non agnoscitur nisi a recentioribus interpretibus, ut a Moschopulo (Eustathio) p. 241, 2. — Idem puto accidit de φάτις Ol. I, 28 = 44. Cf. Μοῦσας Hesiodeum. Admisit autem poeta in Aeolicis et Locricis carminibus multa quae alias vitavit.

Tantum de Olympiis. Ex primis Pythiis aliquot locos, si huius libelli ambitus capit, in annotatione tractabo.

Pyth. IV, 211 = 375 Tu ex Gott. (pr. m.) cum Beckio et G. Hermanno ἔπειτεν ἤλυθον scripsisti. Verum si optimi libri Vat. B lectionem ἔπειτ' ἀνήλυθον cognitam habuissetis, non sprevissetis credo, quum vix ulla vox aptior esset flumen adversum subeuntibus. — Vs. 232 = 412 notabilis saltem est lectio Vat. B et lemmatis in eodem libro κροκόεν pro κρόκεον vulgato, in poeta talium formarum amantissimo. — Vs. 255 = 455 optimi codices Vat. B, Par. A, Par. G aliique vulgatam lectionem ἆμαρ ἢ νύκτες tuentur; iidem ὄλβον.

Pyth. V, 73 = 97 Moschopulus γαρύοιτ' scripsit. Optimi libri in γαρύετ' consentiunt, nisi quod γαρύατ' Gott. (non in lemmate solum, sed etiam in textu), et γαρύεντ' Rom. lm. Rom. Vat. C, Pal. C, Par. M praestant. Lemma Parisinorum codicum γαρύεται scribit, quod nescio an defendi possit, soluta arsi versuque undecimo cum duode-

cimo str. et antistr. coniuncto. Quid Triclinius voluerit latet, deest enim in iis quibus usus sum libris Triclinianis maxima pars huius carminis.

Pyth. VI, 7 est in Vat. D et Gott. supra ὕμνων glossa vetusta γρ. καὶ ἵππων. Idem habet vetus paraphrasis p. 388, 11 sq. ὁ ὑπὲρ τῆς τῶν ἵππων νίκης Πυθιόνικος θησαυρὸς, τουτέστιν ὁ ὕμνος ... cui verba infra posita (20): τὸν ὕμνον, ὃν καὶ θησαυρὸν εἶπεν non adversantur. Sed in alio Scholio (22) τὸν οὖν τῶν ὕμνων θησαυρὸν est. — Vs. 19 νυν, quod Bergkius scholiasta duce scripsit, confirmatur lectione Vat. B, qui et in textu et in lemmate νῦν habet. — Vs. 45—47, ubi Tricl. ἅπασαν expulit quod redundat, in reliquis ita

πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,
πάτρωϊ (Vat. B πάτρῳ) τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν
ἅπασαν. νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει,

traduntur, ut πάτρωϊ ad πατρῴαν, ἅπασαν ad vocem quae initio vs. 46 exciderit (ἴσαν, ὅλαν) pertinere appareat. Schol. *alterum:* ἢ οὕτως· ἀντὶ τοῦ πάτρωϊ ποιητικῶς λέγει· non πάτρωϊ explicat sed πατρῴαν utpote a poëta ad *patruum*, non ad *patrem* relatum. Etenim θείῳ h. l. non libris MSS. sed editoribus (Heynio credo) debetur. — Vs. 50. Vat. B ὅσον (non ὅς) et in sch. οὓς εὗρες ἱππείας ἐσόδους, quae non interpretantis sed laudantis esse videntur. An ὡς (ἅς?) εὗρες? Mihi ὀργαῖς πάσαις glossema (quamvis poeticum) est versiculi μάλα ἁδόντι νόῳ. Fortasse ὅσον ἱππείαν εἴσοδον indidem ortum, pro ὡς (quoniam) εὗρες ἱππίας ἐσόδους. Quae ratio a Moschopulea (εὗρές θ' ὅς) propius abest quam a Tricliniana (ὀργαῖς ἐς).

Pyth. VII, 5 codices coniecturae Bergkianae τίνα οἶκόν τ' ὀνυμάξομαι non subscribunt, nisi quod τίν' οἶκον est in lemmate Gott. Sed alium locum consideres velim propter digamma similem, Nem. V, 1. Ibi nunc inde ab Er. Schmidio ἐλινύσοντα μ' ἐργάζεσθαι est, sed μ' in *nullo* libro[1]) reperitur nec est in paraphrasi scholiastae, immo Brubachianae videtur esse inventum. Est autem minime necessarium:

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ' ὥςτ' ἐλινύσοντα ἐργάζεσθαι ἀγάλματ'
ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
ἑσταότ'.

Pyth. VIII, 72 = 101 fugit Te vel potius Gerhardum quum optimum codicem Gottingensem excuteretis, glossam ibi non a secunda sed a vetere manu quae reliqua exaravit supra ἄφθιτον scriptam esse: γρ. καὶ ἄφθονον. Idem manifesto legit vetus interpres quum ἀνεπίφθονον redderet, idque huic loco maxime convenit:

---

[1]) Ἐλινύσοντ' ἐργ. Vat. B, Aug. C. ἐλλινύσοντ' ἐργ. Ald., Rom., Crat., Steph. ἐλλινύσσοντ' ἐργ. interpolati codd. ἐλλινύζοντά μ' ἐργ. Brub., Mor. ἐλινύσοντά μ' ἐργ. Er. Schmid., Bö. *sqq.* ἐλινύσσοντά μ' ἐργ. Heyn. Oxon.

θεῶν δ' ὄπιν
ἄφθονον αἰνέω, Ξέναρκες, ὑμετέραις τύχαις.

Pyth. XI, 21 = 32 πόρευσ' (non vitium Romanae πόρευ'), 24 = 38 δαμαζομέναν, lectiones Triclinii, etiam in Vat. B; item 25 = 39 ἐννύχιοι Schmidianum in eodem; denique 26 = 41 ἀμβλάκιον, quod Schneidewino quoque ex eodem relatum esse video, quamquam illum collatorem plurima neglexisse apparet. — Maxime vero notabilis huius codicis lectio, quam Fulvius Ursinus suo quoque editionis Romanae exemplo adscripsit, est vs. 56 *sq.* = 86 *sq.* μέλανος δ' ἐσχατιὰν καλλίονα θανάτου ἐν ... (vel ἐμ, reliquis madore deletis) γλυκυτάτᾳ γενεᾷ, omisso ἀν' vel ἄν, quod et constructionem verborum impedit neque agnoscitur a Scholiasta posteriore (nam p. 420, 14 est in Vat. B ut in Rom. μέλανος δὲ θανάτου, τοῦ ᾅδου, φησίν.), firmato vero Genitivo θανάτου, quem et Scholiasta habuisse videtur, et Schmidius atque Hermannus indidem eruerant. Ἐν sine dubio corruptum est.

Pyth. XII, 4 = 7 latebat hucusque lectio Tricliniana θ' ἵλαος, ad tollendum hiatum excogitata.

Addam nonnulla ex primis Nemeis. In fine primi carminis pulcherrimi Par. A cum Moschopuleis αἰνήσειν γάμον, Vat. C, Caes. A cum Triclinianis αἰνήσειν δόμον, Vat. B αἰνήσει δόμον (quod Aug. C indidem repetit) supra scripta vetere glossa γρ. γάμον. At neutrum huic loco aptum est, quum et δώματα et ipse γάμος in ipso proximo versu antecedentia faciant ut repetitio quam maxime langueat. Nec apparet Scholiastam alterutrum legisse: οὕτινος Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον, εἷς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γενόμενος σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. Auxilio venit Scholion quod olim a me Romae ex Vat. C exscriptum nunc in Caes. A quoque invenio: Τὸ δὲ σεμνὸν αἰνήσειν, ἀντὶ τοῦ εὐαρεστήσειν τῷ παρὰ θεοῖς νόμῳ. ἢ οὕτως· τὴν διανέμεσιν τὴν παρὰ θεοῖς ἐπαινέσειν. Quos apparet habuisse in libris suis *NOMON*, sed utrum νόμον an νομόν scriberent haesitasse. Iam vide ne eandem Scholiastae supra laudati mentem fuisse ex voce σύννομος colligi possit. Egregie opinor poeta Herculem quum in deorum societatem reciperetur sanctam legem qua haec societas regeretur probasse atque accepisse dicit. Vulgata vetustissima *AINHCEIΔOMON* ex *AINHCEI NOMON*, liquida non duplicata, facillime explicatur, γάμον ex imperiti hominis correctione qui proxima arripuit.

Nem. II, 12 = 18. Meministi Erasmi Schmidii, qui „Perperam", inquit, „in προλεγομένοις Nemeorum Scholiastae legitur: μὴ τηλόθεν ὠαρίων ἀνεῖσθαι". Ille quidem locus quem laudat non ad Prolegomena sed ad Nem. I, 3 vulg. pertinet. Notes velim esse vere ὠαρίων

ἀνεῖσθαι in Romana editione quippe fidelissime archetypon secuta, nam Vat. B ὠαρίων ἀνεῖσθαι scribit. Eodem loco Vat. B et Rom. δὲ οἶκος male separatum exhibent. Sed, quod gravius est, idem liber praestantissimus Vat. B (cum apographo suo Aug. C quod miror non esse animadversum) in textu Nem. II. ὠαρίων' ἀνεῖσθαι habet. Quaeritur igitur utrum Pindarus νεῖσθαι an ἀνεῖσθαι dicere voluerit. Prius reliqui libri quotquot contuli et boni et mali praestant, idemque diserte agnoscit Eustathius in loco ab Heynio laudato: νεῖσθαι ἢ κεῖσθαι. Alii aliis verbis Scholiastae utuntur, ex quibus πορεύεσθαι (Didymi, credo,) voci νεῖσθαι maxime convenit, sed Aristarchus ἐπέχειν (vel, si Vat. C, Caes. A sequi mavis, ἐπάγειν) reddit, Pindarumque hoc loco Orionem Pleiadum sectatorem fingere dicit, quum alio loco rem inverterit. Cui interpretationi simplex νεῖσθαι i. e. „incedere“ „iter facere“ minus aptum est quam ἀνεῖσθαι, sive (quod venatoris est) missis habenis ferri („nachhetzen“), sive sursum emissum esse in coelum, ortum esse (pone Pleïadas) intellexeris. Iam hoc dicit poeta: Ut consentaneum est post Pleïadas mox Orionem in coelum missum iri, ita post septem victorias e saltu Nemeaeo reportatas apparebit alia victoria ludicra gloriosior etiam, tanquam sidus sidere fulgentius. Haec imago siderum aliorum post alia escendentium voce ἀνεῖσθαι addita distinctior evadit.

Nem. III, 75=130. A Tricliniana ratione (ὁ μακρὸς αἰών), quam olim probabas, dissentiens cum Er. Schmidio (ὁ θνατὸς αἰών), Hermanno, Bergkio facio. Nititur enim vulgata Romanae non solum optimorum codicum (Vat. B, Aug. C), sed etiam ipsius Aristarchi fide (τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον), cui insequens paraphrasis (ὁ θνητὸς αἰών) astipulatur. Totum pondus in τέσσαρας, non in μακρός collocatum est; si in utroque, tumeret oratio. Tres aetates statuere aptum, quatuor eiusmodi: puer — vir — aetate provectus — senex, artificiosum. Scioli alicuius, qui poetam corrigere ausus est, mutatio μακρός Par. A, Med. B omnibusque interpolatis illata esse videtur ut vs. 56 = 97 ἀγλαόκρανον.

Paullo post Tua distinguendi ratio non comprobatur *optimis libris*, sed Thierschii, quam Bergkius in priore editione secutus erat, nuper vero reiecit, ita: „Mitto tibi mel lacte temperatum, admixtus vero ros ambit potum (hunc, ut Er. Schmid. recte addidit) cantabilem inter flatus tibiarum.“ Hoc poetarum more dictum est, me quidem arbitro, optime. Appositione autem quae Tibi placebat vereor ne nimis discerpatur oratio. Oxonienses editores, qui post γάλακτι plene, post ἀοίδιμον commate distinguebant, praeiverant Moschopulus et Triclinius

interpolatores. Sunt enim codices et optimi et maxime interpolati, qui accuratissime distinguant. — In transcursu moneo, de vs. 47 *sq.* = 82 *sq.* id quidem recte ex Vat. B Schneidewino relatum esse legi ibi σωμάτια .... ἀσθμαίνοντα, sed in eiusdem libri lemmate πὰρ pro παρὰ inveniri non item. Quae scriptura σωμάτια δὲ πὰρ Κρονίδαν metro sufficit.

In Scholio ad Nem. IV, 10 Med. B Toupio palmam vindicat. Etenim in fragmento Callimacheo (121), ubi Vat. B lacunam indicavit ita χεῖρας   ἵνα, Med. B χεῖρας ἐμοῖς. ἵνα praestat idem quod Toupius coniecerat. — Alium locum corruptum, qui p. 452, 11 Tuae editionis legitur, quique in Vat. B ita habet: διὸ   τὸ στάδιον, indicata lacuna (a Callierge per αὐτὸ male expleta), ex eodem libro Mediceo ita restituere possum: διὸ καὶ τὸ ἐν Θήβαις γυμνάσιον ἀπ' αὐτοῦ Ἰολάειον καλεῖται καὶ ὁ ἀγὼν Ἰολάεια. Δίδυμος γάρ φησιν ἄγεσθαι Ἰολάεια ἐν Θήβαις ἀγῶνα γυμνικὸν, αὐτὸ δὲ μόνον τὸ στάδιον. Exciderunt igitur multo plura in Vat. B (Rom.). — Vs. 68 ἐς γενεάς νιν coniicio, et vs. 90 ἀείσεται, παῖ, ὁ σός. utrumque sine libris.

Nem. V, 43 = 78 in loco vexatissimo ad coniecturarum partim ingeniosarum acervum nova accedit viri summi Fulvii Ursini. Is enim suo exemplari editionis Romanae, quo in bibliotheca Vaticana asservato olim Romae uti licebat, adscripsit μετ' ἀΐξαντα. Ursinus, cum multa ex suo codice (Vat. B) deprompta adscriberet, hanc tamen scripturam indidem non hausit sed ipse invenisse existimandus est. Iam consideranti Scholion vetus: μετὰ τὰ προειρημένα περὶ (codd. ὑπὸ) σοῦ ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος apparere mihi videtur, Scholiastam habuisse μετά et sequens aliquod participium, μετ' αἰνιχθέντα vel simile quid. Ut hoc mittamus, quid si ipsum illud Ursinianum μετ' ἀΐξαντά scribamus? Iam κείνου ad Peleum referendum est, in quo totius loci quasi cardo vertitur, et Πυθέας cum „ἐνίοις" (quo nomine Didymeorum Scholiorum compilator saepius *veterum* Alexandrinorum optimos indicare videtur) scribendum erit, ita: „Postquam tu, Euthymenes, in has quas modo nominavi victorias quasi primus irruisti, praegressum secutus nunc etiam cognatus tuus gentem Aeginetarum decorat." Compara Homericum κάλλιστος μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

Paulo post vs. 52 = 95 optimorum codicum (Vat. B, Aug. C) lectio παγκρατίῳ hucusque latuit, quae fortasse praestat vulgatae παγκρατίου, alio epimerismo. Neque eorundem lectio ἄν τιν Nem. VI, 7 = 9 *sq.* innotuit.

Ne tamen angustos huius epistolae fines transgrediar, finem faciam.

Pauca tantum de Isthm. III permittas ut adiiciam. Divisum carmen est in Vat. B, coniunctum in Med. B. Hinc factum est ut Romana divideret, Aldina (nam interpolati codices ex Med. B pendent) coniungeret. Leguntur etiam in Vat. B eadem quae in Rom.: *Τοῦ τετάρτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἡ ἀντίστροφος καὶ ἡ ἐπῳδὸς ταὐτὰ μέτρα ἔχει τῷ τρίτῳ.* Subscriptionem tamen *τέλος τοῦ γ΄ τῶν ἰσθμίων εἴδους* et Inscriptionem quarti quod ferebatur carminis ipse Callierges addidisse videtur. Lacuna autem in Vat. B Inscriptioni patet ut in reliquis Isthmiis, quae causa est numerationis confusae. Callierges enim non solum Vat. B adhibuit, sed, quod multa ostendunt, in posteriore parte carminum saepius ipsa Aldina usus est. Ita etiam Inscriptiones Isthmiarum odarum indidem petiit. — Neque reticendum est in Med. B etiam Isthm. II cum III atque Isthm. V (vulg.) cum VI (vulg.) nullo discrimine interposito coniuncta esse, idemque iam de Nem. VII et VIII factum esse. Scholia tamen Isthm. II a Scholiis Isthm. III divisa sunt, sed Isthm. III. IV et V. VI ne in Scholiis quidem separantur.

Isthm. III, 36 = IV, 31 *ἅτε* non invectum a Callierge sed haustum ex Vat. B, quod nescio an nonnihil adiuvet *ᾆτε* Pauwianum. Contra III, 63 = IV, 77 *εἰκὼν* solius Calliergis fide nititur, non Vat. B, qui *εἰκώσ* cum rell. omnibus libris habet, quod haud scio an nonnihil detrahat *εἴκων* Meinekiano. — III, 71 = IV, 89 solus Vat. B *ἄκομπος* praestat, Aeschyleum vocabulum, pro *ἄκαμπτος*, nec paruit Callierges. — III, 89 = IV, 120 nihil auxilii est apud Vat. B. Omittit syllabam ut rell. non interpolati. Nam *τὴν* a metricis interpolatum esse librorum qui id habent natura ostendit. Mihi *καὶ* ante *παίδων* haplographia excidisse videtur, ita ut *καὶ παίδων τρίταν* scribere oporteat. Vetustiores interpretes de una tantum Melissi victoria inter pueros reportata eaque priore non dubitantes fortasse idem legerunt. — In vs. proximo futurum *κωμάξομαι* iam a compluribus ex Scholiis erutum confirmatur Med. B, Vat. E, al.

Haec habeo, vir praestantissime. Pauca sunt, fateor, sed tamen ex diligenti librorum inspectione conquisita. Quae Tibi excerpta offero ut et rem ipsam proferam et animum Tuum meae operae conciliem, non ut gloriolam inde captem. Quam si sectaturus eram, maiore festinatione uti oportuisset, quoniam plurima iam ante hos duodecim annos collecta habebam. At quum vita magnis mihi et multis aerumnis obnoxia fuerit quae cum patriae nostrae calamitate cohaerentes diu me non solum a civibus meis sed etiam ab his studiis exulare iusserunt, curabo tamen ne omnino pereant. Id autem ago ut traditionem carminum Pindaricorum, quae ex diligenti

librorum collatione effici possit, alios editores doceam, non quo id quod ipse probavero vel coniecero textum aere perenniorem fore opiner. Quo facto eventurum esse spero ut iis qui me doctrina atque ingenio superant ea porrigam in quibus utrumque exercere possint. Vale et fave mihi. Dabam prid. Kal. Oct. MDCCCLX.

II.

THEODORO BERGKIO S.

Non immemor eius benignitatis qua Tu olim, vir spectatissime, mea studia Pindarica excepisti, a Te potissimum peto ut nunc etiam foveas. Scis me Tecum et cum Böckhio viro illustri primis nonnulla ex itinere Romano de Vaticano B (qui Fulvii Ursini fuit) aliisque Pindari codicibus communicasse. Haec et Ephemeridibus Tuis et editioni cum insereres hinc inde non ita exhibuisti ut scripta esse volebam. Nam fefellit Te vel potius typographum Tuum epistolae meae quod *atra*mentum nescio an *pallida*mentum dicam, paratum nobis Capitolinis a viro insigni et perquam humano, quem iam fata omnibus invitis abripuerunt, cuiusque sodales illius temporis dilectissimi bene meminerint. Haec menda corrigere atque universam libri Ursiniani scripturam publici iuris facere in animo erat. Sed ingruit clades Slesvico-Holsatica. Qua iam impendente quum literis me certiorem faceres ut Tibi collationes meas traderem, non respondi. Cuius silentii veniam ex ipsis temporibus peto, nam cum iam in eo esset ut evaderemus quod nunc sumus gens perdita et nomen exstinctum, morosior fui. Postea, ut peccatum confitear, scribere me pudebat. Quod rogo te atque obsecro ne graviter feras. Iam Euripideum illud quam verum esset videbam:

καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους
ἢ γῆς πατρίας ὅρον ἐκλείπειν;

Post hoc nihil referre videbatur, in quo Germaniae angulo vitam ducerem. Procul ab Olympo, procul ab ignominia. Sed non nunc me ut olim rapit calida iuventas, Beselero et Reventlouio Coss. Tempore sanantur vulnera et labore. Anglicanos poetas scenicos veteres ad leges grammaticas, metricas, criticas rectius quam adhuc factum erat expendere conatus etiamsi operam meam quibusdam perbonis viris ut Delio, Mätznero aliisque paucis probavi, tamen plurimorum societatem haud invitus defugio atque renuncio, praesertim cum antiquitatis monumenta me sibi vetere amore devinctum et constrictum

teneant. Duobus annis abhinc Pindarica studia recepi atque ad ea quae ex Italia apportaveram diligentem Gottingensium, Monacensium, Vindobonensium, denique Parisinorum et Leidensium librorum collationem adiunxi. Id autem maxime quaesivi ut *genera codicum* recte cognoscerem. Nam cum librorum manuscriptorum magnus numerus sit (exstant enim circa centum et viginti), id ei, qui quid traditum sit expendere nec ad modum Tischendorfii *molesta codicum enumeratione* lectorem obruere volet, primum *curandum est, ut genera distinguat,* singulos cuiusque generis *codices praetereat. Id igitur in editione* quam paraturus sum faciam. Quae quum comparuerit, praefatione singula docebit; nunc, ut Tibi aliisque viris optimis gratum faciam, paucis summam complector.

Novem sunt codicum Pindaricorum genera, editionibus principibus inclusis *undecim*:

I. GENERA VETUSTA.

A. Genus primum sive Vaticanum. (Vat. B, Aug. C, Rom. [ex parte]. Par. D (*m. sec.*).)
B. Genus *secundum sive* Vratislaviense. (Vrat. A in Scholl. ad Ol. II. — XII. et ft. in textu Ol. I. — Hinc inde gl. vet. Vat. B.)
C. Genus tertium sive Parisino-Leidense. (Par. G, Leid. C [ex p.], Perus. [ex p.].)
D. Genus quartum sive Mediceum, cuius sunt quatuor familiae
   1. familia Medicea. (Med. B.)
   2. familia Parisino-Veneta. (Par. A, Ven. F et D, Par. D (pr. m.) al. al.)
   3. familia Vaticano-Gottingensis. (Vat. D, Gott., Med. C, al. al.)
   4. familia Palatino-Caesarea. (Pal. C, Caes. A, Leid. C [ex p.] al.)

II. GENERA INTERMEDIA.

E. Genus quintum sive Thomanum. (Neap. A, Par. E, Aug. B, Caes. C, al.)

III. GENERA RECENTIORA INTERPOLATA.

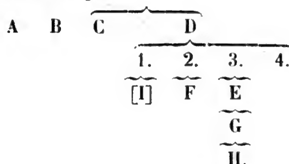
F. Genus sextum sive Moschopuleum. (Leid. B, Caes. B, Bodl. γ, al. al.)
G. Genus septimum sive Triclinianum. (Ab. Fl. Par. B. Bodl. C.)
H. Genus octavum sive Compilatum. (Mosc. B, Par. Q, Ambros. D, al.)

IV. GENERA MIXTA.

I. Genus nonum sive Collectivum. (Med. A, Vat. E, Par. C, al.)
K. Aldina editio (fortasse Musuri).
L. Romana editio Calliergis.

Genus A, B, C, G perpaucos, genus D et F permultos (illud 25, hoc 38 circiter), genus E, H, I aliquot sed non multos codices continet. Singula non huius loci sunt nec de omnibus libris adhuc mihi liquet. Spero fore ut de quibusdam qui fortasse maximi momenti sunt proximo anno Tibi in praefatione mea accuratius referre possim.[1]) Quantum nunc scio, quatuor tantum genera: A D¹ G I omnia Pindari complectuntur, sed ita, ut D¹ I integerrima sint, A in quibusdam, G in multis lacunosum sit. — D², F, D⁴ ad Olympia, Pythia et Nemea priora ita pertinent, ut D² Nem. I—IV, 111 vulg. cum fragmento Nem. VI., F Nem. I—III., D⁴ Nem. I et II habeat. — D² Olympia et Pythia integra, C Olympia et partem Pyth., E Olympia cum Pyth. I et II comprehendit. — B et H ad sola Olympia pertinent. — Nondum igitur Moschopuleam recensionem ultra Nem. III persequi licuit, nec de Tricliniana in dimidia parte Isthmiorum constat. Thomanorum scriptura (nam Thomam etiam interpolatorem sed raro egisse certum est; cf. Scholion editum in hoc libello ad Ol. VII, 147 vulg.) tantum non in solis Olympiis mihi nota est. — Maxime autem dolendum est quod secundi generis textus paene totus interiit, quodque tertii tam multa desiderantur.

Thomani ex Vaticano-Gottingensibus, Tricliniani ex Thomanis, Compilati ex Triclinianis, Moschopulei ex Parisino-Venetis, Collectivi maximam partem ex Med. B pendent, sed hi excepto Par. C, qui per alia carmina Moschopulum, per alia Triclinium sequitur. Omnia genera mixta ex pluribus libris conflata, ut Aldina ex E, F, G, Romana ex H A [F] atque ex ipsa Aldina, sed sunt quoque utriusque editoris propria. Iam stemma accipe:

[1]) Moneo autem ne eorum quae in Philologi vol. IV. p. 510—531 de Pindari codicibus disputata sunt nimiam fiduciam habeas. Nonnulli optimi libri silentio praetermissi, multi falsis numeris indicati, alii ita ut non contineant ea quae continere narrantur, alii ne exstant quidem, ut in bibliotheca Reginae, quae nunc est Vaticanae, unus tantum, in Ottoboniana duo sunt, nihil amplius. Unum afferam quod ridiculum est. Par. A refertur sub num. 2403, idem liber tanquam Par. Q recurrit sub num. 2794. Scilicet eiusdem libri numerus antiquus (2794) cum novo numero (2403) confusus effecit,

Vetustissima exempla sunt generis primi et tertii, Vat. B et Par. G, uterque liber duodecimi saeculi. Ad quos e quarto genere proxime accedit Gottingensis, s. XIII; tum Par. A, Vat. D, Vat. C, Caes. A, alii. Plurimi hoc genus libri ad XIV. saeculum pertinent.

De aetate Par. G satis constat et ex ipso libri habitu et ex testimonio peritissimi iudicis C. B. Hasii, qui ut multa alia,

οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνων δὲ θαυμαστὸς πατήρ,

ita hoc mihi praestitit. Alterum librum (Vat. B) ipse ad XII. saeculum palaeographicis aliisque rationibus permotus retuleram, donec scrupulum iniecit mentio Tzetzae, quae in mediis Scholiis (ad Isthm. I, 51. vulg.) ita occurrit (fol. 258, B) ... ὁ δὲ πατὴρ Θηβαῖος. *Τζέτζου· ἄκουε, σίγα, μὴ μάτην λαβροστόμει. Θηβῶν μέν ἐστιν Ὀρχομενὸς ἡ πόλις. ἐγκωμίου τρόπῳ δὲ Θηβαῖον γράφει.* Hi tres pessimi versiculi Tzetzae linea traducta a librario deleti sunt. [1]) Pars eorum tamen a Callierge servata est, ita ὁ δὲ πατὴρ Θηβαῖος· ἢ κατά τινας ὅτι Θηβῶν μέν ἐστιν κτλ. Nihilominus hunc codicem Tzetzarum fere aequalem esse plurimis indiciis constat, eademque Heysii et Hercheri sententia est.

Quarti generis proprium est subscriptionem unicuique carmini addere. Quae subscripta cum partim antiquitatis speciem prae se ferant et a collatoribus neglecta sint, quotquot hucusque reperi apponam.

Ol. I. τέλος τοῦ Θηβαίου Ἱέρωνος. (Med. C.)
Ol. II. τέλος Θήρωνος Ἀκραγαντίνου. (Med. C, Gott., al.)
Ol. III. τέλος Θεοξενίων. (Med. C.)
ὕμνου τέλος Θεοξένια. (Caes. A.) [2])
τέλος τοῦ παρόντος ὕμνου. (Par. A.)
Ol. IV. ὕμνου τέλος Ψαύμιδος ἐκ Καμαρίνης. (Gott., al. al.)
ψαύμμιδι καμαρίνου. εἶδος πρῶτον. (sic Med. C.)

---

ut idem codex bis describeretur. Bonus ille homo cum daemones quibus impar erat elicere vellet commisit quod Goethianus Scholasticus ut scopas dissolveret.

[1]) Quum ipse anno 1848 sperans me Romam reversurum esse obiter tantum de hoc loco annotassem, iterum nunc me rogante librum evolverunt amici Romani, ex quibus Detlefsenus Holsatus ita retulit, ut supra scriptum est.

[2]) Inscriptio Par. G τῷ αὐτῷ αρματι θεοξένια. Leid. C τῷ αὐτῷ στησιχόρια εἰς θεοξένια. Fortasse Στησιχόρεια carmen audiebat propter numeros pure Doricos, quorum hoc primum in carminum serie exemplum erat.

Ol. V. nulla subscriptio in plurimis, nisi quod τέλος simpliciter in Caes. A.
Ol. VI. versiculus pessimus in Med. C, Par. A, Gott., al. al.: Συρακοσῶν ὅρπηκος Ἀγησία τέρμα ἀπήνης.
Ol. VII. τέλος Διαγόρου Ῥοδίου πύκτου. (Gott., al.)
Ol. VIII. τέλος Ἀλκιμέδοντος. (Med. C, Gott., al. al.)
Ol. IX. τέλος Ἐφαρμόστου. (iidem.)
Ol. X (nunc XI) ut Ol. V.
Ol. XI (nunc X) τέλος τόκου. (Med. C, Gott., al. al.)
Ol. XII. τέλος Ἐργοτέλους. (Med. C, Gott., al. al.) [1])
Ol. XIII. τέλος Ξενοφῶντος. (Med. B C, Gott., al. al.)
Ol. XIV. nulla subscriptio.
Pyth. I. nulla subscriptio.
Pyth. II. τέλος Ἱέρωνος. (Gott., Vat. C, Caes. A.)
Pyth. III. nulla subscriptio.
Pyth. IV. τέλος Ἀρκεσιλάου. (Gott., Vat. C, Caes. A.)
Pyth. V. ut Ol. V.
Pyth. VI. τέλος Ξενοκράτους. (Caes. A.)
Pyth. VII. ut Ol. V.
Pyth. VIII. nulla subscriptio.
Pyth. IX. τέλος Τελεσικράτους. (Vat. C, Caes. A.)
Pyth. X. τέλος Ἱπποκλέους. (Vat. C, Gott.)
Pyth. XI. τέλος Θρασυδαίου. (Vat. C, Par. A.)
Pyth. XII. et Nem. I nulla subscriptio.
Nem. II. τέλος Τιμοδήμου. (Caes. A.)

Sub Olympiis plurimi τέλος Πινδάρου Ὀλυμπιονίκων, sed in Vat. B Πινδάρου Ἐπινίκιοι Ὀλυμπιονῖκαι; sub Pythiis plurimi τέλος Πυθίων Πινδάρου, sed in Caes. A versiculus

εἴληφε τέρμα πυξὶς ἡ τῶν Πυθίων.

Inter grammaticos igitur plurima carmina ipso victorum nomine appellabantur, quem usum ex antiquitate videntur accepisse. Diversos Hierones addito adiectivo distinctos fuisse, subscriptio primae Olympiae indicare videtur.

Quaeritur autem quomodo diversa quae supersunt *Scholiorum Corpora* ad genera codicum supra laudata referantur. Primum tenendum est morem scholiorum a textu separandorum sero usu venisse. Omnes libri qui textum solum vel Scholia sola continent recentissimi sunt et longe maximam partem interpolati.

---

[1]) In Par. A etiam ἀρχὴ Ἐργοτέλους inscribitur.

Duae Scholiorum Didymeorum recensiones exstant, quarum prior in solo illo inclyto Vratislaviensi libro invenitur qui unicum est secundi generis documentum mutilum et valde corruptum, altera in plurimis, modo integrior, modo succinctior, modo etiam recentioribus supplementis aucta. Ad primum genus sola scholia Vaticana pertinent, a Callierge ita edita, ut cum recentioribus quibusdam permiscerentur. Haec Vaticana in multis locis integriora sunt quam quae tertii quartive generis codicibus adjecta sunt. *Nihilo minus iidem non* pauca, quae casu ex Vat. B *exciderunt, recte supplent. Quo nomine* codex quarti generis praestantissimus *Med. B* multo quam adhuc factum est accuratius lustrandus est. Additamenta quarti generis recentiora bipartita sunt: 1) Gottingensia quae *partim Böckhius edidit*, partim Callierges (ex Vat. D credo olim Musuriano) *Vaticanis* intexuerat, quaeque in multis aliis codicibus exstant. 2) Germani Scholia, quae nuper in Vindobonensi codice inveni, quorumque partem priorem nunc edo. Idem liber (Caes. A) Gottingensia additamenta habet, ita ut omnium quos novi codicum uberrimis Scholiis veteribus poetam oneret, siquidem vetera ea appellare licet quae ante interpolationem Byzantiorum scripta sunt. — Tertii generis Scholia a quarto non multum differunt, sunt autem breviora. — Id potissimum futuro editori Scholiorum spectandum erit, ut, quae primi, quae secundi, quae tertii quartique generis sint, quae denique recentiora hoc genus librorum supplementa esse videantur, recte dispescat.

Ad Thomanos libros Excerpta e Scholl. Vett. pertinent, quae etiam hinc inde seorsim tanquam *Ἱστορίαι* exarabantur, ut in Vat. M. Sunt tamen et ipsius Thomae commenta non pauca, quorum aliqua pars adhuc manu scripta in bibliothecis latet. Specimina quaedam Caesareis ex Aug. B deprompta inserui. [1])

Moschopuleorum librorum perpetuus Olympiorum Commentarius vel potius paraphrasis est, quae postea a compilatoribus discerpta et *Συντάξεις* appellata est. At utrum ipse Moschopulus composuerit an ab *Eustathio* sumserit quaeritur. Nam (quod omnes adhuc fugisse miror) sunt quaedam vetustiora Moschopuleae recensionis exempla, ut Caes. B, quae Eustathii nomen huic commentario Olympiorum praefixum exhibeant. Legitur enim in Caes. B (num. CXCVIII.) fol. 39. *Πίνδαρος. Εὐσταθίου ὑπομνημάτιον εἰς Ὀλύμπια Πινδάρου.* Eadem tamen in codicibus generis octavi Moschopulo tribuuntur.

Triclinius plurima Thomana recepisse, alia consulto omisisse,

---

[1]) Fieri potest ut quae Thomana appellamus Tzetzae fuerint. Vide infra.

alia mutasse suisque auxisse videtur. [2]) Haec in Olympiis fere omnia nota sunt, in Pythiis ea tantum quae Schneiderus ex Vrat. E edidit ad Pyth. I—IV; dimidium circiter adhuc in bib iothecis latitat. Quorum specimina quaedam aliquando ex codice Abbatiae Florentinae, nunc Mediceo, exscripsimus, ea maxime curantes quae ad rem criticam spectarent. Plurima tum nobis ut ex Scholl. Vett. repetita vix digna esse videbantur quae transcriberentur. Attamen futurus editor ipse videat necesse est, neque inutiliora credo esse reperiet, quam quae eiusdem generis inter recentiora Olympiorum Scholia dudum vulgata sunt. — Ab hac Thomanorum recensione Tricliniana distinguendae sunt notulae criticae eiusdem Triclinii, quae et in ipso codice supra laudato ut in exteriore margine posita a reliquis separantur.

Compilati generis sunt quae vulgo feruntur Scholia Recentiora ad Olympia. Haec Thomano-Triclinianam interpretationem cum Moschopulea sive Eustathiana ita permixtam exhibent ut singula interpretamenta singulis poetae locis adscripta sint. Iidem libri notulas criticas a reliquis separatas ostendunt. Quo nomine mirum me habet compluria non ad Triclinii sed ad Moschopuli novationes referri, quas tamen Triclinio probaverit. Iam quum harum notularum in Moschopuleis libris ne minimum quidem vestigium compareat, contra omnes non in compilato genere solum, sed in ipsis Triclinianis inveniantur, Moschopuli eas esse non credo. — Compilatores signa quaedam praefixerunt, ut sua cuique auctori tribuerent. Eadem signa glossis addiderunt. Nam duplex in his glossa est, altera quae Moschopulea, altera quae Thomana refert. Ad haec exemplis illustranda hinc inde in hoc libello animum attendi. Videbis praeterea me recentiora suis auctoribus adsignasse. Quam rem ita tractavi, ut, quae in codice Thomano (Aug. B) inveneram Thomae, quae in Moschopuleis (Leid. B, Caes. B) Moschopulo (Eustathio) ascriberem, consentiente plerumque libro compilati generis (Mosc. B) et ubi exstat Tricliniano (Ab. Fl.), reliqua vero omnia Triclinio adiudicarem. Quo pacto quae ad Moschopuleam quae fertur paraphrasin pertinent, certissime a reliquis disiunguntur, et quidem ita ut haud raro crucem Moschopuleam in Mosc. B neglectam quin eam subinde male positam esse appareat. Quae vero Thomae sint, quae Triclinii, minus certum est. Omnia quidem ea quae in Aug. B leguntur, in Mosc. B cruce carent, si non omittuntur. Sed dubito num Aug. B Thomana integra contineat. Possunt igitur quae Mosc. B (sine cruce) habet, Aug. B omittit, Thomae esse, vel potius Thomana

[1]) Si Tzetzes excerpta fecerit, eae partes, quas Triclinio assignamus, Thomae dandae sunt.

a Triclinio recepta et redacta. Si alios Thomanos (ut Vat. A. Par. E) iterum inspicere et cum compilatis (ut Par. Q, Urb. B, Ambros. D) conferre liceret, fortasse rem ad liquidum perducere possem. — Exempla cum Thomanorum consulto a Triclinio non receptorum, tum Moschopuleorum contra quae diserte disputat Demetrius, nonnulla protuli. Est autem compilati generis recensio tam prorsus Tricliniana, ut vel ipsum Triclinium vel eius discipulum aliquem compilatorem egisse suspicer.

Erat quum Tzetzae quoque in excerpendis Scholiis Veteribus partes fuisse putarem, collato Scholl. Recc. ad Ol. XIII, 74 et Pyth. III, 178. (Schneider p. 19; eadem ipse ex Ab. Fl. enotavi). Bis enim in his, quae ex mea ratione Thomana sunt (nam priora in Aug. B leguntur), commentarius ad Lycophronem laudatur, eademque in Tzetzano opere notissimo inveniuntur. Sed quum fastum huius critici totamque indolem commentarii Lycophronei reputo, is mihi toto coelo a modestis illis Excerptis diversus esse videtur. Quodsi non Thomas Tzetzana recensuit quibus Demetrius nihil nisi notulas criticas addidit, ipse Thomas Magister (non Triclinius) in Lycophronem commentatus sit oportet.

Utut est, duae Recentiorum partes nunc aliquanto certius distinguuntur, summa autem huius disputationis haec erit:

A. Generis primi sunt Vaticana Scholia.

B. Generis secundi sunt Vratislaviensia cum quibusdam glossis Vaticanis.

C. Generis tertii sunt eadem Vaticana, cum Gottingensibus permixta, sed breviora.

D. Generis quarti sunt eadem Vaticana, cum Gottingensibus permixta, sed paullo explicatiora. Eiusdem est generis Caes. A cum Scholiis Germani.

E. Generis quinti sunt Thomae (Tzetzae?) Scholia, maximam partem e Vett. deprompta.

F. Generis sexti est Paraphrasis Moschopulea sive Eustathiana.

G. Generis septimi sunt 1) Thomae (Tzetzae?) Excerpta etc. a Triclinio (Thoma?) mutata et redacta. 2) Annotationes brevissimae criticae Triclinii, interpolationem spectantes.

H. Generis octavi est sexti septimique generis commentariorum *διασκεύασις*.

I. et K. Scholiis carent.

L. Romana editio in Olympiis Vaticana cum additamentis quarti generis mixta, post haec *διασκεύασιν* Recentiorum (H), denique

in Pythicis, Nemeis, Isthmiis rursus sola Vaticana typis exprimenda curavit.

Sex igitur vel septem diversa Scholiorum genera ad nos pervenerunt.

Unum addam, in quo recentiores Pindari editores falluntur. Disputant enim de *lemmate* Scholiorum i. e. ea textus particula quam interpres sibi explicandam sumit suisque verbis praefigit, quasi hoc lemma inter principales fontes numerandum et ut ita dicam sui iuris sit. At librarii quum codices transcriberent verba illa Scholiis talia praefigere solebant qualia in ipso textu scripserant. Non seorsim enim Scholia, seorsim textum, sed altera cum alteris exarabant. Curabant igitur ut ne discreparent. Ita factum est ut libri quo sunt meliores et vetustiores eo magis easdem poetae scripturas in lemmatibus haberent quas in ipso textu praestarent. Ut si Caes. A Ol. VII, 17=32 cum Par. D δὲ in textu habent, idem iidem in lemmate ponunt; contra Vat. B, Par. A, al. τε et in textu et in lemmate Scholiastae exhibent. Pyth. I, 121 vulg. ἐθέλοντι et ib. 152 vulg. εὔανδρον in textu et in lemmate Perusini; contra θέλοντι et εὔυδρον et in textu et in lemmate reliquorum. Isthm. IV, 47 vulg. librarius Vat. B παναγυρίων ξυνῶν in textu scripserat idemque Scholio praefixit; contra librarius Med. B qui πανηγυρίων ξυνᾶν in textu habebat, idem in lemmate posuit. Hoc sexcenties observavi. et perraro fit ut meliores libri inter textum et lemma ullam discrepantiam admittant. Quin ad ipsa Scholia interdum haec concordia pertinet. Cuius duo tantum exempla insignia afferam. Pyth. IV, 319 vulg., Gott., Caes. A aliique non solum in textu ταχέες sed etiam in paraphrasi ταχύτατοι, contra alii (ut Rom.) in textu ταχέως, in paraphrasi ταχύτατα habent. Pyth. IX, 119 vulg., Gott., Caes. A aliique non solum in textu et in lemmate ὠκεῖαι πράξεις scribunt, sed etiam in paraphrasi pluralem ponunt ταχεῖαι καὶ αἱ πράξεις καὶ αἱ κατορθώσεις γίνονται; contra alii (ut Vat. B, Par. A) et in textu lemmataque et in ipso Scholio singulari numero utuntur. Tamen hoc rarius est ex iisque quae in mediis Scholiis leguntur et multa effecta sunt et plura etiam effici possunt. Sed penes lemma Scholiastae nihil auctoritatis est [1]); id prout librariis placebat modo longius modo brevius, modo additum modo omissum, varium est et mutabile semper. Fefellit autem Vos Calliergis incuria et inconstantia. Nam in Olympiis maxime quum editor Romanus textui interpolato vetera Scholia ex Vat. B subiiceret, lemmata per-

---

[1]) Excepto Vrat. A qui textum Triclinianum, Scholia vetustissima habet. Ita recte νιν ex lemmate Vrat. A urgeri potest Ol. II, 102 vulg.

saepe non movit, itaque factum est ut Ursiniani codicis scripturae in solo lemmate Romanae apparerent. Multa tamen et ipse perperam mutavit, pro quibus hinc inde genuina ab editoribus recentioribus aut professis (ut Ol. XIII, 116 τελεῖ pro πληροῖ et ib. 130 διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγώ pro διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον) aut tacite reposita sunt, ut ib. 38 ἀφθόνητος pro ἀφθόνατος. Alia tamen adhuc Vos fallunt. Ita Ol. VI, 42 τ' Ἐλευθώ, Ol. VIII, 71 = 54 Μειλησίᾳ, Ol. XIV, 29 ἴθι, Pyth. VI, 39 *sq.* ἐδόκησεν τῶν (omisso τε) aliaque non pauca non *Scholiastae*, sed *Calliergis* lemmata sunt, *quae* omni fide atque auctoritate carent.

Si omnia codicum genera lustramus primumque *et tertium Böckhio* fere ignotum fuisse consideramus, mirum quantum *hunc virum* excellentissimum perfecisse fatendum est, supellectile admodum imperfecta. Nam quamquam Vratislaviensi codice detegendo et excutiendo novum atque optimum fontem aperuit, qui quaecunque ex vetustioribus libris nunc addere possumus longe praeponderat, tamen nescio an infelici casu acciderit ei ut libris MSS. tantum non deterioribus praestantiorumve negligenti collatione uteretur. E Romanorum librorum copia (viginti quinque mihi innotuerunt) unum sat mediocrem (Vat. A) Thomanum collatum habuit; optimi quique (Vat. B, C, D, G, P, Urb. A) eum latuerunt. E Parisinis libris Par. A et B paullo melius conferendos curavit, sed his longe praestat Par. G et scriptura ipsa et vetustate. Deinde quae generis quarti fuerint lectiones multo certius et integrius ex Med. B aliisque cognoscuntur quam ex Par. A. Alter (Par. B) satis est memorabilis, sed quum apographum Florentini codicis sit, Scholiis notulisque criticis omissis, huic archetypo cedat necesse est. Mihi omnium Parisinorum librorum usum Hasii Claudiique eruditissimorum hominum urbanitas concessit. E Leidensibus primum, qui nullius, alterum qui magni momenti est, satis accurate Moserus Böckhio contulit: tertium, qui lectu quidem difficillimus et vitiis maxime foedatus sed multo prioribus memorabilior est, reliquit. Cunctos mihi Geelius et Pluygersius, viri in paucis docti et humani, domum miserunt. De Palatinis Er. Schmidium, de Bodlejanis Oxonienses Editores sequi satis habuit, quamquam plurima ab his collatoribus praetermissa sunt, ut de Pal. C ex accurato Kayseri libello constat. Augustanorum optimus tertius tanquam amissus Böckhio renunciabatur ita ut in God. Hermanni collatione acquiescere oporteret. Is mihi cum reliquis summa liberalitate a Bavaris transmissus nihil me docuit nisi quod iam sciebam, esse eum ex Vat. B transcriptum. Attamen harum Vaticanarum, quas Aug. C repetit, lectio-

num nonnullae vel Hermannum fugerunt. Vindobonenses codices (qui mihi eadem insigni benevolentia huc transmissi sunt) Böckhius Fr. A. Wolfii iudicio nimium tribuens non curavit. Reliquos Italiae libros ut Estenses, Ambrosianos, Florentinos, Venetos, Neapolitanos (qui mihi perexigui pretii esse videbantur), Perusinos aliosque Böckhius non novit, nisi quod imperfecta et incuriosa quorundam Marcianorum et Mediceorum collatione usus est. Haec non eo composui, ut laudi summi illius viri aliquid detraham, sed ut appareat, quantum ex accurato vel paucorum nec optimorum codicum usu effici liceat, si adsit doctrina et sapientia. Omnia enim quae Böckhius *ipse* viderit atque *ipse* tractaverit rectissime cognita ac tractata esse sponte intelligitur.

De dialecto autem poetae cum multa quae Böckhius et Hermannus posuerunt ex optimis libris tueri possim, nonnulla iisdem refelluntur. Confirmatur quidem participium Aor. I in $\overline{αις}$, sed ita ut praecedente liquida $\overline{ας}$ in omnibus libris inveniatur. Porro non ex euphonica ratione pendet utrum *μιν* an *νιν* scribatur, sed per totum Pindarum *νιν* scribendum erit, si vetustissimos codices auctores sequere. Eadem Apollonii Dyscoli mens fuisse videtur (apud Maitt. p. 457), *νιν* non Doriensium solum sed inprimis Pindari fuisse, ad quod G. Hermannus recte attenderat. — Ad hoc *ὄνυμα*, *ὀνυμάζω*, non *ὄνομα*, *ὀνομάζω* excepto Pyth. XII, 23 = 41 in optimis libris est. *Δέκεσθαι* ubique confirmatur, etiam Ol. XIII, 92 = 132 ex Vat. B. Deinde *ἡσυχία* ubique, non *ἁσυχία*; *σιδήρου*, *σιδηροχαρμᾶν*, *σιδηρίταν* (sed *βραχυσίδαρον*); *Ἀθήναια* et *Ἀθηναίᾳ* de dea (sed *Ἀθάνα*, *Ἀθαναῖοι*); *πανήγυρις* et *πανηγυρίων* in optimis libris leguntur. Fluctuant iidem de *μηχανή* et *μαχανή*; *ἀλήθεια* et *ἀλάθεια*; *θεόδμητος* rell. et *θεόδματος* rell.; *ἡμέρα* et *ἀμέρα* (*ἁμέρα*); *Εἰρήνα* et *Εἰράνα*; *ἕκηλος* et *ἕκαλος*; *θνήσκω*, *θνητός* et *θνάσκω*, *θνατός*; *μνήσειεν*, *μνημοσύνας* etc. et *μνάσειεν*, *μναμοσύνας* etc.; *Λημνιάδων*, *Λημνιᾶν* et *Λαμνιάδων*, *Λαμνιᾶν*; *κῆρυξ* et *κᾶρυξ* aliisque. Aeolica et Lydia carmina multo saepius *η* habuisse videntur in vetustioribus libris quam Doria, quae in iisdem etiam severioris Doridis formas ut *ἅρωα* (Vat. B, Pyth. III, 7), sed raro, ostendunt. Tum singula quaedam ut *τάμνειν* (Ol. XIII, 57 = 80), *δυθμαῖσιν* (Isthm. III, 83 = IV, 110), *μελιάδεα* (Pyth. IX, 37 = 64) auctoritate praestantissima evincuntur. Formae hyperdoricae ut *ἀναρίθματοι*, *δοναθεῖσα* etc. plerumque ex deterioribus libris, communes ut *ἀναρίθμητοι* etc. ex omnibus melioribus repeti possunt. Est etiam *ἐδινήθην* (Pyth. XI, 38 = 59) in Vat. B et *πονηθῇ* (Ol. VI, 11 = 17) in Par. G. Adversantur quinque loci, qui in omnibus libris $\bar{α}$ habent: *πεποναμένον*, *ἀπονοστάσαντος*, *ὠκυ-*

δινάτοις, ὑμνᾶσαι, φώνασε (et Ol. XIII, 65=95 et Nem. X, 76=142). Denique Aeolica carmina multo magis ad ψιλότητα inclinare videntur. Saepissime ἐός, ἅρματα, οὕνεκεν (hoc semper), ἕδος, ἕδρα, ἵζοισαν, ἕδνον, ἑκὰς, ἑλὼν, ἵπποισι, ἁγεμονεῦσαι, ἵει, ἱέντα, ὅπα, multaque hoc genus alia in optimis libris inveniuntur. Quorum quaedam praegresso τ' pro θ' paullo certiora, ut ἔν τ' ἅρματα (Pyth. II, 11=21) in septem optimis qui exstant libris. Habes vero etiam ἔν τ' ἀμέραις in perbonis, sed non optimis libris (Pyth. IV, 130=232), idemque ἀμέρα hinc inde in Caes. A apparet, quod propter ἐπάμεροι et πεμπ[τ]αμέροις notatu dignum videtur. Neque solum ἅδειν, ἅδοντα optimi, sed etiam consensu omnes ἁνδάνειν (Pyth. I, 29=56). — Ex contrario ἄλσος in optimis quibusdam, ὁπαδός, ἁωσφόρος, ἴκελοι, οἶμος, ἔλπομαι, ut ὔμμι (ὕμμι), ἔρδω (ἕρδω) aliaque melius nota mittam. — Ποσειδᾶνος Ol. XIII, 5 in tribus optimis; idem vs. 40=57 in Par. G solo: sed perboni libri utroque loco Ποτιδᾶνος, unde Ποτειδᾶνος Tricl. (Thom.). Moschopulus ubique Ποσειδῶνος invehit. Sed de iis quae hi interpolatores probaverint, quae (Thomas maxime) peccaverint, disputare longum est.

Vat. B, ubicunque nunc ν̄ paragogicum scribitur, productae syllabae signum apponit. Idem facit in iis locis quae postea Triclinio (et in paucis iam Moschopulo, ut γε λάχε) causae fuerunt ut fulcrum γ' vel simile quid inculcarent. Enotavi octo locos eiusmodi e Vat. B:

Ol. VII, 8 — 9 φρενὸσ, ἱλάσκομαι,
— — 21—22 λόγον̄ ἡρακλέοσ,
— — 59—60 λίπον̄ ἁγνὸν,
— IX, 3 ὄχθον̄ ἁγεμονεῦσαι (ubi nihil interpolaverunt Bzt.),
— — 75—76 νόον̄. ἐξ,
— XI (X) 60—61 ποταίνιον̄ ἔλαχε,
— — 81—82 διὸσ ἐν,
— — 102—103 χρόνον̄ ἰδέᾳ.

Haec ex antiquitate ipsa derivata esse videntur et iuvabunt eos qui ν̄ paragogicum a Pindaro non scriptum, sed syllabam tantum duplicandis literis insequentibus productam esse existimant. Haec enim quantitatis signa (quamquam accuratissima omnium recentiores libri ut Leid. B et praecipue Ab. Fl. praestant) sine dubio tam vetusta sunt, ut vel ad Alexandrinorum aetatem referantur. Sunt in Vat. B et Gott. frequentissima, in Par. G non item.

Iam finem literis imponam, vir optime, ne taedio afficiare. Dialectum poetae materiem amplissimam et impeditissimam hoc loco non pertractare sed summatim perstringere volebam. Quo nomine

novissimum Pindari editorem timerem ne non lenem obiurgatorem sed gravem vituperatorem haberem, nisi haec disputationis meae summa esset, libros quo sint vetustiores eo plus dialecti conservare; quo sint recentiores, eo magis (et quidem Thomanos omnium maxime) ad communes formas delabi. Ut isti homini condonemus nugas esse omnia quae ex accurata librorum MSS. cognitione derivari possint nihilque magis nocere in rebus philologicis quam nimiam alicuius rei scientiam: quomodo hoc quod tamen verum esse non negabit *sua* scientia explicabit, dico, quod soli vetustiores codices $\overline{\alpha\iota\varsigma}$ scribunt, recentiores vero omnes $\overline{\alpha\varsigma}$? Iam qui unum servarunt, etiam alterum, tertium, quartumque servavisse censendi sunt. Habes ex illis formis in $\overline{\alpha\iota\varsigma}$ quasi gradationem librorum, ita: in Olympiis in Vat. B *sedecim*, in Par. G *novem*, in Gott. *quatuor* (sed ᾳς), in Leid. C *tres*, in Med. B, Par. A, Pal. C *singulae*, in reliquis (centum) nullae formae in $\overline{\alpha\iota\varsigma}$ leguntur.

Dedi quae in promptu erant. Quae quod minime sunt absoluta non voluntati sed otio viribusque tribuas. Vale. Scripsi a. d. III. Non. Oct. MDCCCLX.

III.

HERMANNO SAUPPIO S.

Quid agas, optime amice et Prorector Magnifice, nescio — nihil enim rescribis — nisi quod his diebus ex collega quodam Tuo Te multis atque magnis muneris amplissimi negotiis distineri comperi. Iam igitur spem demittens me de quibusdam Scholiorum Caesareorum locis qui vel corrupti vel saltem difficiles vel utroque nomine impediti sint melius a Te edoctum iri, tradam Tibi priorem partem talem qualem aut inveni aut ipse emendare potui.

Codex Caesareus Vindobonensis (nobis Caes. A), numero nunc 130 olim cum J. Sambuci esset aut II. D. 49 aut 174 signatus, bombycinus est, forma quadrata, foliorum 232. Continet Cleomedem, Heliodorum, Pindarum, aphorismos Hippocratis, Aesopum. Est liber s. XIII sive XIV, excepto Aesopo, qui paullo vetustior est, credo s. XII. Pindari Olympia et Pythia integra cum Nem. I et II inveniuntur a fol. 89 ad fol. 181, neque unquam plura infuerunt, cum librarium in fine Nem. II negotio destitisse appareat. Pindarus et in textu et in Scholiis peraccurate scriptus optimeque conservatus est. Totus scriptionis habitus ad Par. A, qui s. XIII est, proxime accedit. Est igitur e vetustioribus Pindari libris, non e vetustissimis, qui

sunt Vat. B et Par. G, ut superioribus literis demonstratum est. Quod ad textum attinet, liber bonae notae est, ex quarti generis familia quarta, quam Palatino-Caesaream appellavimus, oriundus. Ad eandem Vat. C (121) pertinet, qui et ipse Nem. II extr. explicat, et aetate Caesareo aequalis est. Primo obtutu Caes. A vetustum Vaticani C apographum esse videtur, sed sunt quae contra faciant, ut utrumque ex tertio codice pendere probabilius sit. Ille autem Vaticanus Germani additamenta ad Scholl. Vett. non. habet, sed ea tantum quae ex Gott., Vrat. D, al. cognita habemus.

Iam haec Germani additamenta quanta et qualia sint dicendum erit, tum quo sermone scripta, denique cui auctori tribuenda esse videantur.

Sunt ea in aliis carminibus permulta, in aliis perpauca, ut in primis Olympiis et primis Pythiis uberrima, in posterioribus Pythiis et in Nemeis non item. In his praeter ea, quae Vat. C, Med. B aliique adhuc inedita habent, nova non offert liber Caesareus; ea autem quae habet non videntur esse Germani sed vetustiora quae sive casu sive negligentia e vulgatis Didymeis (quae ex Vat. B hausta sunt) exciderunt. De his nunc non loquor, nam alius generis sunt, sed de iis quae loco sermone totaque indole e reliquis separantur.

Haec maiorem partem paraphrases sunt verbum verbo reddentes, singulis cuiusque vocis interpretamentis particula *καί* ad eam adglutinatis, lectoribus minus iucundae quam utiles, ut in poeta difficillimo. Minor pars in notulis synonymicis, etymologicis (ita ut saepius verba Etym. M. referantur), dialecticis, rhetorico-sophisticis consistit. Inter haec solitae nugae atque argutiae non desunt. Pauca tantum, ut notula illa de computatione primae Olympiadis, res historicas tangunt. Scriptores in his additamentis perraro laudantur, ut hinc inde Homerus, Euripides in Phoenissis, proverbia. Unum locum velim attendas quem haud scio quo pertinere censeam:

ψυχῆς γὰρ ἀγαλλομένης, θάλλει πρόσωπον,

quem versum Germanus ut a „sapiente quodam" profectum laudat ad Ol. I, 139. — Tria epigrammata non invenusta et propter rem ipsam quam tangunt satis notabilia ex eodem codice transcripsi, sed novi eadem in pluribus vetustioribus Pindari exemplis inveniri; non credo igitur ea cum Germani Scholiis ullo pacto cohaerere. Attamen inter tot exilis atque aridae doctrinae minutias pulchriora aliqua invenisse et edidisse iuvat.

Graecitas Germani recentior est. Formae eiusmodi sunt *ἁπλός, διπλός, χαλκός, ἀργυρός; χαίρεσθαι* (= *χαίρειν*), *κελεύεσθαι* (= *κε-*

λεύειν); σπουδάξαι; Genitivus νοός; δεῖπνος, ζυγός; τὸν Πυθῶνα al.; vocabula qualia sunt ἀσθενοποιέω, ὀντοποιέω, ὑψοποιός, ἀσυν[ν]οία, μοιράδιον (= fatum), ὑγρός (= dexter, peritus), φημίζω (= dicere, et = laudare), κατασκευάζω (= σημαίνω), καλάθιον (urceus), κέλευσις (exhortatio), παρακολούθημα, τὸ ἐπισυμβαῖνον, κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα, διοικήτρια καὶ ἐξαγωγεύτρια, τὸν ἀντιπροσωποῦντα (eum qui obviam it), ἐπαναλύειν (reverti), ἀγράπτως (viva voce), φιλοσυντόμως (breviter, paucis), ἐπιγαμβρία (affinitas), τὰ ἐκπατρόθεν (ingenita), προκαθηγεῖσθαι, ἐναποβλέπω; constructiones semibarbarae ut ὑπεραπολογεῖσθαι cum Dativo; κατακολουθεῖν et μαρτυρεῖν cum Genitivo; ἐπινοστῆσαι τῇ πατρίδι; οἱ εἰς ὕστερον (recentiores); συλλογιστέον πᾶς ὁ ἀναγινώσκων; ἐκτός = ἐκ; ἐντός = ἐν, contra ἐν saepissime pro Dativo simplici instrumentali, modali cett., qui abusus in Vett. Scholl. (i. e. Didymeis) non invenitur. Latinismos aliquot deprehendere mihi visus sum, e quorum numero manifestissimus est ἐναυρυνόμενον = inauratum, lucrum facientem, ad Pyth. II, 98. (addit. ad p. 320, 30); minus certa sunt alia, ut ὡς = ἤ praecedente Comparativo (ad Ol. I, 165), quae passim vel vetustioribus Scholiis irrepserunt. In universum labentis Graecitatis cognitio non eo provecta esse videtur, ut cuius aetatis ea quae nunc edimus fuerint certo dici possit.

Tritis quibusdam formulis *Recentiora* Scholia cognoscuntur. Quarum duae insignes ἤγουν et ἡ δὲ σύνταξις (ἡ δ. σ. αὕτη, τὸ δὲ ἑξῆς τῆς συντάξεως) eaeque apud Germanum frequentissimae. Illi in *Veteribus* Scholiis ἤτοι, τουτέστιν, al.; huic ἡ δὲ διάνοια, ὁ νοῦς, τὸ δὲ σαφὲς οὕτως, τὸ δὲ ἑξῆς, λέγει δὲ τοιοῦτόν τι, al. respondent. Observasse mihi videor, ubicunque sive ἤγουν sive ἡ σύνταξις in Scholl. Vett. editionis Romanae inveniatur, id aut ipsi Calliergi, aut saltem non Vaticano B deberi. Ut in iis, quae ad Ol. XI (X), 1 de tribus animi partibus leguntur, quater est ἤγουν: sed eadem a Vat. B absunt. Eadem res est de Pyth. IV, 261. 328. 359. Haec Callierges aliunde (ex Vat. D) repetierit necesse est. Aliis in locis leguntur quidem eadem in Vat. B, sed sine formula ἤγουν, ut ad Pyth. IV, 64 et 135, ubi in Vat. B aut omittitur particula, aut τουτέστιν sive ἤτοι legitur. Item Pyth. V, 35 (p. 380, 3) formula recentior ἡ σύνταξις est in Gott. Caes. A, sed ὁ δὲ νοῦς οὕτως in Vat. B. Rom. — Contra locutio ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη hinc inde iam in Veteribus Didymeis invenitur, ut p. 115, 15. — Alia locutio, qua saepe de Pindaro Germanus uti videtur, est ὁ ποιητής, ὁ νῦν ποιητής. — Praeterea artis vocabulis qualia sunt αἴτιον et αἰτιατόν, πρωτότυπον, παράγωγον cett. haec Scholia abundant. Tum

in Vrat. A et Vat. B ττ Atticum saepius invenitur quam σσ, sed. in Caes. A, Gott. σσ frequentius quam ττ, quamquam neutri sibi constant. — Si quo tempore istae formulae invectae essent certius sciremus, ad aetatem Germani coniecturam inde facere liceret.

Quae *Christianum* hominem sapiunt non multa sunt, ut ὑπερευχαριστήρια (dona) p. 59, 24; τὰ κατὰ κόσμον τερπνὰ (bona mundana) p. 251, 15; ταπεινοφροσύνη v. 245, 10. Alia ambigua sunt ut p. 284, 11 ἡ δύναμις τῶν θεῶν ἀντὶ τοῦ ὁ θεός, nam cum eadem sit glossa Vat. C, non videntur esse Germani; p. 332, 33 ἐκοίμησαν αὐτὴν ἐν ξυλίνῳ οἰκήματι, quod utrum Germanus *straverunt* an *sepeliverunt* esse voluerit haereo. Morum severitatem nonnulla ostendunt ut quae de βακχεύμασι loquitur ad 215, 32, de convivarum cantilenis ad 27, 7, alia. Aliqnoties poetam quoque aut laudat aut vituperat. — Nonnulla tamen, quae inter haec additamenta leguntur, manifesto pagani scriptoris sunt, ut quae de puerorum amore ad p. 190, 25 adiiciuntur ὅτι ἀνάκειται τῷ Ζηνὶ ἡ τῶν παίδων ἥβη; alia dubia ut quae de Achille ad p. 189, 6. Sed cum inter ea quae Germani sunt etiam singula vetustiora inveniri consentaneum sit, nihil certi inde colligi potest.

Germani nomen bis his Scholiis praefixum legitur (ad Ol. I, 7 et I, 165), alio loco (ad Pyth. III, 10) τὸ ἡμέτερον. Quod ex usu recentiorum interpretum ut Thomae, Triclinii factum est, qui primis tantum Scholiis sua nomina adscriberent, in reliquis ἡμέτερον addito sua passim a prioribus distinguerent, plurima vero omnino non signarent. Quis ille Germanus fuerit, quo tempore vixerit, vide ut reperias; ego nihil affirmo. Complures enim Germani fuerunt, quorum nullus (quantum ex Fabricio intelligo) tanquam Pindaricorum carminum interpres inclaruit. Tamen pace Tua mentionem Patriarchae Constantinopolitani iniicere liceat, qui inter primos Graecae Ecclesiae melodos sive hymnographos fuit et anno 740 senex diem obiit. Erat ille vir summus inter acerrimos imaginum veterumque studiorum propugnatores, neque absonum est coniicere eum ad instar illius Istri Callimachei non solum ipsum poetam egisse sed etiam in veteribus poetis illustrandis elaborasse. Quod quamvis historiae literarum prodesse atque obscurissimis temporibus lucis aliquid offundere possit, cum Lyricos Sacros cum Profanis quodammodo connectat, tamen pro certo atque comperto asseverare hariolationis sit. Neque ad manus mihi sunt scripta illius Patriarchae, unde coniecturam tueri possim. Occurrit quidem locus aequalis Hymnographi Andreae Cretensis, qui in homilia apud Fabricium typis expressa (XI, 93) κόρος γάρ, inquit,

πατὴρ ὕβρεως. Haec verba cum aut ad Pindarum (Ol. XIII, 10 = 13 ubi quidam *ὕβριν κόρου* iungebant) aut ad Theognidem (153 *τίκτει τοι κόρος ὕβριν*) Solonemve referenda sint, illius aetatis illiusque factionis ecclesiasticos a veterum poetarum lectione non alienos fuisse demonstrant. Excites quaeso Tuorum qui nostris literis operam dant commilitonum aliquem ut haec vestigia persequatur.

Nunc mihi qua ratione in his supplementis Scholiorum edendis versatus sim, superest dicere. Quaecunque non signantur, ex Caes. A deprompta sunt. Simplicibus uncis quadratis seclusa vulgata, uncis non inclusa nova, duplicibus mea sunt aut supplentis aut corrigentis. Quae ex Vaticanis aliisque libris addidi, diserte a Caesareis distincta. Multa tamen adhuc in schedis meis relinquenda erant, quae ut proferrem nova Scholiorum editione opus esset. Sed hic labor non unius noctis. Atqui si Scholia quoque retractare totamque Pindari causam perorare vellem, quis aquam daret? Nunc quum ad eam dicendam binas vel singulas vel etiam dimidias clepsydras quotidie aliis negotiis surripiam, a tanto opere ipse desistam oportet. Sed utut est, id saltem compertum habui, esse in antiquitatis scriptoribus optimum omnium humanorum malorum solatium. Studia igitur si non aliis grata tamen mihi in tali tempore iucunda fuerunt. Fac ut valeas. Nos valemus. Scripsi Oldenburgi prid. Id. Oct. MDCCCLX.

SCHOLIA CAESAREA.

ed. Böckh. pag. | lin. — vs. vulg.

AD VITAM THOMAE M.

4 | 5 οἱ δὲ Σκοπελίνου.] σημεῖον, ὅτι ἐγένετο καὶ ἕτερος Πίνδαρος ἐκ Σκοπελίνου. [οἱ δὲ....

— | 8 μελοποιῷ.] εὗ[[ρε]] δὲ πρῶτος τῶν ἄλλων πολλά. ὃς καὶ πρῶτος τῶν διθυραμβοποιῶν ποιητῶν ἐστί. [παρ' ᾧ...

— | 10 θυγατέρας δύο·] ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἀθηναίων· [Πολύμητιν,] ἄλλοι δὲ Εὔμητιν· [καὶ Πρωτομάχην...[1])

— | 25 περίοδος] λέγει τάδε. Ὀλυμπιονίκας. Πυθιονίκας. Ἰσθμιονίκας καὶ Νεμεονίκας. ἀπὸ δὲ τῶν ιζ' βιβλίων εἰσὶ καὶ τὰ λεγόμενα προσόδια. καὶ παρθένια. παιᾶνες. ὕμνοι. διθύραμβοι. σκολιά.[2]) καὶ

5 | 3 sq. ἄλλα. [ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἐπιβάλλοντα] τοῖς τέ[[τ]]ταρσιν, [ὕστερον ἐροῦμεν. νῦν δὲ....

AD VITAM METRICAM.

6 | 20 Ἐρείτιμον 7, 18 μέθυ λαρὸν (ms. Angel. μέλι λαρὸν) c. gl. τὰ πρὸς τροφὴν ἐφόδια.

7 | 31 ἐνιαυτῶν. —] Πένταθλος. —Ἅλμα ποδός. δίσκου τε βολή. καὶ ἄκοντος ἐρωή. Καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη. μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. —Ἅλμα. πάλη. δίσκευμα. κοντός. δρόμος. —[3])

[1]) Eadem addit Par. A ita: ..... θυγατέρας δύο· Πολύμητιν, ἄλλοι δὲ Εὔμητιν· ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἀθηναίων· καὶ Πρωτομάχην. Idem lin. 9. ἤκμασαν (ubi Caes. A cum vulg. ἤκμαζεν), haud male, si voluit dicere Pindarum mortuum esse postquam Persica floruerint: cf. Krueg. Gr. Gr. §. 53, 6, not. 1.

[2]) Cod. παρθένοι. πᾶνα ὕμνον. διθυραμβικὰ σκολιά. — Addo p. 7, 5 in ms. Angel. esse Ἀγαθοκλέες ἔμμορας, in Caes. A Ἀγαθοκλέος ἔμμορας.

[3]) Cf. Herm. Opusc. III. p. 27.

ed. Böckh. pag. lin. — vs. vulg.

AD VITAM NOVEM LYRICORUM.

8 20 *ἁρμονίης.*]
Ἀπόλλωνος χρησμὸς Τιμαινέτῳ[1] *φιλοσόφῳ· οὗ καὶ βίος γέγραπται.*
Μοίρας ἱλάσκου· θυσίαις λιτάνευε Σάραπιν·
Αὐτὸς γὰρ μοῦνος καὶ τὰν Μοῖραν μεθοδεύσει.

Σαράπιδος χρησμὸς Τιμαινέτῳ.[1]
Ἁγνὰς χεῖρας ἔχων καὶ νοῦν καὶ γλῶτταν ἀλαθῆ,
Ἴσθι μὴ λουτροῖς ἀλλὰ νόῳ καθαρός.
Ἀρκεῖ γάρ θ' ὁσίοις[2] *ῥανὶς ὕδατος, ἄνδρα δὲ φαῦλον*
Οὐδ' ἂν ὁ πᾶς λούσῃ χεύμασιν ὠκεανός.

Σαράπιδος χρησμός.
Μηδ' ἀιάξεσθαι[3] *παιδὸς φύσιν ἄρσενος ἄνδρα*
Εἰς αἰσχρὰν συνέλευσιν· ἐπεὶ φονοείκελόν ἐστιν.[4]

AD OLYMP. I.

Τὸ μέτρον τοῦτο ὑπάρχει τριάς. τριὰς δ' ἐστὶ ποίημα. ἐν ᾧ στροφή. ἀντίστροφος. ἐπῳδός.[5] Inscr.

---

21 18 *Ὀλυμπιάδα.*] *Ὀλυμπιὰς δὲ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ Ἄχαζ.*[6] [*ἢ ὡς*
23 4—18 Thom. (ex rec. Tricl.), 18—22 Mosch. (Eust.), 23—33 Mosch. (Eust.), 33—35 Tricl.
24 18/20 M. (E.), 30 *sq.* Th., 25, 1 *sq.* M. (E.), 8—17 Th., 17—19. 20 *sq.* 22 *sq.* tria M. (E.).

[1]) Cod. utroque loco *τιμενέτω*.

[2]) Cod. *γάρ τ' ὁσίοις*. In. vs. 2. ft. *ἴστω* scribas.

[3]) Cod. *μὴ δὲ αἰάξεσθαι*.

[4]) Cod. *φόνος* (scriptum *φόν* with ο above) *ἴκελόν ἐστιν*. Haec tria epigrammata quantum scio inedita sunt, nec de Timaeneto, cuius vel vita scripta esse refertur, quidquam aliunde notum esse videtur. Sequuntur quatuor alia epigrammata et in hoc cod. et in Par. A (qui eadem continet), dico *Εἰς Πίνδαρον*: Anth. Planud. 305; *Εἰς Εἴριvναν* (sic cod.): Anth. Pal. IX. 190; *Εἰς Στησίχορον*: ib. VII. 75; *Στιχελεγεῖα εἰς τὸ λεγόμενον Δαμάλιον*: ib. VII, 169; quorum primum et tertium sunt Antipatri Sidonii.

[5]) Cf. Schol. in Aristoph. Av. vs. 1731.

[6]) Germanus (si Germani haec sunt) fortasse numeros *Α'* et *Δ'* confudit. Cf. Syncell. p. 197 C = 371 ed. Bonn. Videant Chronologi.

ed. Böckh. pag. | lin. — vs. vulg.

24 | 17/19 Ἔλδεαι. ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, [ὅ,] τραπέντος τοῦ θ εἰς δ κατὰ Μακεδόνας, γίνεται ἐδέλω· καὶ ὑπερθέσεως γενομένης, ἐέλδω· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἔλδω καὶ ἔλδομαι. οἷον θέλω, δέλω· καὶ ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐδέλω· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ἐέλδω· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἔλδω καὶ ἔλδομαι.[1]) 6

Ἄλλως. τὸ γῆρυς ἡ φωνὴ λέγεται, ἡ ἔναρθρος ἤχησις τῆς φωνῆς, καὶ αὐτὴ ἡ ἔναρθρος φωνή. ὅπερ ἐστὶ [·] λόγος ὁ προφορικός. λόγος καὶ ὁ ἐνδιάθετος, ὅ ἐστιν ὁ διακριτικός· ὅθεν ἄρα κατὰ μετάληψιν, γαρύειν τὸ διακρίνειν. 5

Διαφέρουσιν ἦτορ καὶ κῆρ· ἦτορ μὲν κατὰ τοὺς δόξαντας τὴν ψυχὴν διαρρέουσαν καὶ φθινομένην· ἀπὸ τοῦ ἄω, τὸ πνέω· οὕτω γὰρ ἐδόξαζον πνεῦμα ταύτην εἶναι· κῆρ δὲ, παρὰ τὸ καίω· κατὰ ἑτέρους γὰρ τὸ ζωτικὸν καὶ θερμὸν αἷμα, ψυχή. 6

Γερμανοῦ σχόλιον. Ἥλιος σημαίνει τὰς β' ἐνεργείας τοῦ πυρός. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ αὔω τὸ φωτίζω καὶ [ἀπὸ] τοῦ ἕλη ἡ θερμασία, καὶ κατὰ τοῦτο ψιλοῦται. ἐκκόπτων [2]) τὰς αἱρέσεις τῶν χαριεστάτων φυσικῶν τῶν λεγόντων· οὐκ ἔστι φωτεινὸς φύσει οὔτ' αὖ καυστικὸς, ἀλλ' ἐκ τῆς ἄγαν κινήσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ παντὸς τὴν θέρμην ἔχει. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ὁμήρου, παρ' οὗ καὶ ὁ νῦν ποιητὴς ἔλαβεν ὡς ἀπάνθισμα. [3]) 7

Ἑτέρα εἰκασία πρὸς πλείονα σύστασιν τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἀγῶνος.

24 | 34 Ὀλυμπίαν.] ἢ ἄστρον καλῶς εἶπεν ὀντοποιῶν, σεμνύνων τὸ πρᾶγμα· ὥςπερ καὶ Ὅμηρος τὸ πρόσωπον Αἴαντος πρόσωπά φησιν. [4]) 9

25 | 28 οἷον εἰπεῖν περιβάλλεται, προβάλλεται. ἔνιοι δὲ ποικίλλεται, κοσμεῖται ὁ ὕμνος. 14

[1]) Iterata resecare nolui. De re cf. Etym. M. v. **ἐέλδωρ**. Sturz de dial. Maced. p. 31. not. — Cod. etiam in textu **ἔλδεαι φίλον ἦτορ**.

[2]) Deesse videntur nonnulla; fortasse talia **τοῦτο δὲ λέγει ὁ Πίνδαρος** (an **ὁ Γερμανὸς**?) **ἐκκόπτων .... λεγόντων, ὡς οὐκ...**

[3]) Cf. Etym. M. s. v. et (ubi similia leguntur) Schol. Il. **β**, 413.

[4]) Il. **η**, 212.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
25	29	*Ὅθεν ὁ πολύφατος.* [*ὅθεν, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας,*] *τελικοῦ αἰτίου. σοφῶν δὲ μητίεσσι, ποιητικοῦ αἰτίου.* [*πολύφατος δὲ*	14
—	34	*ἀνυμνεῖσθαι.*] *οἱονεὶ τοῦτο κατασκευάζει τὸ τοῦ ὑμνεῖσθαι τὸν Δία. οὐδείς ἐστιν ἕτερος αἴτιος ἢ ὁ Ἱέρων.* [*τὸ δὲ*	16
—	35 sq.	*τὸ δὲ ἱκομένους, ἀντὶ τοῦ*] *ἱκόμενοι καὶ* [*παραγενόμενοι λέγει. τῇ γὰρ αἰτιατικῇ ἀντὶ ὀρθῆς κέχρηται. ὅπερ οὐκ οἶμαι λόγον ἔχειν.*] *συντάσσεται δὲ καὶ μετὰ αἰτιατικῆς καὶ εὐθείας.* [1]	—
26	3—13	M. (E.), 13—16 Tr. (non M.), 17—24 Th., 29—35 tria M. (E.), [36 ft. Vet. vide infra.] 27, 18—23 Tr., 26—28 M. (E.).	
—	28	*θεραπεύει.*] *ἢ ἀντὶ τοῦ βασιλεύει τῆς εὐδαίμονος Σικελίας. ἡ γὰρ πολύμηλος εὐδαίμων ἀπὸ μέρους νοοῖτο.* [2]	18 *sq.*
—	36	*Σκᾶπτον.* [*κατὰ Δωριεῖς τὸ σκῆπτρον σκᾶπτον λέγεται, ἀποβολῇ τοῦ ρ̄.*] [3] *ὅτι τὸ σκῆπτρον τῆς Θέμιδος τοῖς βασιλεῦσιν ἐδέδοτο.*	19
—	37	*Σικελία. φησὶ τὴν βασιλείαν. περιφραστικὸς δὲ ὁ λόγος.*	
27	7	*τῆς ᾠδῆς.*] *πολυμάλῳ δὲ, ἤγουν τῇ πολυθρεμμάτῳ·* (gl. eiusd. cod. *πολυθρέμμονι*) *ἢ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῶν μήλων· ἐκεῖ γὰρ περισσῶς λέγεται φυῆναι. ἢ πολυκάρπῳ· καὶ Ὅμηρος· καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.* [4] [*ἢ δρέπων ἀντὶ τοῦ* (p. 27, 3)	19

[1]) Vett. librorum nonnulli Accusativum, pauci iique optimi (ut Par. G) Nominativum, plurimi utrumque, Dativum (nam de Vat. P dubito) nulli praestant. Thomani Accusativum solum; *Moschopulei* et Tricliniani aut *Dativum* aut Nominativum habent aut denique utrumque. Quid Vat. B habuerit latet, nam perierunt folia prima. Quodsi codices auctores sequere, Dativum Moschopuleum (cf. 26, 8 sqq.) vix probabis. Recte Germanus constructionem verborum aut Accusativum aut Nominativum admittere dicit, sed nihil de Dativo.

[2]) Cf. pag. 27, 1 sq.

[3]) Haec vulgo inter Rec. leguntur.

[4]) Quam Germani interpretationem, ut sit *pomosa* Sicilia, ita tuentur codices, ut, cum aliis locis semper *μῆλα*, *πολυμήλου* (Pyth. IX, 11 = 6), *εὐμήλοιο* etc. habeant, hoc tamen loco (exceptis quibusdam Thomanis) omnes in forma *πολυμάλῳ* consentiant. Quod si malorum Medicorum quae nunc

ed. Böckh. pag. | lin. — vs. vulg.

usque ad *καρπούμενος*. (27, 5)] — *Ἀγλαΐζεται*. *ἢ* 22
ὅτι αὐτὸς μερικός ἐστιν. ἢ ὅτι φιλακροάμων ἐστὶ
τῶν ᾠδῶν. — *Μουσικῆς. ἢ ὡς ὅτι πᾶν δένδρον* 23
φησὶν ἀναπνέον ἀναφύει τὰ ἄνθη· ἢ ἀλλοπα-
θές. — *Ἐν ἀώτῳ οἷα παίζομεν· οὐ σπουδαίων* 23 *sq.*
ἀνδρῶν καὶ ἐγρηγορότων καὶ νηφόντων τὸ ᾄδειν,
ἀλλὰ λίχνων, καὶ οὐδ' ἐν ἑτέρῳ καιρῷ ᾀδόντων,
ἀλλ' ἢ ἐν τῷ τῆς τραπέζης. φίλαν δὲ, ἀντὶ τοῦ 24
φιλοποιόν· ἐν ᾗ ἀθροίζονται πάντες οἱ φίλοι,
οὐδεὶς δ' ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. ἢ ἐν ᾗ γίνονται οἱ
φίλοι. — [*Ἄλλως*] *ἀγλαΐζεται·* [*ἀγλαϊζόμενος ἐν*
τῷ (27, 8 *sqq.*).

28 | 5—7 (*ἐν χρήσει.*) M. (E.), 7 (*Δωρίαν οἱ μὲν*) — 18 Th.
[33 *sq.* similia Th.?], 29, 8—19 M. (E.) [30 *sq.* similia Th.]

29 | 21 *τὸ δὲ σύτο δέμας, ἀντὶ τοῦ ὅστις ὥρμησε τὸ* 32
δέμας πρὸς τὸν δρόμον.

— | 26 *τὸ δὲ σύτο δέμας, ὥρμα πρὸς τὸν δρόμον. ἢ*
[*οὕτως. ὥρμησεν·*

— | 31 *ἔνιοι δὲ ἀναγινώσκουσι*] *Συρακουσίων ἱππο-* 35
χαρμᾶν συμ[*παροξύνοντες*

30 | 1 *Εὐάνορι*] *τῇ ἀνδρειοτάτῃ, τῇ εὖ διδούσῃ τοῖς* 37
ἀνδράσιν.

— | 6 *sq.* Tr. 25—36 utrumque M. (E.), 36 (*Ἱστορία*) —31, 8 Tr.
(fl. ex Th.?), 31, 14 *sq.* et 21—30 M. (E.), 30—33 Th. (ex
rec. Tr.).

— | 15 *τινὲς δὲ τὴν*] *Θέμιν*. Vat. B et Caes. A. — Vulg.
(Rom.) *Θέτιδα*. [1])

Ποσειδᾶν. τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ὀνομάζει λέ- 39
βητα, ἤγουν τὴν πρᾶξιν.

Φαίδιμον ἐξήνεγκεν· ἕτεροι (?) *ὅθεν καὶ ἀκά-*
θαρτος λέβης ἐκεῖνος. ἕτεροι δὲ ὅτι (cod. *ὅτε*)

gignit regio Panormitana tam studiosus fuit Pindarus quam olim fuimus peragrantes Siciliam — *εὐάλωτοι γὰρ ποιηταὶ λιχνεύμασιν* — non sine causa ita laudaret terram opimam. Iam a pomis ad flores, a floribus ad epulas lautas facilius transit, more poetarum similia connectens, quae quasi omnia ex una imagine pendent. — Cf. Hom. Il. ι, 542.

1) Fortasse in nullo libro Thetis, in omnibus *Themis* commemoratur, quod, quum apud nullum alium mythographum haec dea nominetur, ad fabulam Pelopis recte explicandam valde pertinet.

ed. Böckh. pag. lin. — vs. vulg.

ζῶντα αὐτὸν ἐξήνεγκεν. ὅν (ft. ὡς?) καὶ καθαρὸν λέβητα αὐτὸν ὀνομάζει.

31 extr. φάτις] ἱστορίας gl. Leid. C. φήμη] gl. Caes. A. [1])

32 2 τὸ δὲ ἦ θαῦμα τὰ πολλὰ γράφεται καὶ οὕτως· ἦ θαυματὰ πολλά· ἀντὶ τοῦ ὄντως θαυμαστὰ καὶ ἄξια θαύματος. ἦ θαῦμα ἀντὶ τοῦ ὄντως θαῦμα καὶ ἔκπληξις. ἔκπληξις δὲ καὶ φόβος, ἐξ ἀσυνήθους φαντασίας. ἢ ἐκπληκτικὰ τινὰ ὑπερβαίνοντα τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τὸ τερατωδέστερον νεύοντα. ἡ δὲ σύνταξις· φέρεται δὲ καὶ βροτῶν φήμη. 43

— 7 ἡ χάρις, ἡ ποιητικὴ δύναμις· τὸ αἰτιατὸν ἀντὶ τοῦ αἰτίου· τῇ ποιητικῇ γὰρ δυνάμει ἐνυπάρχει τὸ ἐνήδονα λέγειν· ἢ τὰ πράγματα δι' ὀνομάτων ἢ δι' ὁρισμῶν ἀποδεικνύονται· ἐνταῦθα δὲ ὁρισμῷ τὴν ποιητικὴν ἐδήλωσεν. ποιητικὴ γὰρ χάρις ἅπα[ντα] τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς κατὰ Πίνδαρον. τὸ δὲ ἐξαπατῶντι ἀντὶ τοῦ ἐξαπατῶσι. δοτικὴν, ἀντὶ δοτικῆς· καὶ εὐθείαν, ἀντὶ τῆς εὐθείας. τὸ δὲ ἐπιφέροισα τιμὰν, τοῦτο ἀξίωμα τοῦ λόγου· ἐπιδεικνύουσα· τὴν ἑαυτῆς δόξαν· τουτέστιν ἰσχύν. ἑκάστου γὰρ δόξα, ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ. 48

— 9—12 Tr., 28—34 et 35—33, 3 M. (E.), 33, 4 *sq.* Th., 5—12 Tr. 13 M. (E.), 28 *sq.* et 35—34, 2 M. (E.).

— 15 ἢ ἁμέραι (id. text.) ἤγουν ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος καὶ ὁ ἐφεξῆς καιρὸς δεικνύει τὸ πρᾶγμα, ἐλέγχει, ἀπογυμνοῖ ἐκεῖνο καὶ φανεροῖ ὁποῖόν ἐστιν. 53

— 23 τὸ δὲ μάρτυρες σοφώτατοι, ἀντὶ τοῦ γὰρ (·) τὸ συνεχῶς λεχθὲν λέγεται καὶ σοφόν. [2]) 54

[1]) φάτιν, quod Scholl. Vett. p. 31, 36 in optimis codd. (Vat. B. Leid. C al.) ut variam scripturam afferunt, non exstat in ullo libro MS. φάτις optimi quique (etiam Vat. B), φρένας recentiores omnes; Thomani fluctuant inter utrumque; φρένα (quod Rom. invexit) in nullo libro. φάτις glossatores triplici modo explicaverunt, alii ut Accusativus pluralis, alii ut Nominativus singularis, alii ut Nom. plur. numeri sit. Quum Accusativum desiderarent, φάτιν, φρένας, φρένα coniiciebant. Quod voluit glossator Leid. C, id quodammodo confirmant Scholl. Vett. τοὺς ἀκούοντας (= sermones hominum) reddentes, correpta ultima. Cf. Ol. XI (X), 17 πόλις.

[2]) Aut τὸ δε ἀντὶ τοῦ γαρ. τὸ γὰρ συνεχῶς aut ἀντὶ τοῦ, τὸ γὰρ συνεχῶς scribendum est.

ed. Böckh. pag	lin.		vs. vulg.
		δαῖς: ἔρανος ὁ ἐκ πολλῶν συναθροισθεὶς δώρων. — εἰλαπίνη ὁ ἐξ ἑνὸς γινόμενος δεῖπνος. — γάμος δὲ, ὁ ἐκ νυμφίου καὶ νύμφης. [1]	62
33	16	μεταβιβάσαι, μεταγαγεῖν. [2]	66
—	30	Ζηνί. καὶ τὸ, τῶῦτ' ἐπὶ χρέος· ἐπὶ τοιοῦτο ἤγουν ἐπὶ τοιαύτην χρείαν οἷον [διὰ τὴν αὐτὴν χρείαν καὶ ἐπιθυμίαν]. τὸ γὰρ ῡ ἀνεκφώνητον μετὰ τοῦ ῶ μεγάλου.	71
34	11/13	ἀπο]νέμοντες [ἐν τῇ τραπέζῃ] τὰ δεύτατα μέρη ἔθηκαν καὶ ἔφαγον, δεύτατα ὄντα τῷ σώματι, τουτέστι μετὰ τὸ σῶμα, μέλη δεύτερα ἔθηκαν, χεῖρας πόδας καὶ κεφαλήν. ἢ δεύτατά τε καὶ ὑστέρως. ἢ τὰ ἔσχατα καὶ τὰ τελευταῖα μέρη τῶν κρεῶν· χεῖρας δηλονότι, πόδας, καὶ κεφαλήν. ἢ τὰ βεβρεγμένα καὶ τὰ βεβαμμένα τῷ αἵματι, ἀπὸ τοῦ δεύω τὸ βρέχω. [3]	80
—	14—	32 et 33—37 M. (E.), 35, 7—11 utrumque Tr., 14—22 (αὐτοῦ) M. (E.), 22—26 Tr. 35, 36—36, 1 (ἀμήχανον.) M. (E.).	
35	28	ἢ καταπέψαι ἀντὶ τοῦ παρακατασχεῖν, καταχωνεῦσαι. τῇ γὰρ πέψει δύο τινὰ παρέπεται, ἡ κρύψις καὶ ἡ κατάσχεσις. μέγαν δὲ ὄλβον, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν τιμήν.	87

[1]) Cf. Interprett. ad Hom. Od. α, 226. Accedit arguta notula Thomana: ἔς μὴ πρὸς τὸ ἔρανον λάμβανε, ἀλλὰ πρὸς σίπυλον φίλαν, ἤτοι τοὺς ἐν αὐτῇ ὄντας θεούς. ἢ σίπυλον τὴν πόλιν ταντάλου. quasi non legisset τε. Idem cod. (Aug. B) σίπυλον] ὄρος τὸ λεγόμενον κουζινᾶ, ἔνθα ἡ νιόβη λελαύξεται (λελάξευται?).

[2]) Recte. Vulgo participia leguntur.

[3]) Uberiora vulgatis. Leid. C lin. 6 *sqq.* (ubi Caes. A cum vulg. facit) ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕδωρ ἀκμαῖον, ἀκμαίως ζέον, θερμόν, κατὰ μέλη τεμόντες (id. Caes. A) βεβλήκασι κατὰ (?) τὸ τελευταῖον ἐν ταῖς τραπέζαις πυρικαύστους (ita) μερίδας ποιήσαντες βεβρώκασιν. — Libri omnes (cum Athenaeo) ἀμφιδεύτατα vel ἀμφὶ δεύτατα, idem scholia, varie id explicantes. Nam de Par. A haud recte relatum est. Habet is liber ἀμφιδεύματα quidem, sed ita, ut superimposito τ ipse errorem statim corrigeret. Caesar Strategus Laco qui Ven. F ex Par. A transcripsit, immemor (ut assolet) correctionis errorem iteravit. Nullus alius liber habet; Par. D Ven. D, qui ex eodem libro provenisse videntur, diligentius et hoc et alia vitia vitant. Recte igitur Bergkius vulgatam, praeeunte Schneidewino, reduxit.

ed. Boeckh. pag.	lin.		vs. vulg.
35	35	*τροφῆς.*] *ὥςπερ ὁ κόρῳ ἐσθίων δέεται ὑγιοῦς στομάχου, οὕτω καὶ ὁ κόρῳ τὴν εὐδαιμονίαν λαβὼν δέεται νοὸς ἀνδρείου.*	
36	1	(*Ἱστορία*) —17. Th. (ex rec. Tr. cuius sunt verba *καὶ μαρτυρεῖ κτλ.* 14—17), 29 *sq.* et 33—37 M. (E.).	
—	28	*δύναται*] *κατὰ* [*χεῖρα*	95
37	12 *sqq*	*Ταντάλῳ. κεῖσθαι παρὰ κεφαλᾶς μέγας ὡαισιμίδα*[1]) *λίθος.*	97
38	16	*Ἁμαρτάνει. ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνων, καὶ πράττων κακῶς. ὅταν γὰρ καὶ ἁμαρτάνῃ τις, κυριεύεται ἀπ' ἐκείνου τοῦ πάθους ἡ λογιστικὴ γνῶσις· καὶ ὡς ἄνους, ἄτοπα καὶ μωρὰ πράττων, ἁμαρτάνει.*	104
—	17/28	Th., 39, 3—8 M. (E.), 15—18 Tr., 28—29 (*χρώμενον.*) M. (E.), 39, 29 (*Ἱστορία*) —40, 4 Th.	
39	14	*ἢ εὐάνθεμον, τὴν ἀνθηρὰν, καὶ τὴν διάπλασιν τοῦ σώματος. ἢ πρὸς τὴν εὐθεσίαν. καὶ τὸ μελανθησόμενον* (*οὔπω γὰρ ἦν μέλαν*) *πρὸς τὴν συνθεσίαν τῶν μελῶν.* [2])	109
—	21	*ἐκκείμενον.*] *ἢ παρὰ τῶν μοιρῶν αὐτῶν. ἢ τὸν πᾶσι τοῖς θέλουσι προκείμενον.*	111
—	22	*ἑτοῖμον*] *τὸ ἕτοιμον τῆς τοῦ θεοῦ ἀκοῆς δεδήλωκεν.* (Om. Rom.; cf. 40, 16) Vat. B.	
40	5—7	Tr., 7 *sq.* et 11—14 M. (E.). — Accedit notula Tr. ex Mosqu. B. *τῷ γράφε διὰ τὸ μέτρον,* ad vs. 118. — 17 *sq.* Tr., 19—25 M. (E.), 41, 24 *sq.* Triclinii est, non Moschopuli.	
—	30	*κεχαρισμένος ἐστὶν*] *ὁ γάμος οὗτος ὁ* [*τῆς Ἱπποδαμείας* [3])	119
41	12	*τριςκαίδεκ' ἄνδρας* (Recte: cf. frgm. 112 (100)).	127
42	2	*ἢ οὕτως. ὁ μέγας κίνδυνος οὐκ ἀνάλκιδος δεῖται.*	129
—	3—8,	18 *sq.* 24 *sq.* 26. sunt M. (E.), 29 *sq.* (*πρὸς τὸ ἐπί.*) Th.,	

[1]) Cf. Bergk. (Poett. Lyrr. ed. 2. p. 726) cuius coniectura *ὦ Αἰσιμίδα* ita optime confirmatur. — Frgm. Alcmanis (ib. 651) codex ita scribit, ut sint duo versiculi, quorum prior terminetur voce *θάκας*. Ibid. cod. *ἦσθ'*, non *ἦστ'*.

[2]) Verba aut mutila aut confusa.

[3]) Comprobant haec optimam Boeckhii coniecturam, ex qua *ὁ γάμος* adiecerat.

ed. Böckh pag.	lin.		vs vulg.
		30 (οὐδὲ — τελεσθῆναι.) et 34 *sq.* M. (E.), 35—37 Tr., 43, 1—8 (ἠγωνίζοντο.) M. (E.), 8—10. et 25—28 Th., 28 *sq.* Tr. (non M.).	
42	9	ἐν [δὲ τοῖς ἀνθρώποις], οἷς [ἐξ ἀνάγκης τὸ θανεῖν. (Id. Vat. B.) [1]	131
—	28	ἄκραντον δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ᾱ στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ κραίνω τὸ τελειῶ. τὸ δὲ κραίνω, ἀπὸ τοῦ κάρα ἡ κεφαλή. διότι παντὸς πράγματος τὸ τέλος λέγεται κορυφή.	137
—	33	ἢ οὕτως. ἀγάλλων, αὔξων. εὐφυῶς πάνυ καὶ ἁρμονίως συντέθειται τοῦτο τῷ ποιητῇ. ὃν γὰρ τρόπον ὁ λυπούμενος μειοῦται καὶ καταβάλλεται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ὁ χαιρόμενος αὔξει καὶ οἱονεὶ θάλλει. διὸ καὶ σοφός τις ἔλεγε· ψυχῆς γὰρ ἀγαλλομένης θάλλει πρόσωπον. [2]	139
		Πτεροῖσιν. ὥςπερ ἡ θάλασσα τὴν ναῦν ἵππον κέκτηται (πτερὰ δὲ λέγω τὰ ταύτης ἅρμενα [3]) ἢ τὰς κώπας), οὕτως καὶ ὁ ἵππος πτερὰ κέκτηται τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν. ἀρετὴ γὰρ ἵππου τὸ τρέχειν.	141
43	15	τὸ δὲ ἀρεταῖσι μεμαότας, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντας τῆς ἀρετῆς καὶ ταύτης ἀντεχομένους· ἢ προθυμουμένους· ἢ ἐφαπτομένους καὶ χαιρομένους. [4]	145
—	30	μὴ μνῆμα ἀλλ' ἱερὸν εἶναι Caes. A et Vat. B (id. Rom., om. εἶναι)	149
44	1—5	Th. 22—29 M. (E.), 45, 9 *sq.* Tr. (ex Th.), 25 *sq.* Th., 27—32 Tr., 32—37 M. (E.).	
—	17	τὸ τηλόθεν χρονικῶς ἀκουστέον] καὶ οὐ τοπικῶς. [τὸ δὲ δέδορκεν,] ἐνέργειαν ἀντ' ἐνεργείας λάμβανε.	152
—	20	[ἀντὶ τοῦ πίπτει.] ὀλυμπιάδων δέ, ἤγουν τῶν ὀλυμπίων ἀγώνων. ἀπὸ γὰρ τῶν	

[1]) **Non debebat igitur ἐν in εἰ commutari.**

[2]) **Fragmentum ignoti poetae, lyrici opinor.**

[3]) **Cod. ἅρμενα.**

[4]) **Ex parte iam nota ex Vrat. A. — μεμαότας Vett. (Par. A μεμαῶτας cum Ven. F apographo; μεμαῶτας Gott.?) μεμαλῶτας Ven. G; rell. interpolati μεμαλότας. Aug. B μεμιότας. Gl. προθυμουμένους in Aug. B, Pal. C al.**

ed. Boeckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		ἀγωνισμάτων καὶ ἀπὸ τῆς νίκης πρῶτος ὁ Πέλοψ ἐνίκησεν Ὀλύμπια.	
44	30	πρῶτος γὰρ εὑρέθη δρόμος τὸ ἄσκημα.	154
—	31	σχῆμα. καὶ Πίνδαρος· ἐρίζεται ἀκμᾷ. — Ἀκμαί τ' ἰσχύος. ἀπὸ κοινοῦ	156
—	33	αἳ — χωροῦσι. (idem Vat. B.)	
—	34	αἱ ἀκμαὶ καὶ αἱ ἰσχύες· (Vat. B αἱ ἀκμαί. αἱ ἰσχύες.) [1]	
—	35	ἢ οὕτως. αἱ ἀκμαί, ἤγουν αἱ (?) γενναιότατα δὲ (?) ἀπὸ θράσους κινοῦνται, κινουμένου τοῦ θυμικοῦ, καὶ οὐκ ἀπὸ δειλίας. [2])	
45 46	extr. in.	ἢ] Θηβαΐδι. [οἱ γὰρ Αἰολεῖς ᾤκησαν τὰς Θήβας.] Ἄλλως [τινὲς φασὶν κτλ. [οἱ δέ, ὅτι ἐν Αἰολίῳ ῥυθμῷ] καὶ μελωδήματι Θηβαϊκῷ, [3]) [διὰ τῆς μουσικῆς χρῆται] ἐπὶ [τῶν ποιημάτων	164
—	14	Τοῦ Γερμανοῦ. Ἄλλως. πέποιθα δὲ μήτινα ποιητὴν τῶν νῦν ποιητῶν ὑπάρχειν ἀμφότερα ἴδριν τε τῶν καλῶν ἅμα καὶ [4]) τὴν δύναμιν κυριώτερον ὡς (sic) ἐμέ. ἔξωθεν δὲ προςληπτέον τὸ λοιπὸν πρέπει· δαιδαλωσέμεν καὶ ὑμνεῖν τὸν ξένον καὶ φίλον, τὸν Ἱέρωνα δηλονότι.	165*
—	15/28	Th., 47, 3—6 et 24—29 Th. (ex rec. Tr.), 30—35 M. (E.).	
—	34	οἱ μὲν (optime. id. Leid. C) φροντιστὴς (Leid. C φροντιστὴν) ..... οἱ δὲ	171
—	36	διοικητὴς] τοῦ ἐμοῦ λόγου καὶ τῆς ἡμετέρας γνώσεως, ἤγουν ὁ Ἑρμῆς, [5]) [τεαῖσι	
47	1	ὁ θεὸς], ἤγουν ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ τύχη, [ἐπί-	

[1]) Fuisse videntur qui legerent ἀκμᾷ τ' ἰσχύες.

[2]) Cod. οὐκ ἐκ ἀπό. Reliqua non moveo.

[3]) Idem gl. ἐν Αἰολίῳ ῥυθμῷ μελωδήματι Θηβαϊκῷ.

[4]) Paulo superius p. 46, 12 Leid. C. ἐμπειρίαν τε καὶ ἄλλην δύναμιν, ubi Vrat. D. Caes. A. al. ἄλλων. Quamquam Vett. et Thomani in ἅμα καὶ consentiunt, et syllaba correpta eod. loco in optimis quibusdam legitur στρ. α' (φαενὸν) et στρ. δ' (πολυξενοτάτῳ), tamen Byzantii verum vidisse videntur (Mosch. ἄλλον ἤ, Tricl. ἄλλον καί), et quodammodo a Scholl. Vett. adiuvantur (9 sq.) μηδένα ἄλλον ποιητήν. Contra Germanus facit; eius aetate ἅμα καὶ iam invectum erat.

[5]) De sententia Thomae M. cf. 47, 3.

ed. Böckh. pag. | lin. — vs. vulg.

τροπός σου ὤν,] τοῦτο ἐργάζεται. τὸ γὰρ μήδεται νῦν τοῦτο σημαίνει. Τεαῖσι μερίμναις. [ἔμπειρόν τε κτλ. usque ad δραστήριον.

47 17 οἱονεὶ] σοῦ [τεθρίππῳ νικήσαντος. Recte. 174

— 36 ἰσχυρότατα] βέλη [τρέφει 179

48 3—9 M. (E.), 26 *sq.* Tr., 32—36 Th.

— 10 Ἱέρωνα.] Ἄλλως. ἐγὼ μὲν τιμῶμαι ἐν τῷδε τῷ τόπῳ καὶ [[τῇδε]] τῇ χώρᾳ· ἀλλοὶ ποιηταὶ καὶ ἐν ἄλλοις· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐν παντὶ τόπῳ τιμᾶται. τὸ δὲ βέλος ἀλκᾷ τρέφει, ἀντὶ τοῦ τὴν ἀλκὴν τρέφει καὶ αὔξει.[1] 180

Ἄλλοι δ' ἄλλοισι μεγάλοι. ἐν ἄλλοις δὲ τόποις καὶ χώραις ἄλλοι ποιηταὶ τυγχάνουσι μεγάλοι καὶ ἔνδοξοι. [τὸ] δὲ [τελευταῖον κτλ.

— 20 γενόμενος ὢν ἔχεις]. πόρσιον, καὶ μεῖζον, καὶ ὑψηλότερον τῆς βασιλείας. 182

— 21 τοῦτον.] ἐπίλογος εὐχὴ δευτέρα. [ὁ νοῦς 184

— 24 ἐμὲ] τὲ [ἐπινικίους

— 25 νικῶντας.] ἢ ἄλλως. εἴη σέ τε τοῦτον τὸν χρόνον· οὐχὶ τὸν ἐνεστῶτα δηλοῖ, ἀλλ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ζωῆς τοῦ Ἱέρωνος. Eadem praestat glossa.

AD OLYMP. II.

58 7—17 Th. (ex Vett.), 27—30 et 31—59, 11 M. (E.), 59, 18—22 Th. (ex rec. Tr.), 59, 36—60, 2 M. (E.).

— 13 Ἀναξιφόρμιγγες. τὸν ἀνάσσοντα τῆς φόρμιγγος, καὶ τὸν ἀνασσόμενον ὑπ' αὐτῆς. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς πρὸς τοὺς ὕμνους καὶ πρὸς τὰ ποιήματα, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν. — [Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. οἱ τῆς 1

59 15 Ἤτοι Πίσα μέν. τὴν μόνην πρότασιν τίθησιν ὁ ποιητὴς [[,]] τὴν κατασκευὴν ἐᾷ [[,]] πρὸς τὸ ξενίζον ἐναποβλέπων καὶ τὴν κοινὴν ὁ[2]) ποιητὴς 4

[1]) In Leid. C. Schol. ita explicat: βέλος ἀλκᾷ τρέφει εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ ἀλκὴν αὔξειν: In textu ἀλκὰν est in Leid. C. Med. B. Vat. B. (ut in Ven. G); omnes reliqui ἀλκᾷ. [2]) Ft. ὡς.

ed. Böckh. pag. | lin. | | vs. vulg.

ἐκφεύγων γραφήν: ἡ μὲν Πίσα τοῦ Διός, οἷον ἐν ἀσυννοίᾳ γεγονὼς πρὸς ἑαυτὸν λέγει· [δι' ἣν] αἰτίαν [ὑμνεῖν τὸν θεὸν δεῖ·] παρέστησε δὲ μόνας τὰς αἰτίας ἁπλᾶς· ὅθεν συλλογιστέον πᾶς ὁ ἀναγινώσκων (sic)· ὁ γὰρ ποιητὴς ἐκφεύγει τὴν συνήθη γραφήν, πρός τι τερατωδέστερον καὶ ξενίζον ἐναποβλέπων. [τὸν δὲ

59 24 Ἀκρόθινα.] ὑπερευχαριστήρια καὶ ἀπάργματα· ἐνταυθοῖ δ' ἐναντ⟦ίως⟧ διδάσκων ⟦,⟧ ὡς γινώσκω μέν, ἐπαφῆκα δὲ διὰ τὸ ξενίζον τὴν κατασκευὴν ἐκεῖ. [πρὸς 7

— 25 προςαγαγὼν τὸν ἀγῶνα] διέθηκε. τὸ δὲ γεγωνητέον, ἀντὶ τοῦ ἄξιον ὑμνῆσαι ⟦,⟧ μεγαλῦναι· εἰς τὸ γεγωνητέον καὶ ὑμνητέον στικτέον.[1]) καὶ τὸ ὀπί, ἀντὶ τοῦ ὅπως καὶ καθά. ἢ τῇ ἐμμελεστάτῃ· ᾄσματι. 10

60 13 *sq.* Εὐωνύμων τε πατέρων· ἐνδόξων· ἐπεὶ ὁ Θήρων ἀπὸ Κάδμου τὸ γένος. ἢ οὕτω. πάνυ ὑπερβαλλόντως ἐπαίρει τὸ ἐγκώμιον. ἐνδόξων πατέρων· ὅτι κατ' ἐπίτασιν αὐτὸν ἄνθος λέγων· ἄωτον γάρ ἐστι τὸ ἄνθος καὶ ἀπάνθισμα ἐξαίρετον. 13

— 22 M. (E.), 22 (Ἱστορία) —32 Th., 61, 4—11 M. (E.).

— 34 ὁ λόγος] καθολικός, [ἐπεὶ (vulgo καθαρός, male) 15

63 2 τὰ ἴδια] πονήματα [καὶ 21

μόρσιμος] εὐτυχής. gl. Par. A. 19

— 11/21 M. (E.).

— 33/34 παράσχῃ.] τὸ δὲ κόσμησον (id. text.), ἀντὶ τοῦ καὶ κοσμεῖσθαι ποίησον· ἤτοι ἄρξασθαι ἀπὸ τοῦ νῦν ἐν ἀταραξίᾳ. [Εὔχεται [2]) 28

[1]) Vocula στικτέον postea ab ipso librario rubro adiecta est. Distinctio haec est in Aug. B, sed cum gl. ἐν λόγοις sup. ὀπί. Reliquorum alii (ut et ipse Caes. A) plene post ὀπί (vel ὅπι, hoc Vat. BD (a. pr. m.) Gott. (a pr. m.)), alii omnino non distinguunt. — Gl. Gott. ὅπως, καθὼς facit cum Germano. Erat quum ὅπιν (distinctionis signo ex ν̄ orto) vel ὀπίδα (ex ductu quodam Leid. C) δικαίαν ξένων coniicerem.

[2]) Prava lectio κόσμησον est etiam in lm. Leid. C et (ante corr.) ibidem in textu. Gl. Vat. B αὔξησον, Aug. B φέρε, Caes. A κοσμεῖσθαι ποίησον. Melius Pal. C κόμησον cum gl. ἐπιμελείας ἀξίωσον.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
64	32	μὴ] μέντοι γε [εἰς βλάβην,] μὴ δὲ (Vat. B. μή γε μιν εἰς).	29
65	10/15	et 15 (Ἱστορία) —28 Tr. (ft. ex Th.?).	
—	32	ἀπτόητον καὶ ἀγέννητον (quasi ἀπτοίητον legisset, sed est mera corruptio.)	
		ἀναβᾶσ'] gl. ἄνω ὑψωθεῖσα ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον τὸν εἰς ὕψος πολὺ (?). καὶ πρὸς τὸ .... τέλους ἐπιβησόμενον οἰκείως τὸ π.'.... [1])	38
66	14 sq.	et 29—67, 3 M. (E.), 3 sq. Tr., 17—22 Tr. (ex Th.?), 67, 36—68, 3 Tr.	
—	19	ἐκφέρει·] μᾶλλον δὲ, λαμβάνει. [ὅτι τ. πρ. καὶ ἐν [εὐδ. [2])	39
—	20	ἁρμόζει, non ἁρμόσει, recte, nam redditur ἕπεται.	
—	26	φέρει] ἄνωθεν γὰρ Θηβαῖος ὁ Θήρων. (Id. Vat. B. Rom.)	
67	7	τιμῆς.] Πένθος δὲ πιτνεῖ. κρύπτεται, ἀφανίζεται, καταφέρεται, καταβάλλεται.	42
—	11	ὁπόταν θεὸς .... κραδίαν ..... Pindari frgm. 247 (210). [3])	
—	32	Verba ὅθεν καὶ ἡμεῖς οὐ γεγράφαμεν ἐν τῷ	48/49

[1]) Postrema lectu difficillima. ἀναβᾶσ'] Leid. C (c. gl. προκόψασα, ἀναβιβάσασα τὸν ἄνθρωπον) et Pal. C. (cum gl. ὑψωθεῖσα). Hi tres libri (cum Vat. C credo paucisque ft. aliis) certam quandam familiam codicum Pindaricorum, quarti generis, componunt. — In glossa illa ft. διατέλους et in fine πέμπειν scribendum est. — Perus. cod. ἀνακᾶσ'. — Aug. B. (post corr.) ἀνεβάσ'. — Rell. ἀνεκάς. Gl. optimorum hae sunt: πόρρω ἤγ[ουν] ἄνω ἐξ ὕψους Vat. B (a vet. m.), et εἰς ὕψος, μακρὰν γὰρ τὸ ὕψος Par. G (a vet. m.). — Nota in multis codd. S. XIII. $\varkappa$ et β ita similia esse ut saepe vix discernas.

[2]) Id. Vat. B. Rom. sqq. (sed εἰςφέρει). Schol. hoc dicit: Exemplum aptum ex prioribus affert, vel potius aliunde adsciscens sumit.

[3]) Sanantur ita credo pulcherrima verba, hoc metro:

..... ὁπόταν θεὸς ἀνδρὶ
χάρμα πέμψῃ, πρὸς μέλαιναν καρδίαν
ἐστυφέλιξεν ......

i. e. Quoties deus gaudium tanquam fulmen mortalibus immittit, quasi fulgore laetitiae tristis (vel profundi, ut φρένες μέλαιναι) animi noctem obscuram percutit. Στυφελίζειν πρὸς καρδίαν est „auftreffen auf". Duo insunt in imagine fulguris, lux et celeritas, utrumque donis deorum proprium. Στυφελίζειν et πέμπειν non sunt diversae sed eiusdem notionis.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		κειμένῳ nullus meorum librorum habet. Addidit enim Callierges, textum Triclinianum secutus. — Vat. B ὀβελίσκος, rell. ὀβελός.	
68	5	Σεμέλην] λέγει. ὅθεν καὶ Εὐριπίδης· κισσὸς ὃν περιστεφὴς ἑλικτὸς βρέφος εὐθὺς χλοηφόροις ἔρνεσι κατάσκιον ὀλβίσας ἐνώτισε.[1]	50
—	24	ἀνατέλλων] καὶ φωτίζων τὸ περιέχον, ἤτοι τὸν ἀέρα[2] [ἀὴρ γὰρ	56
—	25	ἡμέραν]· ὡς δ' αὖ γεννᾷ τὴν νύκτα ἡ σκιὰ τῆς γῆς, μελαίνουσα τὸν ἀέρα, ὄντος ὑπὸ γῆν τοῦ ἡλίου.	
—	26—	28 Tr., 28—32 (δηλονότι) M. (E.), 32—34 Tr., 14 *sq.* M. (E.), 69, 36—70, 6 Tr. (non videntur esse Moschopuli).	
—	34 *sq.*	ἡμέραν] ἡσύχιμον· ἡμέραν δὲ ἡσύχιμον, τὴν τοῦ θανάτου, ἐπεὶ ἐν ταύτῃ θανόντες ἡσυχάζομεν.	58
69	12	ἄλλοτε εἰς ἄλλους (non ἄλλαι εἰς) Vat. B. Caes. A.	62
	13	παρέχουσαι.] τοῦτο κατασκευάζει, ὥςτε καθὸ ἄνθρωποι πάντες ἄλλοτε ἄλλαις ἡμέραις περιπίπτομεν τοῖς δεινοῖς.	
		Οὕτω δὲ μοῖρα. τῶνδε καὶ τούτων ἥτε πατρώϊον καὶ πατρικὴ ὑπάρχουσα ἔχει παρὰ τὸν εὔφρονα καὶ εὐτυχῆ πότμον καὶ εὐδαιμονίαν παραγενομένη σὺν ὄλβῳ καὶ τύχῃ θεόρτῳ ἐπάγει καί τι πῆμα παλιντράπελον ἐν ἄλλῳ καὶ ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ.[3] — Ἄλλως. [οὕτω δὲ	65
—	25	μὴ σπεῖρε, τέκνον, ἄλοκα (Vat. B παίδων ἄλοκα)	—
		θεόρτῳ δὲ τῷ θεορμήτῳ. ὃν ὀρίνει καὶ διεγείρει ἢ δίδωσιν ὁ θεός. ἢ ἀσφαλεῖ, θεοδωρήτῳ. (cf. 70. 16 *sq.* 18 *sq.*)	67
70	6—11	M. (E.), 71, 3—11 M. (E.), 15 *sq.* Tr., 37—72, 2 Tr.	

[1]) Eurip. Phoen. 652 *sqq.* ubi libri ἑλικτὸς (G. Herm. ἕλικος) εὐθὺς ἔτι βρέφος χλοηφόροισιν ἔρνεσιν κατασκίοισιν.

[2]) Similia Thom. M. ἀνατέλλων γὰρ καὶ τὸν ἀέρα φωτίζων ἡμέραν ποιεῖ. (Aug. B.)

[3]) Haec prima est paraphrasis verbum verbo reddens, cuiusmodi sunt plurima in *sqq.* Ieiuna, tamen hinc inde utilia, ut quid *hic* Scholiasta voluerit perspicue indicantia.

ed. Boeckh. pag.	lin.		vs. vulg.
71	34	*Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.*] *σεμνότης. ἄνθισμα. καλλώπισμα. ἡδονή.* [*βλάστημα*	81
72	18/23	Tr., (ex Th.?) 24—73, 2 M. (E.), 73, 2 (*τοῦτο λέγει*) —6 Tr.	
73	10	*παρεσχήκασι τὴν ἰσχὺν κοινὴν καὶ τὴν δόξαν.* (Vat. B *δόσιν*).	87
—	22	*στέμμα.*] *ἢ οὕτω. διὰ τὸ τοὺς β' στεφάνους μετασχεῖν ὁμόσε, καὶ τῷ αὐτῷ οἴκῳ ἱπποτροφοῦντας. ἢ τοῦ αὐτοῦ κλήρου καὶ φύσεως μετέχειν.* [*ἢ οὕτως. αἱ δὲ*	89
—	25	*ὁμοίως*] *ἐνίκησαν διὰ τὸ* (id. Leid. C) *καὶ τοὺς δύο στεφάνων μετασχεῖν.* (id. Leid. C.)	
—	29 *sq.*	*Θρασύβουλος, προςεφώνησε τὸν τοῦ Θήρωνος υἱὸν*, οὕτως (Leid. C *οὗτον* (sic)) *τοῦ Ξενοκράτους* (mutila).	
74	3 *sqq.*	*τὸ δὲ τυχεῖν πειρωμένον, ἀντὶ τοῦ· οὕτως ἐπιτυχὼν, οὐκέτι ἐν ἀγωνίᾳ ἐστί· παρόσον ἄφρονας μὲν λέγουσι τοὺς ἀγωνιζομένους, τοὺς δὲ νικήσαντας οὐκέτι. ἢ οὕτω. τὸ πειρώμενον τοῦ ἀγωνίσματος τυχεῖν, λέγειν* (vel *λήγειν*) *τῆς ἀφροσύνης· ὥσπερ τὸ μὴ νικᾶν ἄφρονα ποιεῖ.* [1])	93
—	14/20	Tr., 20—27 Th. (e rec. Tr.), 75, 28 *sq.* Triclinii.	
75	30 *sqq.*	*Εἰ δέ μιν*] (*ἔχων* add. Vat. B, *ἔχει* Rom. ex sententia Moschopuli et Triclinii). *ὧδε μέμνηται τὰς τρεῖς μετεμψυχώσεις.* [*εἰ δέ τις τοῦτον ἔχων τὸν πλοῦτον,*] *οἶδε τὸ μέλλον ὅτι αἱ ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα ἐνθάδε ὑπὸ τῶν θανόντων ποινὰς ἔτισαν, οὐκ ἂν ἑαυτῷ εἰς ἀδικίαν ἐχρήσατο.* [2])	102

[1]) Haec (emendatiora vulgatis) comprobantur in plurimis fide Leid. C, sed is habet *τυχεῖν λέγουσι ποιεῖν τῆς εὐφροσύνης*, quo duce aut *λήγειν ποιεῖ τῆς ἀφροσύνης* aut (si in textu *δυσφρονῶν* vel *δυσφρόνων* scripseris) *λέγουσι ποιεῖν τὴν εὐφροσύνην* emendes. Mihi autem nunc constat omnes *veteres* in libris suis invenisse *ἀφροσύνας παραλύει*, quod ob solutam arsin haud improbandum esse videtur, quamvis possis mutare in *παρκλινεῖ* vel *παρκλιεῖ* (futur. *κλείω*). — Prior Schol. ita iunxit: *τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον, ἀγωνίας ἀφροσύνας παραλύει* = ab aerumna ludorum (sic) liberatur; alter vero melius *ἀγωνίας* = „in ludis" cum *πειρώμενον* iungit. — *Recc.* Scholl. et Gloss. *τῶν ἀλγεινῶν, λυπηρῶν.*

[2]) Scholl. subaudiri iubent apodosin. Ego ad ea, quae olim (Pindaros,

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		[τῶν ἀδίκων τελευτησάντων τὸν βίον τιμωρία καὶ κρίσις παρὰ τοῖς ἀποιχομένοις] πᾶσιν (id. πᾶσιν Vat. B), [οὐκ ἂν] ἑαυτῷ [εἰς ἀδικίαν ἐχρήσατο.	
76	3—8	M. (E.), 29—32 Tr., 77, 7 *sq.* Tr., 14—21 Tr., 22—32 M. (E.), 33 Tr.	
—	22	ζῶντας], ἀλλὰ κακόζηλον. [1]) [μεστὴ γὰρ	104
—	19/20	ἔξωθεν οὖν] χρῆται [αὐτῷ πρὸς] δικαιοσύνην. ἢ χρῆσθαι αὐτῷ πρὸς θεοσέβειαν.	
77	34 *sqq.*	Ἴσαις [2]) δ' ἐν ἁμέραις. ἴσον ἡμῖν αὐτοῖς χρόνον [3]) [ἐπιβάλλει ὁ ἥλιος καὶ τοῖς ἐν ᾅδου δικαίοις.] οὐκ ἐπὶ [4]) [τῶν ἀδίκων δὲ ὁ λόγος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν δικαίων.] φησὶν οὖν ὅτι τὸν ἥλιον ἔχουσι τοῦτον, καθ' ὃν ἐπιβάλλει αὐτοῖς χρόνον, ἀπονέστερον διάγοντες. [5]) ἡ δὲ σύνταξίς ἐστιν αὕτη. ἐσθλοὶ μὲν αἰεὶ, ἐν ἴσαις νύκτεσσιν, ἐν ἴσαις ἡμέραις, δέρκονται τὸν ἥλιον, ἔχοντες ἀπονέστερον βίοτον. [6])	110
78	21	οὐδὲ γὰρ παρὰ τὴν αἰτίαν τῆς πενίας. Vat. B. Leid. C. Caes. A.	116
—	26/28	Tr., 79, 3—5 M. (E.), 28 *sq.* Tr. (non M.), 29—5 (ἀκριβές) Th.	

Kiel, 1845, p. 79—81) de participii pro verbo finali usu disputavi, addo nunc ex omnium praestantissimo cod. Par. G locum Ol. X (XI), 4:

εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσων, μελιγάρυες ὕμνοι
ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται.

nam ita ille solus pro *πράσσοι* (cum glossa *εὐτυχῶν νικῶν*) scribit. Mihi hoc participium maxime videtur esse Pindaricum. Nec video, si hoc spreveris, melius quam *ἀπόδοσιν* huius *εἰ δέ νιν ἔχων τις οἶδεν* facere ea quae vs. 61 = 109 sequuntur *ἴσαισι νύκτεσσιν κτλ.*, omissâ *δέ*; particulam enim perspicuitatis causa delere oportet.

[1]) Germanus haud raro aut laudem aut vituperationem poetae addit, iisdem plerumque formulis.

[2]) Id. lm. Vat. B. (Rom. Ἴσαι δ').

[3]) Vat. B. Rom. *sqq.* *ἴσον ἡμῖν τοῖς χρόνοις ἐπιβάλλει.* — Alia Böckhius ex Vrat. A.

[4]) Id. Vat. B. Rom. *sqq.* — Bö. ex Vrat. A alia substituit.

[5]) Ead. Vat. B. Rom. *sqq.* — Alia Bö. ex Vrat. A, sed non ita, opinor, duae scholiorum Didymeorum recensiones diversae quae supersunt misceri debebant, nec fortasse permiscuisset vir eximius, si non ex quo fonte vetustissimo (Vat. B) Romana scholia manaverint inscius fuisset.

[6]) Tu utroque versu cum omnibus libris melioribus *ἴσαις* scribe, *ἐν* (nam etiam ante *νύκτεσσιν* non Thomanis solum sed etiam optimis quibusdam ut

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
78	35	ἀνεπίδεκτον [καὶ θεοῖς .... ὅ ἐστιν, οὐδὲ ὑπὸ θεῶν] προσορανθῆναι [δυνάμενον.	122
79	9	ὅσοι δὲ] τρίτον [ὑπέμειναν Vat. B. Leid. C. Caes. A. Rom.	123
—	15	ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς] ὁδὸν· [ὅ ἐστιν	
—	19	ὕδασι τέρπεται. Leid. C (τέρπονται). Caes. A.	
80	5	(αἱ δὲ) —6 Tr., 7—13 et 30—35 M. (E.). 25 est Demetrii Triclinii (signo peculiari notatum in Mosc. B), ita νᾶσος χρὴ γράφειν διὰ τὸ μέτρον ἀντὶ τοῦ νήσους [ἐκβολῇ] τοῦ υ [ὥςπερ] τὸ ἐπιτηδὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδεῖς. (sic). 81, 7—12 Tr. (Th.?) 21—23 Tr. (Th.?) 23 *sq*. Triclinii, cui accedit alterum Triclinianum ex eod. cod. (Mosc. B) Κρόνος χρὴ γράφειν, οὐ γῆς, ἵν' ἔχῃ πρὸς τὰ μέτρα ὀρθῶς.	
—	17	δικαίοις.] ἢ [τὴν ὑπὸ Διὸς δεδειγμένην] ἑαυτῷ. (Leid. C διδαγμένην αὐτῷ.)	126
81	5 *sq*.	ὅρμοισι, τοῖς ἐνεργήμασιν (ἐν ἕρμασιν Vat. B)· οἷς τὰς χεῖρας στεφανοῦνται καὶ κεφαλάς· ἢ τῶν ἀνθῶν, ταῖς χερσὶν ὅρμους ἀναπλέκουσι καὶ στεφάνους. (id. Vat. B.)	135
82	5—11	M. (E.), 11 *sq*. Tr., 28—32 Th., 83, 3 — 6 Tr. (Th. ?), 7—12 M. (E.).	
84	8—12	M. (E.), 12—21 Tr. (?), 37—85, 5 M. (E.), 11—13 Tr., 34—38 M. (E.), 85, 38—86, 13 Tr. (?)	
—	30	ἔστησα (non ἐπίτεινον) Vat. B. Caes. A. Rom.	160
85	18	ὄμνυμι] ἔνορκον [καὶ Vat. B. Leid. C. Caes A. Rom.	166
—	22	αὐδάσομαι ἐνόρκιον.	
86	22	ἐπέβησαν πολλοὶ	173
87	6—11	M. (E.), 11—17 Tr. (?), 32 — 34 (διηγήσασθαι) M. (E.), 87, 34—88, 2 Tr. (?)	
—	22/24	τῷ λόγῳ] δίχα κρύψειν (Leid. C κρύψιν) καὶ ἀφανισμὸν ['Αρίσταρχος	176/177
—	25	ἐσθλῶν καλοῖς· Caes. A. Leid. C. ἰσλῶν καλοῖς. Vat. B.	177

Vat. B irrepsit) ex glossa delapsum ab utroque versu expelle. Arsis vs. 2. non est soluta. Vulgatam Ἴσον δὲ — ἴσα δ' ἐν procudit Moschopulus, probavit Triclinius. — Proximo versu in δέκονται et ipse incideram; pluris tamen facerem Geelii Bergkiive coniecturas, nisi δέρκονται ἐσλοὶ βίοτον (transpositis verbis) nunc magis placeret.

ed. Böckh. pag.	lin.	AD OLYMP. III.	vs. vulg.
90	33 *sq*	*ἔπειτα,* *ὁ δὲ Ἀρίσταρχος* [1])	Inscr.
91	15/24	Tr. (?), 24—26 M. (E.), 91, 35—92, 10 M. (E.).	
—	21	*γράψαι.] ἢ οὕτω δὲ λογισθήσεται ἐμοὶ ὅτι παρέστη, ἐὰν* [2]) *τοῖς Τυνδαρίδαις ἀρέσω, εὑρόντι τρόπον νεοσίγαλον καὶ νεοποίκιλον, ὥςτ' ἐναρμόσαι φωνὴν ἀγλαόκωμον ἐν πεδίλῳ Δωρίῳ. τοῦτό ἐστιν ἡ σύνταξις.*	7
—	22	*Νεοσίγαλον· νεοποίκιλον· εὑρόντι καὶ ἐπινοήσαντι τρόπον καὶ ὑπόθεσιν τοῦ γράψαι εἰς Θεοξένια.*	8
92	33	Tr. (non M.)	
93	3	*Ἐπεὶ οἱ στέφανοι οἱ ζευχθέντες μὲν καὶ πεσόντες ἐπὶ τοῖς τῶν ἵππων θριξὶν ἀπαιτοῦσιν ἐμὲ τοῦτο τὸ χρέος τὸ θεόδμητον [τὸν*	12
—	11	*Θήρωνα.] ὁ δὲ νοῦς. ὥςτε συμμῖξαι τῷ παιδὶ τοῦ Αἰνησιδάμου πρεπόντως, τὴν φόρμιγγά τε τὴν ποικιλόγαρυν, καὶ τὴν βοὴν τῶν αὐλῶν, τὴν θέσιν τε τῶν ἐπέων, ἤγουν συμβαλεῖν αὐτῷ τῷ Θήρωνι τοῖς ὕμνοις. τὸ δὲ πράσσοντι, ἀντὶ τοῦ ἀπαιτοῦντι· πράσσω γὰρ σημαίνει τὸ ἀπαιτῶ, ἐξ οὗ καὶ πράκτωρ· ἢ εἰςπράττουσι· καὶ δι' ἐμοῦ ἀντιπτωτικῶς.*	16
—	14	*χρέος.] τουτέστι τὸ θεόκτιστον.*	17
—	29	*κοτίνου.] ἢ οὕτως. ᾧτινι ὁ Αἰτωλὸς ἀνήρ,*	19

[1]) Eandem lacunam a m. pr. habuit Vat. B, quam m. sec. explevit *ὅ,τε Ζεὺς καὶ Ἡρακλῆς.* Quum Caes. A ex genere quarto sit, Vat. B generis primi, est hoc inter indicia sat memorabilia, omnia omnium codicum Pindaricorum genera (nam tertium sine dubio his adnumerandum est, ft. excipiendum solum secundum) ex uno libro nunc amisso, sed tempore Iconomachiae superstite orta esse. Nucleus enim Scholiorum Veterum videntur ea esse, quae Vat. B continentur, non excerpta ex maiore corpore generis quarti, sed quae in his accedunt, quasi putamina sunt Vaticanorum, quae ad modum Chronicorum mediae aetatis a vetustioribus Byzantiis augebantur. — Neque aliter res se habet de textu. Est inter vetustiores cuiusque generis libros plus consensus, quoniam a communi origine propius absunt, sed permulta vitia in omnibus quos habemus libris propter eandem causam reperiuntur.

[2]) Etiam lin. 18 omnes mei libri et Rom. *ἐάν*, non *ἵνα*.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		Ἑλλανοδίκας ἀτρεκὴς, κραίνων καὶ τελειῶν τὰς ἐφετμὰς καὶ τὰς ἐντολὰς τὰς προτέρας τοῦ Ἡρακλέους, περιβάλλῃ τὸν κόσμον τῆς ἐλαίας, τὸν γλαυκόχροα, ἀμφὶ ταῖς κόμαισιν, ὑψόθεν τῶν βλεφάρων: [Ἑλλανοδίκαι δὲ καλοῦνται οἱ προτεταγμένοι τοῦ ἀγῶνος.] ἐπὶ μόνοις Ἕλλησιν (id. Leid. C) [ἀγωνίζονται.	
94	2	ἐπ'] Ἀξάνου (id. Leid. C. — Vat. B ἀξ ἄνι) [ἄθλοις ἔφυγεν εἰς] τὸ πρότερον μὲν Κουρητῶ (id. Leid. C) (Vat. B. m. sec. γρ. κρῆτιν)	
—	11/21	M. (E.), 21—28 Tr., 29—36 Th., 95, 9—18. 23 *sq.* 26—32 haec tria commata non leguntur in libris Moschopuleis.	
95	21	Δάννουβις (Vat. B Δάνουβις) [1]	25
96	8	ὑμνήσουσι. lin. 7 ναῷ lin. 10 γύην	28
—	19	ἔπεισεν]· ἢ ἔλαβεν· ἢ διέσωσεν. — Ἔτει. ἢ τῷ ἔτει καὶ ἐν τῷ χρόνῳ. ἢ τῷ ἔτει καὶ ἐνδιαιτήματι καὶ τῷ κατοικητηρίῳ. [2]	30
—	20/27	M. (E.), 97, 24 *sq.* Tr., 25—32 Th. (ex rec. Tr.), 32—98, 2 Tr.	
97	5—7	ἢ οὕτως. ὥστε [κοινὸν γενέσθαι φύτευμα τοῦ τε ἄλσους τοῦ Διὸς καὶ] στέφανον τῶν τὴν [ἀρετὴν ἐχόντων ἀνδρῶν,] ἤγουν στέφανον τῶν νικώντων. [3]	32
98	3—12	M. (E.), 36 *sq.* M. (E.), 99, 13—17 M. (E.), 17—22 Tr.	
—	35	μήπω ἦν.] ζαθέοις δὲ τοῖς ἄγαν θείοις.	40
99	10	ἀσκίαστος.] ἢ οὕτως. ἔδοξεν αὐτῷ ὁ κῆπος τούτων ὑπάρχων γυμνὸς ὑπακούεμεν καὶ ὑποτάσσεσθαι καὶ καταλάμπεσθαι ταῖς ὀξείαις αὐγαῖς τοῦ ἡλίου.	42

[1]) Nomen Danubii ante Caesarem ignotum fuisse videtur. Haec res ad Didymum, Augusti aequalem, ut Vett. Scholl. auctorem ducit.

[2]) Cf. Eustath. p. 381. et Greg. Corinth. p. 219 *sq.* Schaef., ubi in fine legitur ἤτοι τῷ ἐνδιαιτήματι. Idem Gott. Aug. B in gl. — In quibusdam codd. optimis, ut in Vat. B (ante corr.) et Med. B, αἰτεῖ legitur; in plurimis αἴτει vel ἔτει. Optimi (ut Vat. B) post ἀέθλων plene, post λόγῳ omnino non distinguunt; alii (ut Par. A) non post ἀέθλων sed post λόγῳ (plene), hi perperam.

[3]) Vat. B. lin. 5 καὶ στέφανον solum, non addito τῶν ἀρετῶν.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
99	27 *sq.*	Ὥρμαιν' Ἴστριαν (hoc accentu) νὶν. [διὰ τοῦτο] τοίνυν (id. Leid. C) [προεθυμήθη παραγενέσθαι] (καταγενέσθαι Leid. C) [εἰς τὴν γῆν τοῦ] ἱεροῦ (id. Vat. B. Leid. C) [ποταμοῦ.	45
100	3	ἀκουστέον·] ἔνθα (id. Leid. C) [ἡ Ἰστρία	46
—	4	ὅνπερ τιμῶσιν Vat. B. Leid. C. Caes. A.	
—	13/15	Tr., 15—22 M. (E.), 22—24 Tr., 34—101, 6 Tr. (Th.?), 29—35 Tr. (Th.?). Ad vs. 46 accedit notula Demetrii ex Mosc. B Ἰστριανὴν γράφε διὰ τὸ μέτρον, ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον τῷ τῶν ἑτέρων ἐπῳδῶν.[1]	
102	7–11	Tr. (Th.?), 17—21 M. (E.), 21—23 Tr., 103, 5—8 et 16—20 M. (E.). Accedit ad vs. 55 ex Mosc. B. Tr. ἴδε] διὰ τὸ μέτρον.	
104	3–5	Tr., 5—12 M. (E.), 13—18 Tr., 105, 5—9 M. (E.), 9 *sq.* Tr., 22—28 M. (E.), 28—34 Tr.	
—	31	νῦν γε Leid. C. Caes. A. (Rom. νῦν δὲ).	75
105	15	Ἐρυθίαν (id. Leid. C).	
—	20 *sq.*	ἐν τόπῳ Γαδείροις.] ἢ οἴκοθεν, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐκπονημάτων οἰκείων οὐ τῶν ἐκπάτροθεν (?) καὶ προγονικῶν.	79
—	35	ἐπέκεινα] τῆς στήλης. (id. Leid. C) [τὸ] δὲ (id. Leid. C) [περαιτέρω	
106	7	Κεινὸς εἴην. γράφεται καὶ κεῖνος ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος εἴην διώκων ὁ τῶν δυνατῶν ἐφιέμενος καὶ μὴ ἀδυνάτων. — [Ἄλλως	81
—	8	διώξω τὰ ἀκίχητα (Leid. C ἀκίνητα. Vulg. ἀδύνατα).	
—	10/26	incerti auctoris.[2]	

AD OLYMP. IV.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
111	2	τὴν οβ' (non πβ') Ὀλυμπιάδα	Inscr.
—	7	ἐπινικίου. οἱ νεώτεροι δὲ ἅρματα τὴν βροντὴν τῷ Διῒ εἶναι διδόασιν. (id. Vat. B. Rom. — Mutavit Bö. ex Vrat. A.)	
—	12/16	Th., 16--19 M. (E.), 35—112, 3 M. (E.).	

[1]) His verbis Tricl. Moschopuleam emendationem suam fecit.

[2]) Longum hoc scholion nullus meorum librorum habet. Quodsi non ipse composuit Callierges (qui id inter vetera recepit) aliunde deprompserit necesse est.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
111	22	πόδας.] οὗτος δὲ ὁ Ψαῦμις ἐνίκα τεθρίππῳ τὴν πβ' Ὀλυμπιάδα· ἡ δὲ σύνταξις αὕτη. ὦ Ζεῦ ὑπέρτατε ἐλατὴρ τῆς βροντῆς τῆς ἀκαμαντόποδος, αἱ τεαὶ γὰρ ὧραι ἑλισσόμεναι ἔπεμψαν ἐμὲ μάρτυρα τῶν ὑψηλοτάτων ἀέθλων μετὰ τῆς ἀοιδῆς τῆς ποικιλοφόρμιγγος.	1
—	26 *sq.*	αἱ γὰρ σαὶ ὧραι τῶν ἐνιαυτῶν με ἔπεμψαν. (Vat. B. Rom. τῶν ἐνιαυτῶν ἔπεμψαν. Bö. ex libro τὸν ἐνιαυτὸν ἔπεμψαν.)	3
112	4—9	Tr., 20—28 M. (E.), 28—32 Tr. (ex Th.), 113, 7—11 Tr., 27—36 M. (E.). Accedit Tr. ex Mosc. B, de quo vide infra not. [1])	
—	11 *sq.*	Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων.] καλῶς εἶπεν εὖ πρασσόντων, ὅτι τὸ πράσσω λαμβάνεται καὶ ἐπὶ καλῷ καὶ κακῷ, ἤγουν πράσσω τὸ εὐτυχῶ, καὶ πράσσω τὸ δυστυχῶ. διὸ καὶ εἶπεν εὖ πρασσόντων ἔσαναν, ἀντὶ τοῦ ἐχάρησαν. ἀντὶ τοῦ αἰτίου τὸ αἰτιατὸν, ἀπὸ τῶν σαινόντων ζώων. αἴτιον γὰρ ἡ χαρὰ τοῦ σαίνειν τὰ ζῶα τὰς οὐρὰς. [ἤτοι δὲ	7
—	18	Ἀλλὰ Κρόνου παῖ. ἀλλ' ὦ Ζεῦ ὅςτις τὴν Αἴτναν κατέχεις, τὴν ἀνεμόεσσαν, τὴν οὖσαν ἶπον καὶ πίεσμα καὶ βάρος τοῦ ἑκατοντακεφάλου Τυφῶνος τοῦ ὀμβρίμου, δέξαι τόνδε τὸν κόμπον τὸν Ὀλυμπιονίκην, ἕκατι τῶν χαρίτων τοῦ Τυφῶνος. ἢ οὕτως. ὅςτις τὴν Αἴτνην κατέχεις. —	10
—	39	ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ. (Leid. C ut vulg. ἀλλὰ Κρ.)	14
113	16	Ψαύμιος γὰρ ἵκει. ἵκει γὰρ ἐπὶ τῶν ὀχέων τοῦ Ψαύμιος. (ita haec habent Vat. B. Caes. A. Leid. C). Gl. Leid. C ἔρχεται ἀπὸ τῶν. Gl. Caes. A. sup. Ψαύμιος] Ἰωνικόν ἐστιν.	18
—	26	εἴη εὔφρων] οὕτως ἐπὶ [ταῖς λοιπαῖς, ἐπειδὴ] τὰς [περὶ	21
—	37	ξενίζων.] διὸ ἐπαινῶ αὐτόν. [1])	

[1]) Gl. Mosc. B inferior (cum cruce, Moschopuli) ἀντὶ τοῦ οἶδα (id. Schol. Mosch. (Eust.) p. 113, 28). — Gl. Mosc. B superior (sine cruce, Triclinii (Thomae)) ἐπαινῶ. Quocum facit eiusdem libri notula Tricliniana haec: ἐπεὶ ἐπαινῶ αὐτὸν ὡς μάλα μὲν, καὶ τὰ ἑξῆς. οὐδὲ γὰρ καλὸν λέ-

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
114	6	*ὑπάρχειν.] ἡ σύνταξις αὕτη. καὶ φιλόπολιν τετραμμένον καὶ βλέποντα πρὸ[ς] ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην ἐν καθαρᾷ γνώμῃ.*	26
—	7—15	Tr., 15—22 (*Ἱστορία*) Th. (e rec. Tr.), 115, 29—116, 4 M. (E.).	
—	27	*τοῦ Ψαύμιδος.] ἢ οὕτως. οὐχὶ τέγξω καὶ βρέξω τὸν λόγον μου ἐν ψεύδει. ἢ οὐχὶ τέγξω καὶ ἀσθενοποιήσω τὸν λόγον μου ἐν ψεύδει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρτιγενῶν· ἐκεῖνα γὰρ διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ὑγρότητος ἀσθενῆ εἰσιν.*	28
		AD OLYMP. V.	
117	30	*τὴν πε′* (non *πβ′*) *Ὀλυμπιάδα.* (Idem *πε′* p. 118, 7.)	Inscr.
118	3—10	Th. (e rec. Tr.), 29—119, 3 M. (E.), 13—26 Th. (ex rec. Tr.), 27—120, 2 M. (E.).	
—	13	*ὅς ἐστι δῶρα* (sic) *τοῦ Ψαύμιος*	1
—	19	*Καμαρίνα*[1]) *ἢ Νηρηΐς. ἢ πόλις τοῦ Ψαύμιος. καλεῖται δὲ καὶ λίμνη*	
—	21	*ἀμφοτέραις* (i. e. et *πόλει* et *λίμνῃ*)	
—	25 sqq.	*τῆς τε] ἀπήνης [καὶ τοῦ] Ψαύμιος. [δέχου δὲ τὸ τοιοῦτον δῶρον φαιδρῷ προσώπῳ·] τὸ δὲ ἑξῆς τῆς συντάξεως. ὦ θύγατερ Ὠκεανοῦ Καμαρίνα, τὸν γλυκὺν ἄωτον καὶ ὕμνον τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς ἀπήνης τε τῆς ἀκαμαντόποδος τὰ δῶρά τε τοῦ Ψαύμιος δέκευ καὶ δέχου καὶ δέξαι ἐν καρδίᾳ τουτέστιν ἐν φαιδρῷ προσώπῳ καὶ λαμπρᾷ καὶ φαιδρᾷ γελανεῖ καὶ γαληνίῳ.*	
119	5	*Ἀπήνας* Caes. A. *εἰθισμένου* Vat. B (*νοις* Caes. A).	6
—	6	*Ἀσάνδροστος* Vat. B. *Ἀσάνδροσος* Caes. A (ut Gott.).[2])	
—	12	*ἐν τῷ ς′* (i. e. *ἕκτῳ*) *βωμῷ. ἢ οὕτως. ὃς τὰν σὰν πόλιν αὔξων, πρὸς τὴν ἡρωΐδα, ἀφ' ἧς ἡ πό-*	7

γειν τὸ αἰνῶ ἀντὶ τοῦ οἶδα ††† (signum Triclinii). Disputat igitur contra collegam Demetrius.

[1]) Hoc accentu omnes libri, etiam Vat. B, semper.

[2]) Legendum ft. *Ἄσανδρος*.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		λις. ἀπὸ γὰρ τῆς κρήνης [1]) καὶ ἡ πόλις. τὴν σὴν οὖν, τὴν ἀπὸ σοῦ προσαγορευομένην καὶ χρηματίζουσαν, ὦ Καμαρίνα.	
120	3	id. Ἡρόδωρος (ante corr. Ἡρόδοτος). Caes. B Ἡλιόδωρος [2])	10
—	19 *sq.*	τεθρίππῳ καὶ ἡμίονος κέλητι. Sic consensu Vat. B. Caes. A. (Rom. dedit τεθρίππῳ καὶ ἡμιόνοις κέλητι.)	14
—	21 *sq.*	Tr. (?), 22 (πεμπταμέροις) — 31 M. (E.), 121, 12—25 M. (E.).	
121	8	ἱδρυνθεῖσαν] καὶ οἰκισθεῖσαν. [κτίζεται	16
122	2	Φίλιστος δὲ ἐν τῇ] ιγ' (non γ') [φησὶν	19
—	9—12	Th., 123, 13—15 Tr. (Th. longe aliter), 24—29 Th. (mutata a Tr.), 29—34 Tr. — Partem ineditorum Thomanorum et Moschopuleorum vide in notis [3]) et [4])	
—	16	ὑμνεῖ μὲν τὸ (Boeckhii coniecturam confirmans).	
—	22	παρέχων.] λέγεται ὅτι ἀπορία ἐστὶ μήτηρ τῆς εὐπορίας. [λέγεται γὰρ	20
—	23	κατασκευαστὴν [Ἵππαριν] (quod iam olim coniecerat Heyne).	
—	29	εἶτα] κόπτων (?) ...... [εἰς κατασκευὴν] δίδωσιν [οἰκημάτων. [3])	
123	20 *sq.*	τοὺς δὲ ἱεροὺς] τόπους (vulg. ποταμοὺς) [ἄλση] εἰώθεισαν [λέγειν. [4])	25
124	2	ἑδραίων,] τῶν στερεῶν τε καὶ παντοδαπῶν. [ὅτι προ]ανα[χώννυσι	29

[1]) Cod. κρήτης.

[2]) Haec enim excerpta ex Vett. leguntur in hoc codice Moschopuleo.

[3]) Nota glossam marg. Moschop. (Leid. B): σταθμὰ κυρίως οἱ κοινῶς σταῦλοι. (stabula? cf. Hesych. v. στάλη; an σταυροί? cf. Hesych. *s. v.*) ἐνταῦθα σταθμῶν ἀντὶ τοῦ οἴκων.

[4]) Caes. A semper ὄανις. — In textu Thom. ὄανον; Mosch. et Tricl. ὤανον; vett. ὄανιν (rarius ον); ὤανιν excepto Calliergis lemmate nullus. — In Thomano quodam libro est: ἄλσος δὲ τὸν σὸν ναὸν, ἤτοι τὴν ἀφιερωμένην σοι πόλιν. Idem utrum ὑψίγυιον an ὑψιγυίων scribat haesitans, ἢ, inquit, ὑψιγυίων πρὸς τὸ θαλάμων, ἤτοι δυορόφων καὶ τριορόφων οἴκων, ἢ ὑψίγυιον δὴ πρὸς τὸ ἄλσος. Glossa eiusdem: ἤγουν ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ὑψηλὰ καὶ μεγάλα ξύλα ἔχων. — H. l. periit folium in Vat. B.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
124	12	ὅτι αἱ [θάλλουσαι τῇ ἡλικίᾳ] συνέργονται [γάμῳ. [1])	
—	21	οὐ γὰρ [πᾶσι.	34
—	23	ἢ οὕτως. αἰεὶ δ' ἄμφ' ἀρεταῖσι μάρναται ὁ πόνος ἡ δαπάνη τε. ἢ οὕτως. αἰεὶ δ' ἄμφ' ἀρεταῖσι μάρναται ὁ πόνος σὺν τῇ δαπάνῃ.	
—	29/31	Th. (e rec. Tr.), 32—36 Tr. (E.), 125, 1—5 Th., 15—21 M. (E.), 30—33 Tr. (ex Th.).	
125	25	λέγει.] παρὰ τὸ ἀνατετορῆσθαι, καὶ τετρυπῆσθαι. [2]) [μέμνηται	42
126	1	ἔρχεται pro ἔρχομαι, male, credo.	44
—	20	ἡ δὲ σύνταξις αὕτη. σὲ τὲ, ὦ Ψαῦμι, Ὀλυμπιόνικε καὶ ὁ τὰ Ὀλύμπια νενικηκὼς, ἦλθον αἰτήσων τὸν Δία τὸ ἐπιτερπόμενον ἐν Ποσειδανίοις (id. lin. 15 τοῖς, non ταῖς) ἵπποις φέρειν γῆρας εὔθυμον εἰς τελευτὴν περισταμένων υἱῶν.	
—	21/26	Th. (e rec. Tr.), 26—31 M. (E.), 127, 10—14 Tr.	
—	35	εὐδαιμονίαν] ἄνευ κακοῦ τινος. [ὁ δὲ νοῦς.	54
127	1	γενέσθαι.] ἄρδει δὲ ἀντὶ τοῦ ἀρδεύει, αὔξει, χέει, πλησμίως ἔχει· εὐλογίαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπαινον παρὰ ἀνθρώπων, καὶ μετὰ τοῦτο εὖ λεγόμενος παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. τὸ δὲ ματεύσει ἀντὶ τοῦ ζητήσει· ἀπὸ τοῦ μῶ τὸ ζητῶ γίνεται ματεύω.	
		AD OLYMP. VI.	
129	16	ἀλληγορικῶς Vat. B (de Caes. A non liquet). οἴκου Caes. A	1
—	17	μεγαλοπρεποῦς] προκατασκευῆς (προκατασκευάζει Vat. B Rom.)	
—	18	τῷ δὲ] μεγάρῳ τὸν ὅλον [ὕμνον] Vat. B. Caes. A	
—	19	θηητὸν et ὑποστήσαντες	
—	22	ἀξιόλογον.] ἡ δὲ σύνταξις αὕτη. ἃς πήξομεν καὶ ἃς κατασκευάσομεν καὶ ἃς συναρμόσομεν,	

[1]) Ad hoc comma apposito asterisco referri videtur notula in extremo margine allita haec (si recte oculis assecutus sum) ἤγουν ὁ τὴν διατριβὴν ἄνω ἐπὶ τῶν κεφαλῶν (ft. ἐπὶ τὸ κεφαλαῖον, summatim) ποιούμενος. Quod quid sibi velit nescio.

[2]) Cf. Etym. M. v. ἄντρον.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		τὸν ὕμνον, ὡς ὅτε καὶ ὁπότε κατασκευάζομεν μέγαρον θαητὸν, ὑποστήσαντες τοὺς χρυσέους κίονας ἐν τῷ εὐτειχεῖ προθύρῳ τοῦ θαλάμου.	
129	26/30	Th., quibus 30—33 in Tr. libris adduntur. 33—130, 4 M. (E.).	
130	7—11	inc. 24—27 M. (E.), 32—35 Th. (e rec. Tr.), 131, 3 *sq.* 15—18. 26—29 tria M. (E.), 29—34 Tr. (Th.?)	
—	36	*Συνοικιστ]ήρ* (id. Vat. B) *[τε] τῶν ἐνδόξων Συρακουσίων.* [1]) *[τοῦτο*	8
131	6	*νῶϊν ἀνήκεστον ἄλγος* in Leid. C. Caes. A et gl. Vat. B.	12
—	9	*συνοικιστὴς τῶν] Συρακουσίων.* Vat. B. Caes. A.	—
—	10	*προςήρμοσται* Vat. B. Caes. A.	
—	12	*λέγει.] ἢ οὕτως. ἴστω γὰρ καὶ γινωσκέτω ὁ υἱὸς τοῦ Σωστράτου ὁ ὑμνούμενος δῆλον ἔχων δαιμόνιον καὶ λαμπρὸν πόδα καὶ προοίμιον ἐν τούτῳ τῷ πεδίλῳ καὶ τῷ ὕμνῳ: τοῖς μὲν ὕμνοις παρέπονται στίχοι, τοῖς δὲ στίχοις ῥυθμός· καὶ πόδες ἐντὸς τῶν στίχων, οἱ δ' αὖ στίχοι ἐντὸς τῶν ὕμνων· καλῶς ἄρα κληθήσονται καὶ πόδες, καὶ πέδιλον ὁ ὕμνος.*	
132	1 *sq.*	Tr. (Th.?), 11—22 M. (E.), 31—133, 2 Tr. (Th.) [2]), 24 *sq.* aut Tr. aut M. (E); legitur (quod rarissimum est) in utriusque generis libris; signatur ut Moschopuleum in Matr. B. Mosc. B. al.	
—	7	*ἑπταπύλων* Vat. B. Caes. A.	18
—	28	*ὀνόματα τῶν ἵππων Δίας καὶ Θόας* gl. Vat. B.	
—	34	*στρατοῦ* Aug. B (Thom.) [2])	
133	6	margo *ἀπορία.*	23
—	9	margo *λύσις.*	
134	1 *sq.*	Tr. (Th.?), 2—8 M. (E.), 9—11 Tr. (Th.?), 11—13 M. (E.)	
—	14 *sq.*	*Τὸ καὶ ἀνδρί. τοῦτο αὐτὸ* (gl. Vat. B *τὸ ἐπὶ Ἀμφιαράου ῥηθὲν*) *προςμαρτυρήσω τὸ προδεδηλωμένον, ὅτι εἰς πάντα ὁ Ἀγησίας παραπλήσιος ἦν τῷ Ἀμφιαράῳ. τὸ δὲ [κώμου δεσπότᾳ] .... φασὶ ... [ἀρετῇ·] τὸ δὲ πάρεστι, τὸ ἔστι κατάφασις, κατάφασις δὲ συγκατάθεσις καὶ οἱονεὶ*	29 / 31

[1]) Cod. *συρρακουσιῶν.*

[2]) Diserte hoc comma ut Thomae M. signatum est in Matrit. B.

ed. Boeckh. pag. | lin. | | vs. vulg.

συναρμογή [[·]] ἐπεὶ δὲ οὕτως ταῦτά εἰσι, τεθήσεται τὸ πάρεστι ἀντὶ τοῦ ἁρμόζει. τὸ γὰρ ἐστὶ κατάφασις. [1])

134 16 *sq.* Triclinii. 23—26. 135, 1—10. 38—136, 3 quattuor commata M. (E.)

134 18 *Οὔτε δύσερις ἐών. ἐγὼ γάρ, φησίν, οὔτε] δύσερις [οὔτε] φιλόνεικός τις* [2]) *[πάνυ ὢν* 32

— 21 *αἰτιᾶται]* (Vat. B *εὔχεται*). *[ἐπειδὴ οἶδεν] ἁρμοστὸν καὶ ἁρμόδιον* (?) *ὁ ποιητὴς τὸ ὀμνύειν τοῖς ἐγκωμιάζουσι τὸν ὅρκον ἐπιτρεπόντων τῶν σοφῶν.* [3]) Contra Vat. B *[ἐπειδὴ οἶδεν] ἁρμοστὸν ποιητῇ τὸ ὀμνύειν ἐγκωμιάζοντι.*

— 36 *τὸ θ.] ἡ δὲ σύνταξις αὕτη. ἀλλ' ὦ Φίντις, καὶ ὦ ἡνίοχε, ὦ νοῦ, ζεῦξον ἤδη μοι τὸ σθένος τῶν ἡμιόνων, ᾗ καὶ καθά, τάχος καὶ ταχέως, αὐτόχρημα. ἢ οὕτως. ἀλλ' ὦ Φίντις, ζεῦξον ἤδη μοι τὸ σθένος τῶν ἡμιόνων, αἵ καὶ αἵτινες, ἤγουν αἱ ἡμίονοι, ἄντικρυς ὑπάρχουσι τάχος καὶ ταχέως, αὐτόχρημα· αὐτὴ ἡ ποιότης, ἡ ταχυτής.* [4]) 37

135 11 *ἵνα ἐπιβιβάσωμεν] καὶ πορεύσωμεν [ἐν κα-* 39

[1]) Similia Tricl. (Thom.) lin. 9 *sqq.* et Mosch. (Eust.) 11 *sqq.*

[2]) Ita haec non solum Caes. A. Leid. C. rell., sed etiam Vat. B. Insigne exemplum, quae sit apud Calliergem fides. Nam is sine dubio mutavit, ut Moschopuleae scripturae quam probavit responderent. — Perperam etiam compilatores recentiorum Scholiorum, utpote Triclinianam scripturam potissimum secuti, verba Moschopulei (Eustathiani) commentarii lin. 23. mutaverunt, quae in ipsis Moschopuleis libris ita scribuntur: *οὔτε φιλόνεικος ὢν οὔτε τις ἄγαν σκληρὸς εἰς ἔριν.* Nam hic criticus verba ita transposuit: *οὐ φιλόνεικος ὢν οὔτ' ὢν δύσερίς τις ἄγαν.* Demetrius autem, ad veterem scripturam ut assolet propius recedens, rursus ita collocavit: *οὐ δύσερίς τις ἐών, οὔτ' ὢν φιλόνεικος ἄγαν,* diserte disputans contra Moschopulum (lin. 16 *sq.*): *εἰ δ' ἄλλως γράφεις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται.* — His aliisque locis aliquanto brevius defungi possumus, si inter ea quae vere *lectiones* sunt et quae mera vitia recte distinguimus. H. l. *tres* tantum lectiones sunt, has curare debemus; quot codices et qui singulas exhibeant, quae praeterea fortasse hic vel ille librarius peccaverit, id dicere nihil attinet.

[3]) Hic Scholiasta „Recte", inquit, „poeta a Musis veniam petit, quoniam eae hoc permiserint, quippe aptum et decorum choro esse novit iuramentum facere, quum sapientes id permittant vel imperent."

[4]) In prioribus (32) lege ex Vat. B et Caes. A: ***Φίντις (Φίντις δὲ ὁ ἡνίοχος) καὶ τὰ τῶν ἡνιόχων ἅρματα.***

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		θαρᾷ] καὶ ἀνεμποδίστῳ τὸν ὄχον καὶ [τὸ] ἅρμα καὶ [ὄχημα.	
		καθαρᾷ] gl. Vat. B τῇ μὴ ἐχούσῃ ἐπίλη[ψ]ιν. cf. Schol. Vrat. A lin. 19.	
135	30	ἐπέδειξαν (hanc vocem om. Vat. B) [τοὺς στεφάνους, οὓς ἔλαβον] π ... [ἐπειδὴ	44
136	17	διεκόρησεν Vat. B. Caes. A.	46
—	22/29	Th., 29—32. 137, 12—19. 20 *sq.* tria M. (E.), 21 (τοῦτο διπλῶς) —33 (ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα.) Demetrii Triclinii. [1]) Alterum Triclinianum ad vs. 50 accedit infra.	
—	34	ἢ οὕτως. [δεῖ σήμερον] ἐλθεῖν (haec om. Vat. B) [κατὰ τὸν ὡρισμένον καιρὸν τῶν ἐγκωμίων.] δεῖ οὖν, φησί, [ταχέως Vat. B. Caes. A.	47
—	35	εἰπεῖν] σήμερον (Vat. B τήμερον) [τῆς ἐν ὥρᾳ] ἐπιτηδείως gl. Vat. B.	
137	1	μιχθεῖσα Vat. B. Caes. A	48
—	2	ἀπὸ μέρος] τὴν [καλὴν idem	
—	11	Ab. Fl. Mosc. B. (uterque in marg.) οἱ γράφοντες ἰοπλόκαμον ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα. (Tricl.)	50
—	35	μηνὶ.] τοῦ τοκετοῦ. [ὁ] δὲ [νοῦς.	52
138	[1—7	Tr. (Th.) ex Vett.] [2]), 14—20. 30—36. 139, 17—19 tria M. (E.), 30—33 Tr. (Th.). — Notul. ined. Tr. vide infra ad vs. 71. — 31 *sq.* et 38—140, 10 M. (E.).	
—	5	ἀπολύονται Caes. A. ἀποδιδόασιν Mosc. B. Ab. Fl. (vulg. ἐπιλύονται)	55
—	6	τοῦ Ἀλφειοῦ ἐκ Νασσέως (Mosc. B ἐκ Νασέως) Caes. A. Ab. Fl. (vulg. ἐξ Ἀσέας). — Priore loco omnes Ἀσέας (Mosc. B Ἀσίας)	
—	7	μετα[ποιοῦνται Vat. B. Caes. A. Ab. Fl. Mosc. B.	

[1]) Thomanum hoc est *ἔκρυψε*] *τοῦτο διπλῶς νοοῦσιν. ἀλλὰ λέγε* (sic) *τὴν σύμβασαν αὐτῇ ὑπὸ Ποσειδῶνος ὠδῖνα αὐτῇ* (sic) *τοῦ δοκεῖν παρὰ πάντων παρθένον εἶναι καὶ λανθάνειν αὐτοὺς αὐτὴν πόρρω τῶν παρθένων εἶναι.* Haec Tricl. verbis mutatis prima posuit (21—23), tum (23—33) sua adiecit. Signavit hoc comma Triclinianum nigro capitulo Matrit. B, quasi Moschopuleum esset; falso, nam codex pure Triclinianus (Ab. Fl.) diserte „*ἡμέτερον*" signat; recteque cruce caret in Mosc. B. atque omittitur in Leid. B. Caes. B ceterisque Moschopuleis.

[2]) Rubro capitulo signatum in Matr. B ut Thomae; est in Ab. Fl. (nam Thomana plurima recepit Tricl.), non est in Moschopuleis. Excerpsit Vett. Thomas M.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
138	7	*Ἀρκάδες.] τὸ δὲ πορσαίνειν ἀντὶ τοῦ τρέφειν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πόρσω τὸ μακρὰν, ἐξ οὗ καὶ πόρσιον τὸ μακρόν. τῷ μηκύνειν οὖν παρέπεται ἡ αὔξησις. ἡ δὲ αὔξησίς ἐστι καὶ ἐν τοῖς ἐμψύχοις σώμασιν οὐκ ἄλλως εἰ μὴ διὰ τροφῆς. ῥηθήσεται πορσαίνειν οὖν τὸ τρέφειν.*	
—	13	*ἐκ]βάλλει* (vulg. *ἐκλάμπει*) [*πολύς.*	
—	26	*Αἴπυτον] συσκιάζουσα.* [*δεξαμένη* Vat. B.	59
139	15 *sq.*	*τοῖς] πυκνοῖς* [*τόπου φυτοῖς.*] *ἢ τῆς βαθυτάτης κατὰ τοῦ δάσους. ἢ τῆς ὑπὸ τῶν ἴων χροίας μελαινομένης. κυανέας δὲ ἤτοι τῆς βαθείας.*	69
—	26	*λύσασα καὶ] ἀποθεμένη.* [*ἀποθεμένη δὲ* [haec et. Vat. B) [*καὶ τὴν κάλπιν*] *καὶ τὴν ὑδρίαν ἢ τὸ καλάθιον,* [*οὕτω*	70
—	27	*εὔφρονα* (vulg. *θεόφρονα*)	
—		Ab. Fl. (marg.) *Ἐλευθὼ γράφε καὶ μὴ Εἰλείθυιαν. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ.* (Tricl.)	71
140	16 *sq.*	Tr. (ex Th.), 18 *sq.* Tr. (Th.), 141, 6 *sq.* Th., 12—22 tria Tr. (Th.), 27—31 duo M. (E.).	
141	26	*Ἄλλως. ἰῷ μελισσᾶν. ἰῷ τῷ ὡς ἀπὸ μελισσῶν. μετετρέπετο γὰρ τῇ θεῶν κελεύσει ὁ ἰὸς ὁ τοῦ δράκοντος εἰς μέλι. ἢ ἐν κηρίῳ μελισσῶν· ἐπεὶ οὐδέν ἐστιν ἄλλο ἴδιον ἢ ὁ ἰὸς τῷ δράκοντι μεταδιδόναι, φυλάξας ὁ ποιητὴς τοῦτο, ἐδήλωσε διὰ τούτου τὸ κηρίον.*	84
142	2	*πᾶσα εὐχὴ διὰ λόγου· ἐπεὶ δὲ οὕτω, ῥηθήσεται καὶ ὁ ἁπλὸς* (ita) *λόγος εὐχή.*	88
		εὔχοντο] ἀντὶ τοῦ ἔλεγον gl. Vat. B. (cf. Vrat. A p. 141, 33.) *εὔχοντο]* gl. Ab. Fl. *διεβεβαιοῦντο* Ead. gl. superior Mosc. B (sine cruce) (Tricl.), — gl. infer. (cum cruce) *ἠρνοῦντο μ[ετὰ καταρῶν]* (Moschop. cf. 141, 28: Eustath. (Mosch.))	
—	13/17	M. (E.), 143, 10—12 Tr. (Th.), 12—21 M. (E.), 24 *sq.* Th. 25 *sq.* et 36 *sq.* duo M. (E.)	

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
142	19	δρόσους.] ἢ λαμπηδόνας τῶν ἀνθῶν. Vat. B. Caes. A.	91
—	28/30	διὰ τὸ τοὺς Ἰαμίδας ἀπ' αὐτοῦ ἀθανάτους καλεῖσθαι. (id. Vat. B.) Pro his alia substituit Bō. ex Vrat. A.	95
		ἀθάνατον] ἀκατάπαυστον· πάντες γὰρ οἱ ἐξ ἐκείνου οὕτω καλοῦνται. gl. Ab. Fl. Mosc. B (sine cruce). (Tricl.)	
143	22	Χρυσοστεφάνοιο] τῆς τιμίας καὶ ἀνθηρᾶς gl. Vat. B.	96
—	28/32	τὴν] τρεφομένην ὑπὸ τῶν λαῶν ἐπιστήμην ἑαυτῷ αἰτῶν· Vat. B. Caes. A. pro quibus Bō. alia substituit ex Vrat. A.	102
144	4—6	Tr. (ex Th.), 10—12 et 13—17 videntur esse duo Tr., quamquam ex parte cum Th. faciunt. Vide infra. 17—36 duo commata M. (E.) [145, 13 Th. simil.]	
—	8	ὅσσα δὲ ἡ] φήμη καὶ ἡ ἁπλῶς φωνὴ τοῦ Ἀπόλλωνος.	105
		Aug. B. ἀρτιεπὴς διὰ τοῦ ἄρθρου λέγει. πατρία ὄσσα ἀντὶ δοτικῆς ληπτέον, ἤγουν ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ πατρικῇ ὄσσῃ ἀντεφθέγξατο ὁ ἀρτιεπὴς Ἀπόλλων. ἢ ἀντὶ ὀνομαστικῆς πατρία ὄσσα ἡ ἀρτιεπής. Contra ista Thomana disputat Tricl. p. 144, 13.	
145	2	ἀκαίρως [κεῖται.	106
—	8	ἐφθέγξατο] ὄρσο τέκος: [ὄρσο τέκνον δεῦρο. ταῦτα Vat. B.	
—	29	ἐκάλεσεν [ὁ Ἀπόλλων	
146	5	χρησμοδοτήσαντος.] ὡς ἐν ταὐτῷ φιλοσυντόμως λέγων τὰς δύο ἀρετάς. ἔστι δὲ ἡ λέξις τοῦ Ὁμήρου.	115
—	10/14	Tr. (ex Th.), 18—20 Th., 23—25 Tr. (Th.), 25—27 et 147, 8—11 M. (E.), 18—26 Th. (e rec. Tr. cuius videntur esse postrema).	
—	15	ἀθροίζονται.] τεθμόν τε. θεσμὸν, νόμον. ἔστι δὲ ἱερὸν Διὸς ἐκεῖ καὶ μαντεύονται ἀπὸ τῶν γινομένων θυμάτων.	117
—	16	διός.] ἤτοι τῷ μεγίστῳ τέρατι[1]) τῶν ἄλλων	118

[1]) Cod. τέρας.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg
		βωμῶν. καὶ ἐν ἄλλαις γὰρ πόλεσιν ὑπῆρχον βωμοὶ τοῦ Διός.	
146	21	εἰδὼς (Leid. C. Caes. A) [τῇ φράσει] (φύσει Vat. B) [ἐχρήσατο.	120
147	14	νικήσασι.] καὶ ἧς (Vat. B. οἷς ut vulg.) ἂν [ἡ ἐκ	124
—	16	διαμωκῶνται Vat. B.	
148	1	εὐδαιμονίαν.] ἡ δὲ σύνταξις αὕτη. εἰ δὲ ἐτύμως καὶ ἀληθῶς οἱ ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρὸς καταγόμενοι μάτρωες ἄνδρες τοῦ Ἀγησία, οἱ ναιετάοντες καὶ οἱ κατοικοῦντες ὑπὸ τοῖς ὄροις (id. text.) τῆς Κυλλήνης, ἤγουν τῆς Ἀρκαδίας, τὸν Ἑρμῆν τὸν κήρυκα τῶν θεῶν, εὐσεβέως καὶ εὐσεβῶς, πολλὰ [1]) δὴ ἐν πολλαῖς θυσίαις ἐν λιταῖς καὶ ἐν παρακλήσεσι, δώρησαν καὶ ἐδεξιώσαντο καὶ ἐφιλοφρόνησαν, ὃς ὁ θεὸς ἐναγώνιος ἔχει τοὺς ἀγῶνας τὴν μοῖράν τε τῶν ἀέθλων, τουτέστι τὴν πάλην, τιμᾷ τε τὴν Ἀρκαδίαν τὴν εὐάνορα· κεῖνος, ὦ παῖ τοῦ Σωστράτου, καὶ τὰ λοιπά.	129
—	3–14	M. (E.), 17 *sq.* Tr. (Th.), 25—28 eiusd., 149, 5—11 Tr. (ex Th.), 27—34 M. (E.).	
—	15	Ἀγησία] μάτρωες ἄνδρες. [μήτρωες,] οἱ ἀπὸ μητρὸς καταγόμενοι· καὶ πάτρωες, οἱ ἀπὸ πατρός. [σημείωσαι] δὲ [ὅτι	130
—	33	Δόξαν] ἔχων τιν' ἐπὶ [ἕως] ..... ὁ νοῦς· ἔχων [τινὰ [2])	140
149	16	οὐ γὰρ] ἔνι χωρητὸν (id. Vat. B) [ἄκριτα λέγοντι, [ἡδὺν εἶναι.	141
—	20	ὁ δὲ νοῦς. ὀξὺς ὢν, ὀξύτερος] (Vat. B ὀξύτατος) γένωμαι (sic) ὡς δι' [ἀκόνης] λιγυρᾶς, ἤτοι	

[1]) Cod. πολλαί.

[2]) Libri quidam haud mali (sed non optimi), ut Par. A (ante correctionem in textu) Leid. C in textu et lemmate, participium ἔχων praestant. Caes. A in scholio ipso p. 149, 17 iterum ἔχων, sed ibid. 19 ἔχω. Essent qui sublato asyndeto hoc participium ad facundum Mercurium referre vellent, qui vs. 143 *sqq.* ματρομάτωρ ἐμὰ quasi in mentem choreutarum iniiceret; nisi multa contra facerent et quidem maxime ipsa Scholia. Tamen silentio praeterire nolui.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		[τῆς] δόξης τῆς παραθηγούσης με. ἢ ἀκόνην ὀξεῖάν φησι τὴν μουσικήν.	
149	25	ὕμνων.] καλῶς εἶπε καλλιρόοις πνοαῖς, ὡς ἐπὶ ὑγρότητος· ἐπεὶ καὶ ἡ πλῆξις αὕτη τῆς φόρμιγγος διὰ τοῦ ἀέρος γίνεται, πλησσομένου τούτου διὰ τῆς κρούσεως τοῦ πλήκτρου.	143
150	2	Νέμεαν,] Κλεώναν. Caes. A. [Νεμέην,] Κλεώνην. Vat. B.	144
—	18	λέγει δὲ νῦν] τῷ ὁμοτίμῳ ποταμῷ [τῇ] Caes. A. Vat. B.	146
—	13/17	duo Tr. (Th.), 151, 10—16 M. (E.), 16—19 Tr. (Th.), 19—25 Th.	
—	20	Πολύστιόν [τε] Caes. A. Vat. B.	
—	23	στεφάνου μουσικοῦ Vat. B. στεφάνῳ μουσικῷ Caes. A.	147
—	37 *sq.*	οὕςτινας (non οὓς τινες) Vat. B. Caes. A.	148
151	7	ἄγγελος] ὀρθὸς (non ἀληθὴς) [καὶ ὑποφήτης Caes. A. Vat. B.	
—	9	Ἄλλως. ἐκ τῶν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ κατοικούντων ἀγροίκων Ὑάντων πάντη διαβαλλομένων τῇ ἀγνωσίᾳ, ὡς καὶ παραφθαρέντος τοῦ ὀνόματος τούτων καὶ ὗς ᾀδομένου [1]) δοκεῖν οὕτω[ς] ἐξ ἀρχῆς αὐτοὺς καλεῖσθαι.	
—	33	. οἱ Βοιωτ]εῖς Ὕαντες [ἐκαλοῦντο ἢ [ὗες, καθάπερ	152
—	35	εἰσὶ, συοβοιωτικὸν πεξοφόρων Vat. B (qui πεξοφόρον) Caes. A. Leid. C. Par. A. [2])	
152	6	ὡς καὶ Ἀρχίλοχος. Vat. B. Caes. A.	
—	11	ἐπέγραφον (non ἀπέγραφον) Vat. B. Caes. A.	
—	21/28	Tr. (Th.), 29—153, 4 M. (E.), 26—30 Th. (e rec. Tr.).	
—	22	εἰς δύο ποιοῦντες (id. Vat. B) [τὸ μὲν ἥμισυ κατεῖχον] αὐτοὶ, [τὸ δὲ ἕτερον ἐδίδουν τῷ ἁρμοστῇ] τῷ στρατηγῷ. (Vat. B id. sed om. τῷ ἁρμοστῇ.)	154

[1]) I. e. πολλάκις λεγομένου. cf. Hesych. al.

[2]) Versum Cratini ita scribe, accepta emendatione Porsoni:
οὗτοι δ' εἰσὶν Συοβοιωτῶν κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
152	14	*περιειλίσαντες* (non *περιειλίσσοντες*).	
—	15	*ἐκείνου* Vat. B. *ἐκεῖνος* ut vulg. Caes. A.	
—	16	*ἁρμοσταὶ*] *στρατηγοὶ*	
153	21	*χαλκοῦς* [*ἵππους ἐχούσης*] *ἢ λευκοὺς*	160
154	5—9	Tr. (Th.), 9—11. 16—18. 21—26 M. (E.), 31—34 Th.), 34—37 Tr. (Th.), 155, 13—18 M. (E.), 19—23 Tr. (Th.)	
155	1 et 3	utroque loco *παραγινόμενον* Vat. B. Leid. C. Caes. A.	168
—	6	*ἔχειν*] *πολλάκις καὶ δυστυχήσαντί τινι.* [*ἡ δὲ*] *ἔκφασις*	170
		ἀπεσκῖμφθαι] gl. Vat. B *ἀπαιωρεῖσθαι.*	172
—	24	*ὁ νοῦς.*] *τούτων τῶν Ἀρκάδων ἢ τῶν Συρακουσίων.* [*θεὸς οὖν*	174
—	25/26	*καλλίστην: φιλέων*] *δὲ θεὸς τὸν Ἀγησίαν:* — [*Δέσποτα. σὺ δὲ*	175
—	27	*πάρασχε* (non *παρέσχες*) [*διανήξασθαι τὸν βίον· καὶ*] *τῶν ἐμῶν ὕμνων τὸ* [*ἄνθος*	
		χρυσαλακάτοιο] gl. Vat. B. *ἀντὶ τοῦ, τιμίας.*	178
156	3—7	M. (E.), 7 *sq.* Tr. (Th.), 8 *sq.* inc. (ut rell. ex Bodlejanis).	
		AD OLYMP. VII.	
157	28	(*ταύτην*) —29 (*γράμμασιν.*) et 30 (*ἐνίκησε* — *Ἴσθμια*) ex Scholl. Vett. leguntur in libris Moschopuleis, sed separata a reliquis.	
—	29	*τῆς*] *Ληναίας* [*Ἀθηνᾶς*] Caes. A B. Mosc. B. Ab. Fl. Leid. B (*Ληνέας*)	Inscr.
159	1	*τῆς*] *Σεληναίας* [*Ἀθηνᾶς*] Leid. C. Rom. (Vat. B haec non habet) [1])	
—	1. 2.	Tr., 11—24 (*εὑρήσεις*) Tr., 24—39 Th.	
159	11	*ἡ δὲ σύνταξις αὕτη. ὡς εἴ τις ἄνθρωπος ἑλὼν ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς φιάλην πάγχρυσον κορυφὴν τῶν κτεάνων καχλάζοισαν ἔνδον ἐν δρόσῳ τῆς ἀμπέλου προπίνων δωρήσεται τῷ νεανίᾳ γαμβρῷ οἴκοθεν οἴκαδε διὰ τὴν ὁμόφρονα εὐνὴν, τιμήσας τὴν χάριν τε τοῦ συμποσίου τὸ κῆδός τε τὸ ἑὸν, παρεόντων δὲ τῶν φίλων ἐνέθηκέ μιν ζη-*	1

[1]) Cf. Beck. ed. Pind. I. p. 407.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		λωτὸν, οὕτως καὶ ἐγὼ τὸ νέκταρ τὸ χυτὸν, καὶ τἄλλα.	
160	1—12	M. (E.), 161, 14—16 eiusd., 20—22 Tr. (ex Th.), 28—31 Tr. (sim. Th.), 161, 37—162, 11 M. (E.).	
—	31	συγγένειαν.] τουτέστι τὴν ἐπιγαμβρίαν. [ἔοικε	8
162	28	τὸ] παντοῖα [ἔχειν ῥόδα. οἱ δὲ διὰ τὸ] ῥοδώδη (ita Leid. C).	24
—	32—	163, 2 Th. (postrema fl. Tr.), 8 *sq*. Th. (sed in ipsis Thomanis paullo longiora).	
163	3	εὐθυμάχαν δὲ τὸν ἀντιπροσωποῦντα τοὺς συνα[γων]ιστὰς καὶ μὴ παρακάμπτοντα καὶ παραγκωνίζοντα: [Πελώριον	28
—	14	ἄδοντα et ἀρέσκοντα (non ἀδόντα et ἀρέσαντα).	32
—	28	πέλας] ἐμβόλῳ [1]) (id. Vat. B, non ἐμβόλου) ναίοντας.	33
—	27	ἔμβολος τὸ ἀπὸ πλατέως εἰς ὀξὺ λῆγον, ὥςπερ ἐστὶν ἀπὸ μέσης νηὸς μέχρι καὶ τέλους, λέγεται.	
164	12/20	Th. (non M.), 165, 11—15 Tr., 15—26 M. (E.), 32—37 Tr. (initio simil. Th.).	
166	7	τὸ δὲ ματρόθεν· ποιητικῶς ἐπακολουθεῖ τὸ Ἀστυδαμείας τῷ ἐπιρρήματι τοῦ ματρόθεν ἐπαναλύσει.	42
—	21	εὑρεῖν.] ὑπάρχει τῷ ἀνδρὶ εὑρεῖν τυχεῖν καὶ νῦν [2]) ἐν τῇ τελευτῇ φέρτατον, ὅτι [τὴν παροῦσαν	46
—	28—	167, 11 Th. (e rec. Tr.), 22—28 M. (E.).	
167	18	ἡ δὲ σύνταξις αὕτη. καὶ γὰρ ὁπότε [ὁ] οἰκιστὴρ τῆςδε τῆς χθονὸς χολωθεὶς καὶ ὀργισθεὶς τὸν Λικύμνιον τὸν νόθον κασίγνητον τῆς Ἀλκμήνης τὸν ἐλθόντα ἐκ τῶν θαλάμων τῆς Μιδέας ἔκτανεν ἐν τῇ Τίρυνθι θενὼν ἐν σκάπτῳ τῆς σκληρᾶς ἐλαίας.	49
—	31	σκάπτῳ δὲ, τῷ σκήπτρῳ, τῷ ἀπεσκληκότι ξύλῳ (id. Vat. B). [καὶ ῥοπ. ἐ.	51

[1]) Sine iota subscr. in Caes. A (ut in caeteris Dativis); cum iota subscr. Vat. B.

[2]) Scribe νῦν καὶ aut καὶ νῦν καὶ.

ed. Boeckh. pag.	lin.		vs. vulg.
168	5	*καὶ τοὺς] νουνεχεῖς καὶ [σοφοὺς*	55
—	8 *sq.*	inc., 14—34 M. (E.), 169, 13 *sq.* Dem. Triclinii, 29—35 Th., 35—170, 2 inde a *τὸ ἡνίκα δὲ* Tr.	
169	5	*εὐθύνετε* Leid. C. Caes. A (ut Vrat. D) (Vat. B. *εὐθῦναι*, quod lin. 9. omnes praestant).	60
—	10	*νομὸν δὲ] καταμονὴν* (id Vat. B et gl. Vat. B).	61
170	18	Vat. B *ἐπιθύειν* Caes. A *ἐπιθήσειν* Vulg. *ἐπιθύσαντες*	71
—	21	*παισὶ] Ῥοδίοις, [μελλούσης*	
		φαυσίμβροτος] ὁ τοῖς βροτοῖς φάος φέρων. gl. Vat. B.	
171	7 *sq.*	inc., 9 *sq.* Tr., 30—39 M. (E.). Accedit hoc Thomanum:	
—		Aug. B *ἰάνειεν] εἰ μέν ἐστιν ἰάνειεν, σαφής ἐστιν ἡ σύνταξις. εἰ δὲ ἰάναι* (ita Par. AED. Vat. B. Leid. B (post corr.); volebant *ἰᾶναι*) (*πλέον γὰρ τοῦτο εὕρηται*), [*καὶ*] *τοῦτο ἔχει τὴν σύνταξιν. φαμὲν οὖν· ἐπειδὴ τὸ ὡς ἂν καὶ πρὸς εὐκτικὸν καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον συντάσσομεν· λέγομεν γὰρ, ὡς ἂν ποιήσειεν· καὶ, ὡς ἂν ποιῆσαι· διὰ τοῦτο πρὸς ἀμφότερον ἀπεδόθη τῷ Πινδάρῳ ἡ σύνταξις. ἔστι δὲ ὅμοιον παρὰ Θουκυδίδῃ· ὥςτε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ πύργον, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῇεσαν.* [1] (Thom. M.)	78
—	18	*ἡ αἰδὼς δὲ τοῦ Προμηθέως ἐνέβαλεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἀρετὴν καὶ χάρματα. [δύναται*	79
—	19	*ἡ περὶ] τὰ πράγματα [πρόγνωσις* Vat. B. Leid. C.	
—	21	*προδιαθέντες* Vat. B. Caes. A. *προδιαθέμενοι* Leid. C. *προδιδαχθέντες* Vulg.	
172	5—7	Th., 20 *sq.* Tr. (?), 173, 3—12 M. (E.), 12 (*τέχναν*) —16 Th. (ad quod quae accedunt vide infra), 33—37 Th. (e rec. Tr.: in Aug. B postrema ita *ἀργὸν, ὥσπερ τινὲς. ἀλλ' οὕτω· καὶ φέρον δὲ ἔργα.*).	
—		*παρέλκει] παρατρέπει* gl. Vat. B.	84
173	16	Aug. B *ἢ τὸ ἐπιχθονίων πρὸς τὸ τεχνῶν, ὡς ἂν ἐπιχθονίων πασῶν.* (Thom. M.)	89
174	5	*ἔντεχνον] αὐτοῖς [λέγουσι* Vat. B. Caes. A. (Böckh. *αὐτὴν*)	98

[1] Thuc. III. 21.

ed. Boeckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		ἄδολος] ἡ φυσική Vat. B. gl.	
174	10	ἢ οὕτω. μείζων ἄδολος, διότι οἱ πρὶν ἀγράπτως τὴν σοφίαν ἐδέχοντο κατὰ διαδοχὴν τούτων γενομένην πατέρων τοῖς παισίν.	90
—	11/14	Th., 29—32 Th., 32—134, 4 M. (E.), 5 *sq.* Tr. (?), 16—21 M. (E.), 22 Tr.	
—	27	Ἥλιον.] τὸ πρωτότυπον ἀντὶ παραγώγου. [οὐχ' ὅτι	100
175		ἄμπαλον] ἀκλήρωτον. gl. Vat. B.	110
176	9—20	M. (E.), 20—24 Th., 24—26 Tr., 177, 16—19 Tr. (Thom. aliter, vide infra), 177, 31—178, 2 M. (E.).	
—	33 *sq.*	καὶ ἡ μὲν Λάχεσις παρὰ] τὸ [κλήρωσιν τὴν ποιὰν ἣν ἕκαστος γεγονὼς κεκλήρωται,] ἡ δὲ Κλωθὼ παρὰ τὸ κεκλωσμένον καὶ μεμοιραμένον ἀνάγκῃ λαμβάνειν τινὰς τὸ ἑαυτῶν μοιράδιον (sic), [ἡ δὲ Ἄτροπος παρὰ τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς τοῦ] μοιραδίου (sic) [ἀνάγκης. [1])	118
177		γέρας] gl. Vat. B γράφεται μέρος. cf. Vrat. A. lin. 11 μερίδα.	124
—	13	τελεύταθεν. [ἐτελειώθησαν] Vat. B. (id. gl. Vat. B, supra τελεύτασεν scripta, γρ. τελεύταθεν)	-
—	14	ὁ δὲ νοῦς.] ἐτελειώθησαν (id. Vat. B) δὲ [τούτων Aug. B. ἐτελέσθησαν, ἐπληρώθησαν καὶ οὐ παρεβάθησαν. τόδε ἐστὶ ταὐτὸν ⟦τῷ⟧ ἐν ἀληθείᾳ πετοῖσαι. οἱ γὰρ πληρούμενοι λόγοι ἀληθεύουσιν. (Thom. M.)	
—	29	Φαέθων ὁ] νεώτατος. (Caes. A. Vat. B) [Ὄχιμος.	129
—	29	Τενάθης Vat. B. Caes. A. (non Τενάγης)	
—	30	Φαέθων] ὁ νεώτατος. Vat. B.	
178	3—7	Tr., 29—32 Tr. (Thom. brevius, vide infra), 179, 6—13 M. (E.), 13—17 (Th.; quae accedunt vid. infr.), 30 *sq.* Tr., 179, 31—180, 4 M. (E.).	
—	12	Κέρκαφος.] ὅς, [ἐκ	135
—	20	πρεσβύτατον Vat. B. Caes. A (ut Vrat. D) [2])	

[1]) In Vat. B Clotho et quae ad hanc Parcam pertinent prorsus omissa sunt. Vulgata fortasse de suo addidit Callierges.

[2]) *Κάμειρον πρεσβύτατον* quod in optimis libris est recte habet, non *Κάμειρον πρεσβύτατος* quod sola Calliergis auctoritate niti videtur. Nam

ed. Boeckh pag.	lin.		vs. vulg
178	25	πατρῴαν αὐτὴν τὴν νῆσον εἰς τρεῖς νειμάμενοι [1]) Vat. B. Caes. A.	138
—	27	ἐπωνομάσθησαν δὲ] αὐτοῖς (Vat. B δὲ ..... τῶν) [αἱ ἕδραι	140
		Aug. B. αἱ καθέδραι, ἤτοι αἱ πόλεις. πρὸς τὰ τούτων ὀνόματα καὶ αὗται τὴν προσηγορίαν ἐσχήκασιν. ἔστι δὲ σφῖν οὐκ ἀντὶ σφῶν, ἀλλὰ δοτική. (Haec Thom. M., quae sua fecit latius distracta Tr. lin. 29—32.)	
179	2	ὥςπερ (Vat. B ὡς) τοῖς θεοῖς.] πῶς ὥςπερ τοῖς θεοῖς; [θυσίαι γὰρ	141
--	17	Aug. B. νικήσας.] εἰς δὲ τὸ ἄνθεσι καὶ στεφάνῳ [τὸ] ἐστεφανώσατο ἔξωθεν νόει ἀπὸ τοῦ στεφάνῳ. ἀγνοοῦντες δέ τινες οὕτω γράφουσιν· ὧν ἄνθεσι Διαγόρας ἐστεφανώσατο. καὶ σὺ ἐν παλαιοῖς καὶ πολλοῖς βιβλίοις ἐξετάσας, ὡς καὶ ἡμεῖς, στεφάνῳ εὑρήσεις. (Thom. Mag.) [2])	148
—	27 sq.	τελεῖται δὲ] ἐπὶ [μηνὸς Γορπιαίου] κδ' [ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ τῶν Νεμέων] ἡμέρας ϛ' (id. Vat. B).	147
180	12	ἢ τὰ Ἐλευσίνια.] ἢ τὰ Πανελλήνια (id. Vat. B).	151

Κάμειρον πρεσβύτατον ea ipsa lectio quam etiam nunc in libris nostris tenemus eadem est quam „quidam“ Alexandrinorum probaverunt. Altera autem, quam in Alexandrinorum exemplaribus (*τοῖς ἐδαφίοις*) inventam fuisse apparet, erat fortasse *ὧν εἷς μὲν Κάμειρος· πρεσβύτατον δὲ κτλ.* i. e. „Sol progenuit septem filios, quorum unus [erat] Camirus; maximum vero natu [Sol] genuit Ialysum, denique Lindum“; ita ut hi tres non nepotes sed filii Solis fuissent. Cui opinioni adversantes textum mutaverunt ita ut *εἷς μὲν* non Camirus sed Cercaphus quidam (subaudiendus) esset, qui ipsum Camirum, *tum* maximum natu (mira sane distortione) Ialysum, denique Lindum procreasset. Hoc diserte testantur verba *διὸ καί τινες γράφουσι κτλ.* Sin autem *πρεσβύτατος* hi invexissent (ut visum est Calliergi), comprehendi non potest, quomodo ita periculum ne hi heroes in numerum septem filiorum Solis referrentur vitarent. At si *Κάμειρον, πρεσβύτατόν τε* scribebant, dura constructione verborum id efficiebant; quod utrum recte fecerint Pindarum cum genealogiis suis conciliaturi, an secus, videant Mythologi.

[1]) *Γῆν* omnes libri omittunt. Addidit Böckh.

[2]) Consulto omissa a Tricl. — Lectio *καὶ στεφάνῳ* Thomanis propria est.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		[ἴσως δὲ καὶ] πάντας τούτους (Vat. B πάντα...οι .'.τους) [1]) [ἐνίκησεν	
180	14/16	Tr., 27 *sq.* (ἐν Ἄργει, ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ἥραια τὰ καὶ Ἑκατόμβαια λεγόμενα,) M. (E.), 28—30 Th. (e rec. Tr.), 30 *sq.* Tr., 12—14 et 15 *sq.* M. (E.), 16—19 Tr., 23—26 M. (E.).	
—	17	ἐγνώρισεν αὐτὸν (om. δὲ)	152
—	32	et 181, 5. 20. 27. (quater) non ἔγνω μιν, sed ἔγνω νιν.	153
181	5	ὅτε ὁ [ἐν Ἄργει	
—	6 *sq.*	πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ] Λύκαιοι· [Κόρεια, Ἀλέαια,	
—	7	Ἰόλαια Vat. B. Ἰολαεῖα Caes. A.	
—	27	ἐγνώρισε τὸν (om. δὲ)	156
—	28	νενικηκότα.] ἢ οὕτως. ἐν τῇ Πελλήνῃ τε καὶ ἐν τῇ Αἰγίνῃ ἐγνώσθη νικῶν ἑξάκις. [τελεῖται.	
182	4—11	M. (E.), sed verba 7 (κατὰ) —8 (φησὶν οὖν ὅτι) non leguntur in Moschopuleis libris. 11—14 Tr., 30—33 M. (E.), 33—183, 2 inc. (non leguntur ea in meis libris Recc. Scholl.) — Th. ined. vid. infr. — 183, 10—13 M. (E.), 13 *sq.* Tr., 20—23 M. (E.), 30—34 eiusd., 35—38 Th. (recte hoc ut Thomae Magistri edidit Canterus, quod confirmant omnes libri)	
—	24	νίκης.] τίμα μὲν κατὰ τὸν τεθμὸν τοῦ ὕμνου τὸν Ὀλυμπιονίκην ἄνδρα, τὸν εὑρόντα τὴν ἀρετὴν κατὰ τὸ πύξ. [Ἄλλως.	161
		Aug. B. ἢ ἀποδέχου τὸν κατὰ νόμους τοῖς ἀγωνισταῖς διδόμενον ὕμνον. ἢ νικῶντας δείκνυε, ἵνα καὶ ὕμνοι σπουδάζωνται. (Thom. M.)	
183		θεσμὸν, περιφραστικῶς τὸν ὕμνον. (Cf. Vrat. A. lin. 3) τὸ σημεῖον ὅτι τὴν θέσιν δηλοῖ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίμα. gl. Vat. B.	162
—		παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν· μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. gl. Vat. B (cf. Vrat. A. lin. 17 *sqq.*).	168 *sq.*
		ἔχραον] ἐπῆλθον gl. Vat. B.	171
184	17/19	M. (E.)	
184		διαιθύσσουσιν] ὁρμῶσιν gl. Vat. B. Aug. B (non ὁρμήσουσιν ut reddit Eustath. s. Moschop.).	175

1) Supple ἀγῶνας.

ed. Böckh. pag. | lin. | | vs. vulg.

AD OLYMP. VIII.

188 | 3—7 | Th., 20—30 M. (E.), 30—33 Triclinii, 36—38 Tr. Inedita quaedam Thomana vide infra.

189 | 3 | *Ἄλλως.*] *ὦ δέσποινα καὶ διοικήτρια καὶ ἐξαγωγεύτρια τῆς ἀληθείας*, [*ἀποπειρῶνται*] *καὶ ἀπόπειραν ποιοῦσι καὶ πεῖραν ἤτοι γνῶσιν λαμβάνουσιν* [*οἱ μάντεις*, | 3

δέσποιν'] *οἱονεὶ ταμιεῖον.* gl. Aug. B.

— | 6 | *μόχθων.*] *τὸ δὲ εἴ τιν' ἔχει λόγον, ἀντὶ τοῦ φροντίδα· εἴτε συμφέροντα εἴτι ἀσύμφορα*[1]) *τῶν μαιομένων καὶ ζητούντων ἐν θυμῷ μεγάλην ἀρετάν. καὶ γὰρ κινουμένου τοῦ θυμικοῦ τῇ καρδίᾳ, ὅθεν καὶ εὐκάρδιος, παρακινεῖταί τις πρὸς γενναιότατα, ὅθεν καὶ τὸν Ἀχιλλέα διὰ τὸ πάνυ εἶναι θυμικὸν καὶ ἀνδρειότατον·*[2]) *ἥτις ἡ ἀρετὴ ὑπάρχει ἀναπνοὴ καὶ ἀνάπαυσις τῶνδε τῶν μόχθων καὶ τῶν κόπων. καὶ γὰρ ὁπότε συμφέρον ἀποφθέγξηται αὐτῷ εἶναι, τόδε τι πάντως χαρίεν· ὁπότε δὲ οὐ συμφέρον ἀλλὰ μᾶλλον καὶ παραβλάπτον, καὶ οὕτω χαρίεν· ἐκωλύθησαν γὰρ τῆς βλάβης.*

— | 19 | *δύναται*] *δὲ* [*ἐπ' αὐτῶν τούτων* (Vat. B *τοῦτο*) *νοεῖσθαι τὸ*] *εὐσεβεῖς* (id. Vat. B), (Böckh. *εὐσεβείας*). | 10

— | 24 | *ἀνύουσι* Vat. B. Vulg. (et Caes. A) *ἀνύονται*

— | 27 | *ἕνεκα τῆς εὐσεβείας*] *τῆς* (id. Vat. B) [*τῶν ἀνδρῶν, λιταῖς.*

Aug. B. *ἄνεται*] *ἀναδίδοται δὲ ἡ μαντεία.* (Thom. M.).

Aug. B. *χάριν*] *ἀντάμειψιν τῆς τῶν ἀγωνιζομένων πίστεως πρὸς τὸ θεῖον καὶ εὐσεβείας* (Thom. M.).

Aug. B. *τὸ ἀνδρῶν ἢ πρὸς τὸ λιταῖς, ἢ πρὸς τὸ εὐσεβείας* (Thom. M.).

Aug. B. *ἄνεται οὖν πρὸς χάριν εὐσεβείας τῶν*

[1]) Videtur Schol. *φροντίδος ἄξια, εἴτε συμφέροντα εἴτε ἀσύμφορα* aut scribere aut intelligere voluisse.

[2]) Cod. *ἀνδρειότατον· ἢ ἥτις ἀρετὴ*

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		ἀγωνιζομένων λιταῖς ἀνδρῶν τῶν Ἰαμίδων. ἢ ἄνεται πρὸς χάριν εὐσεβείας ἀνδρῶν τῶν ἀγωνιζομένων, λιταῖς τῶν Ἰαμίδων. (Thom. M.)	
		Aug. B. λιταῖς] ἃς οἱ Ἰαμίδαι ὑπὲρ τῶν ἀθλούντων ποιοῦσιν. εἰ γὰρ δίκαιοί εἰσιν, ἐξάπτεται τὸ ἐν τοῖς μηροῖς πῦρ καὶ νίκην αὐτοῖς παριστᾷ· εἰ δὲ ἀσεβεῖς, οὐκ ἐξάπτεται. (Thom. M.)	
190	1—7	et 14 *sq.* M. (E.), 18 *sq.* Tr. (?), 19 (πολλαὶ δὲ ὁδοὶ) —21, 28—30, 33—37, 191, 19—21 quatuor commata M. (E.).	
—	8	μεγίστη γάρ] ἐστιν ἐκεῖνο δόσις, ᾧ ἂν τὸ σὸν κλέος ἐπακολουθήσῃ, τὸ ἡδὺ καὶ τὸ τερπνόν. [ἀγλαΐα γὰρ ἡ τέρψις. [1])	14
—	10	ἀλλά] ἄλλος ἄλλα.	16
—	25	ἐνίκησαν.] ὅτι ἀνάκειται τῷ Ζηνὶ ἡ τῶν παίδων ἥβη.	19
191	3	ἕδνον Vat. B. Caes. A (frgm. Callim. 193).	
—	6	ἣν καὶ ὀφθῆναι Vat. B. ἣν εἰς τὸ ὀφθῆναι Caes. A.	24
—	13 *sqq.*	frgm. Hesiodi p. 445. Loesn. οἳ δ' ἤτοι πρῶτον (Vat. B. πρῶτοι) τεῦξε (sic Caes. A. Vat. B ζεῦξαν) νέας (Vat. B νῆας) ἀμφιελίσσας. πρῶτοι δ' ἱστία θέσαν (Vat. B. Caes. A) νεὼς (Vat. B. Caes. A) παρὰ (sic Caes. A. πτερὰ Vat. B) ποντοπόροιο. [2])	26
192	14/16	M. (E.) Ineditum Thom. vid. infr. 9—13, 23—27, 193, 37 tria M. (E.).	
		Aug. B. Ἐπειδὴ ἡ Αἴγινα νῆσός ἐστι καὶ τοὺς παραπλέοντας ὑποδέχεται καὶ φιλοξενεῖ, διὰ τοῦτο εἶπεν ἀσκεῖσθαι ἐν αὐτῇ τὴν πάρεδρον τοῦ ξενίου Διὸς τὴν [3]) Θέμιν, ἐπαινῶν τοὺς Αἰγινήτας ὡς οὐ μόνον φιλοξένους ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ μετὰ δικαιοσύνης τοῦτο ποιοῦντας· πρὸς ὃ ἐστιν ἡ κατασκευή· ὅ,τι δὴ πρᾶγμα πολὺ	28/33

[1]) Apparet hos legisse, non sine causa, *μέγα τοι γέρας αἰεὶ, ᾧ τινι σὸν κλέος ἕσπητ' ἀγλαόν.* — In Vat. B eadem leguntur nisi quod *ἐκείνῳ δόξα* ibi est pro *ἐκεῖνο δόσις.* — Boeckh. ex Vrat. A alia substituit.

[2]) Scribas *νεὼς θέσσαν*, synizesi.

[3]) Cod. *διὸσ διὸσ θέμιν.*

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		ἐστι, καὶ ῥέπει καὶ νεύει πολλὰ καὶ κατὰ πολύ, ὁποία ἐστὶν ἡ τῶν Αἰγινητῶν φιλοξενία πρὸς ἅπαντας, δύσπαλες καὶ δύσκολον ὑπάρχει τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἐν ὀρθῇ καὶ δικαίᾳ φρονήσει μὴ παρὰ καιρὸν ἀλλ' ἐγκαίρως. τουτέστιν· ἔχει μέν τις φιλοξενίαν, ἀλλ' οὐ δύναται διακρίνειν, πρὸς τίνας δεῖ ταύτην ποιεῖν καὶ πρὸς τίνας οὔ, ἀλλ' ἀλόγως ἐργάζεται. Αἰγινῆται δὲ καὶ πολλὴν ταύτην ἔχουσι, καὶ μετ' ἀληθοῦς διακρίσεως ταῦτα μεταχειρίζονται. (Thom. M.) [1]	
192	9	*δοκιμᾶσθαι* Vat. B. Caes. A. [2]	
—	10/11	*ἢ οὕτως ἀπορρητέον. διὰ τί εἶπε ξενίου καὶ οὐκ εἶπε φιλίου; καὶ τῶν ἑτέρων τι παραδηλῶν σοφώτερον, ὅτι καὶ ξένιοι ἦσαν οἱ Αἰγινῆται καθὸ δικαιότατοι· παρακολούθημα δὲ τοῦ δικαίου, οὐχὶ τοῦ ἀδίκου, τὸ ξενοδοχεῖν.* — [*Πάρεδρος*	28
—	18	*βεβαιώσῃ τὸ* (om. *καὶ*) Vat. B. Caes. A.	30
—	19	*τροπὴν* (non *ῥοπὴν*) Vat. B. Rom. Caes. A.	—
—	22	*ῥέποι* (id. Vat. B). *ὅ,τι γὰρ πολὺ, τὸ φιλόξενεῖν, καὶ πολλὰ καὶ πολλαχῶς εἰς τοὺς φιλοξενουμένους ῥέποι, ὥςτε μὴ διακρίνειν ἐν ὀρθῇ φρενὶ παρὰ καιρὸν, δυσπαλὲς καὶ δύσκολον ὑπάρχει· ἢ οὕτω.* [*γνωμικόν ἐστι*] ... 23 om. *λόγον* Vat. B. Caes. A.	
—	24	*κατὰ*] *νόμον* [*οἰκονομῆσαι,*] *τουτέστι κατὰ θεὸν,* [*δυσχερὲς*] ..... om. *ἀεὶ* Vat. B. Caes. A.	
—	35	*κρίσιν.*] *πλήθειν γὰρ ἀνδρῶν οὕτω φησὶ* (*φασὶ* Vat. B) *τὴν Αἴγιναν ὥς*[*τε*] *εἶναι ἐν αὐτῇ μζ'* (eadem Vat. B nisi quod *τεσσαρακονταεπτὰ*)	
—	37	*νῆσος γάρ.*] *τὸ δὲ φρενὶ μὴ παρὰ καιρὸν τοῦτό ἐστιν. ὅπερ δὴ τοῖς ἄλλοις* [3]) *ἀδύνατον, τοῦτο τοῖς Αἰγινήταις εὐχερέστατον.*	

[1]) Scholia eiusmodi Thomana plura edi possunt, ut ad vs. 40. 41 longiora.

[2]) *Δοκιμῶμαι, δοκῶ καὶ οἴομαι.* Hesych. — Ft. *διακρίνειν* ibid. pro *διακρῖναι.*

[3]) Cod. *ὅπερ δὲ τῶν ἄλλων ἀδύνατον.*

ed Boeckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		ὅ,τι] δηλονότι τὸ φιλόξενον εἶναι. gl. marg. Aug. B.	
193	27	ὡςπερεί] τις [κίονα ὀλβίαν] ὑπόθειτο οἴκῳ. Leid. B. (Moschop. s. Eust.)	33
194	35	βασιλεύοντος (id. Vat. B) μένειν [μετὰ τὸν Αἰακὸν,] Δωριεῖ λαῷ ταμιευομένη⟦ν⟧. τὸ δὲ μὴ κάμοι, τοῦτο δὲ ἀλλοπαθές. ἐπέθηκε γὰρ τὸ ἔργον ἐκείνων τῶν χρόνων [1]). ὡς λέγομεν γὰρ ἐπί τε τοῦ ἀέρος καὶ ⟦τῆς⟧ θαλάσσης, ἡνίκα ἐν νηνεμίᾳ ὦσι, γελᾶν, τὸ ἐπισυμβαῖνον τοῖς θεωροῦσι πάθος ἐκείνοις ἐπεντιθέντες.[2]) ἀκόλουθον δὲ καὶ τὸ, ἀμειδὴς ὁ ᾅδης.[3])	
—	26/35	M. (E.). De Thomanis ineditis cf. p. 40, not. [1]). 195, 30—33 M. (E.).	
195	9	Λαῦρον ἀμπνεῦσαι καπνὸν, ἀντὶ τοῦ ἐμπυρισθῆναι.	47
—	16	εἷς δὲ εἰσώρουσε.	48
—	18	ἰκάνει.] ἡ ἀναπνοὴ διττή ἐστι. λέγεται γὰρ καὶ εἰςπνοὴ καὶ ἐκπνοή. γλαυκὸν δέ ἐστι τὸ μέσον λευκοῦ καὶ μέλανος, ἔχον γὰρ καὶ τὸ λευκόν.[4]) ἔλαβε δὲ εἶδος ἀντὶ γένους. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν ὄφιες. τοῦτο δέ ἐστι τὸ πλεονεκτούμενον.	
—	19	εὐθὺς.] ἡ σύνταξις δ' ἔστιν αὕτη. ἐπεὶ ἐκτίσθη νέον καὶ νεωστὶ τὸ τεῖχος, τριῶν δρακόντων γλαυκῶν καὶ λευκῶν ἐςαλλομένων εἰς τὸν νέον πύργον, οἱ δύο μὲν κάππετον καὶ κατέπεσον, αὖθι δὲ ἀτυζομένω καὶ ἀτυζόμενοι βάλον καὶ κατέβαλον καὶ ἀπέρριψαν τὰς ψυχὰς, ἤγουν ἀπέθανον.	
196	1	εἰς] τοὺς [ἐγγὺς	53
—	20/25	et 197, 9—18 utrumque M. (E.). Ined. Thom. vide infra.	
197	7	εἶπας,] ἀντὶ τοῦ εἰπών. [ταῦτα	61
—	24	θεῷ.] ἢ Λυκία ὄνομα τοῦ τόπου καὶ ἐκ (?) τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος.	62

[1]) Aut *αὐτῷ τῷ χρόνῳ* addendum, aut *ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ* scribendum est.

[2]) Cod. *ἐπεντιθέαντες*.

[3]) Proverbium? an fragm. poetae?

[4]) Optime, nam glaucus color frondis olivae, lunae al. est argenteus (silbergrau), non caesius (blaugrau). — Scribe *ἔχει γὰρ* aut *ἔχον ἄρα*.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
197	31	τελοῦσαν.] ἢ οὕτως. ὁ Ὀρσοτρίαινα δὲ τάννε καὶ παρώξυνε τὸ θοὸν ἅρμα ἐπὶ τῇ Ἰσθμῷ τῇ ποντίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ δειράδι τῆς Κορίνθου, ἐποψόμενος καὶ μέλλων ἰδεῖν τὴν δαῖτα τὴν κλυτὴν, ἀποπέμπων τὸν Αἰακὸν ἀνὰ ταῖς ἵπποις ταῖς χρυσέαις δεῦρο καὶ ἐνταῦθα εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ἤγουν ἐν τῇ Αἰγίνῃ (sic). οἱ τοιοῦτοι δευτέρα γενεὰ, τετάρτη δὲ ὁ Πύρρος ὁ καὶ Νεοπτόλεμος. τρίτον γὰρ ἐπορθήθη ἡ Τροία.	64
		Aug. B. Ἐν Ξάνθῳ. ἐν Ἀμαζόσιν. ἐν Ἴστρῳ πρὸς τοὺς Ὑπερβορέους ἐτιμᾶτο Ἀπόλλων, ὥςπερ καὶ Ποσειδῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Πελοπονήσου, ἔνθα τὰ Ἴσθμια εἰς αὐτὸν ἐγίνοντο καὶ ἐν τῇ ἐξοχῇ τῆς Κορίνθου. σύναπτε δὲ τὸ ποντίᾳ Ἰσθμῷ καὶ τὸ Κορίνθου δειράδ' ἐποψόμενος. (Thom. M.)	
		δεῦρ'] εἰς τὴν Αἴγιναν. gl. Aug. B. (Thom. M.)	
198	1	ἵπποι,] ἀντὶ τοῦ παρωξύνοντο.	
—	22/25	M. (E.), 25—34 Tr., 12—17 M. (E.), 30—33 Tr.	
—	38	ἀπὸ] ἀθλητῶν, [νῦν (Vat. B. Caes. A).	71
199	23	ἔσχε νίκης] ἀγενείου, [κἀκεῖ] παγκρατίῳ. Vat. B. Caes. A.	74
200	3—11	M. (E.), 11—14 Tr., 24—27 et 37—201, 8 M. (E.), 8—11 Tr., 34—36 Tr.	
—	21	καὶ τῇ πείρᾳ τὴν] διδασκαλίαν [ἀκριβώσας,	81
—	31	νικητὴς] διδαχθεὶς [λέγεται γὰρ σὺν] τούτοις [ἀλεῖψαι	86
—	34	ἀλλ' ὁ Μελησίας γυμνάσας ἀθλητὰς,] νίκας αὐτῷ ἐδέξατο τριάκοντα. Vat. B. Paullo aliter Caes. A ἀθλητὰς, λ', νίκας αὐτῶν λ', ἐδέξατο.[1]) Rom. ἀθλητὰς, τριάκοντα νίκας αὐτῶν ἐδέξατο.	
201	11	ὅςτις Ἀλκιμέδων, τῇ τοῦ δαίμονος εὐτυχίᾳ, καὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἰδίας οὐχ ἁμαρτὼν,	88
—	33	δέδενται] καὶ [φίλων (frgm. 253)[2])	92

[1]) Triginta tantum discipulos Melesiae fuisse eosque omnes vicisse, ridiculum esset; triginta ex discipulorum numero maiore vicisse sufficit.

[2]) Optima, si quid video, huius versiculi medicina. Nam *δέδενται οὐ*

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
202	12	φαντασίας εὐπραξία Vat. B. Caes. A.	95
—	14/17	M. (E.), 17—26 Th., 35—203, 7 M. (E.), 10—14 Tr.	
—	28	ἀνεγείραντα [ὥςπερ	97
203	15	ἐλιθοβολοῦντο sic Vat. B.	101
—	16	δωριήτας καὶ χρηματιστὰς Vat. B. Caes. A.	
		καννόμον] ἤτοι κατὰ νόμον gl. Vat. B.	103
—	23 sq.	τείνων πρὸς] ἐκεῖνο (id. Vat. B). ἤτοι διὰ [τῆς νίκης τούτου, ὁ προθανὼν Ἰφίων μετέχει καὶ] συνᾴδεται.	105
—	32	κατὰ δέ τινας, Ἰφίων μὲν πατὴρ] αὐτοῦ, [Καλλίμαχος δὲ θεῖος. Vat. B. Caes. A. ὁ γὰρ πατὴρ αὐτοῦ προαπέθανεν. gl. Mosc. B sine cruce (Tricl.)	106
204	5—7	Tr., 8—12, 17—19, 31—33 tria Moschopulea (E.).	
—	25	νέμεσιν] αὐτῷ, [τουτέστι	113
—	27	οἷς] βουλόμεθα. ἢ [τὴν	
		AD OLYMP. IX.	
207	8	αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ (id. Vat. B.; Rom. male αἰχματὰ.) δύο, Τήνελλα. (Vat. B. ubique τηνελλᾶ sine accentu)	1
208	11	ὦ καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡρακλέες. Id. Vat. B. Rom.	
—	13/23	Th., 23—209, 3 M. (E.), 4—8 inc.	
209	15	τριπλόος,] ὁ πλήθει θόων (sic), οἱονεὶ [ὁ πλήθει λεγόμενος	3
—	16	κεχλαδὴς (ut Leid. C. Perus.) ita semper in Scholiis, et in textu κεχλαδὰσ Caes. A.	
—	17	τριπλόος] καταλλήλως (id. Vat. B) τὸ (Vat. B. τῷ) [μέλος,] τὸ, τριπλόος· ἐπήγαγεν ὁ τριπλόος, (id. Vat. B) οὐδέτερον προσλέξας [τὸ	
—	20	τὸ δὲ κεχλαδὰς, ἀντὶ τοῦ ὁ εἰς κόρον ἐλθὼν	

φίλων legi grammaticae (quae μὴ postularet) adversari videtur; ἀγρυξίᾳ autem Dativus et φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν Infinitivus ex uno verbo tam apti sunt, quam ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ et participium ἐποψόμενος Κορίνθου δειράδα ex uno verbo ἅρμα θοὸν τάνυεν pendent. Talia poetae ut exquisitiora amant.

ed. pag.	Böckh. lin.		vs. vulg.
		τοῦ ἄδεος. χλιδᾶν γὰρ τὸ τρυφᾶν καὶ εἰς κόρον φέρεσθαι τοῦ τινος πράγματος.	
		ἐπίνειμαι] ἔπελθε. ὕμνησον. gl. Vat. B.	11
210	14	τῇ τριακοστῇ Πυθιάδι. Vat. B. τὴν λ' Πυθιάδα. Caes. A.	17
—	16	ἐπὶ] τούτῳ [χρώμενος] Vat. B. τούτου Caes. A.	19
—	17	ἐφάψῃ iidem.	
—	17 sq.	ἀλλ' ἐνδόξων καὶ δυνατῶν [πανταχοῦ] Vat. B. Caes. A.	
—	20/33	M. (E.), 211, 10—12 Th., 211, 34—211, 2 M. (E.).	
211	18	εὔγειον·] Θάλλει δ' ἀρεταῖς. ἡ Ὀποὺς (semper hoc accentu in utroque) [θάλλει Vat. B. Caes. A.	27
—	30	καὶ ἵππου παντὸς] ταχύτερον (id. Vat. B), [καὶ ναὸς ταχείας θᾶττον.] ἡ δὲ σύνταξις αὕτη. ἐγὼ δὲ ταύτην τὴν φίλην πόλιν ἐν ἀοιδαῖς μαλεραῖς καὶ ἐκδήλοις καὶ φωτειναῖς ἐπιφλέγων καὶ καταυγάζων καὶ μεγαλύνων καὶ λαμπρύνων, πανταῖ καὶ πανταχοῦ πέμψω τὴν ἀγγελίαν καὶ τὴν αἴνεσιν, καὶ θᾶσσον καὶ ταχύτερον τοῦ ἵππου τοῦ ἀγάνορος καὶ τῆς νηὸς τῆς ὑποπτέρου, [εἴπερ τινὶ θείᾳ μοίρᾳ,] ἤγουν [μετά τινος	33
—	32	φράζοντα (non γράφοντα) Vat. B. Caes. A. Par. A.	
—	32	ἐφάψεται Par. A. Caes. A. Rom. ἐφέψεται Vat. B. (Boeckh. ἐπακολουθήσει)	
212	17 sq.	Th., 19—23 M. (E.), 30—32 Th. (ined. vid. infr.), 213, 2—8 M. (E.).	
—	24	τέχνῃ,] καὶ εὐτυχῶς.	38
—	27	Χαρίτων κᾶπον.] τὸν ποιητικόν· [ὅτι δὲ] παροικοῦσι [ταῖς Vat. B.	39
		Χαρίτων κᾶπον. τὴν ποιητικὴν] λέγει. Ἄλλως. κᾶπον τὸν ποιητικόν· [ὅτι δὲ] παροικοῦσι [ταῖς Caes. A.	
		Aug. B νέμομαι, βόσκομαι. ἤγουν εἰ μετὰ Μουσῶν καὶ Χαρίτων τοὺς λόγους χαρίζομαι. (Thom. M.)	
213	22	μάχαιραν, non μάχην	43

ed Böckh. pag.	lin.		vs vulg.
213	29	ἢ] ἐσχάταις ἔχων (ειν) τὸν Ἡρακλέα ἐπαινεῖν ἀληθείαις. ⟦Vat. B⟧ Caes. A. Rom. (ἔχει)	
—	32	ἐκ θεῶν] ὑπάρχει [τὰ Vat. B. Caes. A. Rom.	
—	34	τὸ δὲ ἀργυρέῳ τόξῳ πολεμίζων, ἀντὶ τοῦ· ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Πυθῶνι (sic) καὶ ἀκούσας μὴ χρησμὸν διδόναι τὸν θεὸν, διὰ τὴν ἀνηκοΐαν τὴν εἰς αὐτὸν ἀφείλετο τὸν τρίποδα ἐναντιούμενος τῷ θεῷ.	48
214	3–9	duo Th., 9—12 Tr., 30—215, 5 M. (E.), 15 *sq.* Th., 215, 34—216, 5 M. (E.).	
—	27	κατεργάσασθαί] τι [δύναται	50
215	23	δείξει ἑαυτὸν, ⟦ἐὰν τὸν⟧ [Ἡρακλέα	58
—	28	κρουσμῶν Vulg. κρουμῶν. Toup. em. κρουμάτων. At vide gl. Vat. B. ubi est κρεκῶν.	
	28	ἐφαπτόμενοι (Vat. B ἐπαφώ....οι) ἐπικρέκουσιν· ἢ ὑποκρέκειν τὸ γαληνίζειν, ὑπᾴδειν. ἔνεστι δὲ τόδε, ὁπότε ὁ μουσικὸς ῥυθμίζει τὰς τούτου χορδάς.	59
		gl. Vat. B. (rec. m.) τὸ δὲ ὑποκρέκει, ὑπερεθίζει, ἀπὸ τῆς κιθαρίσεως τῶν κρεκῶν. [πρότερον γὰρ κτλ.	
—	32	θεῶν.] καλῶς εἶπε τὸ λαλάγει, ἐπεὶ τὸ λαλαγεῖν καὶ ἐπὶ τῶν βακχευμάτων.	60
216	28	ἢ οὕτω. παρεκέντρισε δὲ τὸ αἰολοβρόντα παραδηλῶν ὡς ὅτι μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐκ τοῦ Παρνασοῦ κατέβαν· ὡς καὶ ὄπισθεν εἶπε Διὸς ξενίου παραδηλῶν τὴν Αἴγιναν ξενοδόχον, ὡσαύτως καὶ Ζηνὶ γενεθλίῳ (Ol. VIII, 19.) παραδηλῶν ὡς παῖδες ὄντες ἐνίκησαν.	64
217	6	καλέονται Vat. B (ut vulg.) κελεῦντο Caes. A.	68
—	7	αὐτὸν [κτήσασθαι	
—	10/17	Tr. (Th.?), 28—33 Tr., 217, 33—218, 1 M. (E.).	
—	19	τοῖς Λοκροῖς Vat. B. Caes. A.	
—	20	Δευκαλίωνος.] ὁ δὲ νοῦς· ἔγειρε, παῦσον. τὸ γὰρ ἵστασθαι παῦσίς ἐστι ..... ἐπέων φησὶν οἶμον, ὁδὸν, ἢ ᾠδὴν, ᾆσμα, προοίμιον. [τὸν δὲ κατὰ ...	72

ed. Böckh pag.	lin.		vs. vulg.
217	21	ἵστασο . . .	
—	23	οἶνον] ἐπαινεῖν, . . . προλεγομένων	
—	26	διηγεῖται [γὰρ τὴν πρώτην] πλημμύραν (cf. 218, 28) Vat. B. Caes. A.	
218	1—5	Tr. (?) (non M.), 6—12 Th., 13—16 inc., 219, 16—21 et 36—220, 14 M. (E.).	
—	30	τῆς τότε] πλημμύρας Vat. B. πλημμυρίδος Caes. A.	77
—	32	ἀσέβημα] ὑπ' αὐτοῦ (cod. ὑπ' ὠτοῦ) [τοῦ Διὸς	
—	35	δ' ἦσαν, non δὴ ἦσαν.	79
219	27	καὶ] γονῆς καὶ [γένους. Vat. B.	85
220	34 *sq.*	Tr., 221, 17—20 inc., 221, 31—222, 7 M. (E.).	
221	9	ὀνομάζει.] ὅπερ κακόζηλον.	96
—	15	ὁμώνυμός ἐστιν.] μάτρως ὁ ἀπὸ μητρὸς πάππος, πάτρως δὲ ὁ πρὸς πατρός. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ποιηταὶ μάτρωας τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφούς, ὁ δὲ νῦν ποιητὴς τὸν πατέρα τῆς μητρός.	
—	30	οἱ δὲ] ἐξ Ἄργεος.	101
222	7—11	Th., 223, 5—7 Th., 223, 32—224, 13 M. (E.).	
224	13/17	Tr., 225, 4—8 duo Th.	
225	14	καθ' Ὅμηρον δὲ αἱ] αἰχμαί, ἢ χάρμαι, ἤτοι [μάχαι.	128
226	3	ἀργυραῖ ἐδίδοντο Vat. B. Rom. ἀργυραί, δίδοται τὸ Caes. A.	134
226	8—15	M. (E.), 227, 1—10 eiusd., 10—17 duo Th.	
227	22	ἐκαλεῖτο Vat. B. Rom. καλεῖται Caes. A. (ut Vrat. D).	146
—	26	δίδοται τῷ νικήσαντι Vat. B. ἐδίδοτο τῷ νικῶντι Caes. A. ἢ οἱ νικήσαντες ἐν τῇ Πελ[λ]ήνῃ ἐλάμβανον παχὺ καὶ χειμερινὸν ἱμάτιον.	
—	30	σύμμαρτυς, σύμψηφος. [μαρτυρεῖ δὲ	148
—	31	Ἰόλια Caes. A. Rom. Ἰολάεια Vat. B (ut Vrat. A. lin. 35)	
228	13/25	Tr., 26—36 M. (E.), 229, 29—32 inc.	
229	23	καὶ μὴ] παραδοιάζεσθαι.	158
—	26	εὐοδώτεραι,] ἀνυσιμώτεραί [εἰσιν.] ἄλλας δ' ὁδοὺς ἰών τις [δύναται	

ed. Böckh. pag.	lin.		vs vulg.
229	38	*κείμενον τὸ ἀρετὴν] ἔχειν.* Vat. B. Caes. A.	161
230	3—11	M. (E.), 11—15 Th. (e rec. Tr.), 23—26 Th.	
—	21	*εὔστροφος] καὶ ὁ λεγόμενος ὑγρὸς [παλαιστής.*	162
—	29/31	om. in Caes. A; non om. in Vat. B nec in Rom. quae inter Vetera Scholia collocavit. Böckh: „Rec.“, sed est Vetus Scholium.	
—	39 *sqq.*	*ἐκόσμησεν. ἄνευ δὲ τοῦ ὀ εἴρηκε τὸν] Ὀϊλιάδην, Ἰλιάδην εἰπὼν, [ὥς]περ [φησὶ καὶ Ἡσίοδος. Αἰάντειόν τ' ἐν δαιτὶ· τὰ Αἰάντεια]* usque ad *[πανηγύρει.] ἢ ἤγουν καὶ ἐν τῷ βλέμματι δύναμιν φέρει, οὗ καὶ τὸ ὄμμα τὴν ἀλκὴν γέμει. δεξιόγυιον δὲ, τὸν δεξιῶς ἐργαζόμενον ἀνάλογα τὰ ποδαπὸν* (?) *μέλη ἔχοντα.* Aug. B. *ἐν δαιτὶ.] ἐν τῇ πανηγύρει. ἐν τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς ἀγὼν ἐτελεῖτο Δήμητρος καὶ Περσεφόνης τὰ καλούμενα Ἐλευσίνια· ἔνθα ἐνίκησεν.* (sic Thom. M.)	166

AD OLYMP. X (XI).

ed. Böckh. pag.	lin.		vs vulg.
232	26	*γηπονοῦσι* Vat B. Caes. A.	1
—	30/32	est M. (E.).	
—	34	*πονήσῃ*	4
233	3	*μνημονεύονται* Vat. B. Caes. A.	
—	5	*εὐτυχῇ πράσσοι* (Vat. B *εὖ πράσσοι*) *καὶ νικήσοι*	
—	—	*τῶν ἐσύστερον* Vat. B.	
—	9—15	est M. (E.), 15—23 et 26—31 sunt Tr.	
—	35	*εἰκόνας μὲν γὰρ καὶ ἀγάλματα* Vat. B. *εἰ μὲν καὶ ἀγάλματα* Caes. A.	6
—	36	*ἀφανίσοι.* Vat. B. *ἀφανίσῃ.* Caes. A.	
234	2—5	Tr., 7—14 M. (E.).	
—	4	*καὶ] οὐκ [ἀνάκειται*	8
—	31	*Εὐβοΐδι, [ὅθεν ὁ Αἴας] ὁ Ἰολέως* Vat. B. Caes. A.	13
235	2	*μὴ δὲ* (Vat. B. Caes. A) *[καλῶν] ἀπείρατον* (sic).	
—	5—13	M. (E.), 13—18 Th. (Tr.). Accedit hoc Thomanum ex Aug. B *τὸ γὰρ] τοῦτο λέγει πρὸς τοὺς Λοκροὺς ὡς φύσει ἀγαθοὺς ὄντας πρὸς πᾶν ἔργον καὶ οὐδέποτε τοῦ εἶναι τοιούτους παυσομένους.* Id non recepit Tr.	19

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
235	21	*τὸν] ἐπ' ἄκρον ἰόντα* [*σοφίας*. Vat. B (om. hoc Caes. A).	
—	30	*διάπυρος] ταῖς πανουργίαις*, [*δολία*	20

AD OLYMP. XI (X).

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
238	9 *sq.*	*γράφειν αὐτῷ τὸν ἐπινίκιον ὀλιγωρῆσαι. αὖθις δ' ἀποδοῦναι* (Vat. B id. nisi quod *γράψαι αὐτῷ ἐπ. ὀλ.* et *ἀποδοὺς*)	1
—	17	*τρία μέρη]* usque ad [*Ἀγησίδαμος*] (24) omissum est in Vat. B. Exstat quidem (h. l.) in Rom., et (al. l.) in Caes. A cett., sed a vetusto Scholiorum corpore alienum esse apparet.	
—	14	*σέ δ'* (Frgm. Soph. Triptol.) Vat. B. Rom. Caes. A. Par. A.	
—	28	*ἐν ποίῳ μέρει] τῆς γραφῆς ἢ* [*τῆς ἐμῆς φρενὸς*	
—	30/36	Th., 239, 9—11 Tr., 12—25 M. (E.).	
239	4 *sq.*	*Ἀλιτόξενον] τὴν ἐπιτίμησιν καὶ τὴν ἐπίπληξιν* [*τὴν διαμαρτάνουσαν εἰς τοὺς ξένους*] *καὶ ποιοῦσαν ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς φίλους αὐτῶν. τὸ γὰρ ξένος λέγεται ὁ φίλος.* [[*ὅτι ξένου αὐτῷ*]] [*ὄντος τοῦ*	5
—	35	*ἕπεσθαι καθότι καὶ* Vat. B. *ἔσεσθαι, καθ' ὃν* Caes. A.	9
—	37	*τουτέστιν]* usque ad [*ἕκαθεν* eod. loco Vat. B. Rom., al. l. Caes. A. al.	
240	8. 9	Tr., 240, 33—241, 6 M. (E.), 16—18 Th. ita auctum in Aug. B: *λέγε]* (non *λέγει*), *εἰ μὲν εἴποις νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν.*	17
—	3	*ὅτι πολὺς ὁ διὰ μέσου χρόνος ἐλήλυθεν* (Vat. B *διελήλυθεν*), omissis reliquis.	9
—	16	*δινούμενον*, non *δινουμένην* Vat. B. Caes. A. Eandem voc. om. Caes. A. lin. 22.	13
—	22	*κῦμα.] ἡ δὲ σύνταξις οὕτω. νῦν ἔξωθεν τὸ, ὁ τόκος, ἤγουν τὸ ἐμὸν ποίημα, κατακλύσει τὴν μομφὴν τῶν θνητῶν. ὅπη κῦμα ῥέον κατακλύζει τὴν ψῆφον τὴν ἑλισσομένην, ὅπα τε τίσομεν λόγον κοινὸν ἐς τὴν φίλην τὴν χάριν.* [*Ἄλλως.*	

ed. Boeckh. pag.	lin.		vs. vulg.
240	26	τὴν ψῆφον] ἐπιρρέον, [οὕτω ...	
—	30	ἢ οὕτω. νῦν τὴν παρὰ τῶν θνητῶν μομφὴν κατακλύσει ὁ ὕμνος ὡς ψῆφον κῦμα. λείπει γὰρ τὸ ὡς. λείπει τὸ ἴδωμεν ἢ θεωρήσωμεν; ἵν' ᾖ· [νῦν σκοπήσωμεν, ὅπως τὸ ἡμέτερον usque ad λοιδορίαν]. Iam sequuntur (27) ἢ οὕτω. [νῦν οὖν σκ. ὅπ. καθάπερ] τὴν λοιδορίαν [ψῆφον] usque ad [ἀποτίσωμεν] καὶ ἀποδώσωμεν.	
241	9	οἱ μὲν ὅπου, οἱ δὲ] ὅπως (ante corr., post eam ft. ὅπερ) Vat. B. (om. haec Caes. A)	14
—	11	τὸν] παρὰ (Caes. A περὶ) [τῶν πολλῶν λόγον. Vat. B.	
—	14	στομάτων. ὅπου (Vat. B ὅπως) τὸν ὕμνον ἀποτίσομεν (σωμεν Vat. B) προςφιλῶς (λῆ Vat. B) καὶ κεχαρισμένως (νον Vat. B) τῷ κομιζομένῳ (id. Vat. B). ἢ οὕτως. ὅπα καὶ ὅπου, ἤτοι τὸν μέλλοντα ᾄδεσθαι κοινῶς. κοινὸς γὰρ ὁ ἔπαινος διὰ τὸ τοιοῦτον. ἢ ὅτι διὰ τοὺς πεντήκοντα (cod. ν') χορευτὰς, ἢ ὡς ὅτι τὸν μέλλοντα ἥδυναι καὶ ἐμὲ διὰ τὴν φιλίαν. Φίλαν τίσομεν εἰς χάριν, φησὶ, τοῦ νενικηκότος, ἵν' ᾖ δῆλον, ὅτι καθάρῃ καὶ ἀποτρίψῃ τὸ ὄφλημα.	15
—	22	πρὸς] ἐγκώμια. [διὸ Vat. B. Caes. A.	17
—	23	διαφέρουσι iidem.	
—	27	ἀργίλοφον πὰρ ζεφυρί (ω supra) Vat. B, ἀργείλοφον πανζεφυρίου Caes. A.	
—	31	δυνηθεὶς (Vat. B. Caes. A) ὑπερενεγκεῖν τοῖς πολίταις [δοκίμους, γνωσθείς] τε (om. τε Vat. B) [καὶ	
—	33	Λοκρούς.] Λοκρισία γάρ τις ἁρμονία ἐστὶν, ἣν ἀσκῆσαι λέγεται (id. Vat. B. nisi quod ἀσκεῖσθαί φασι).	
242	9—12	Th., 243, 6—10 (ἀπέκτεινε.) Th., 10—12 Tr., 12—22 M. (E.), 31 *sq.* Tr.	
—	22	verba υἱὸς τοῦ Ἄρεος om. Caes. A et ft. etiam Vat. B.	19

ed. Böckh. pag.	lin.		vs vulg.
242	23	παριόντας. ναὸν τῷ Ἀπόλλωνι (id. Vat. B) βουλόμενος ἐκ τῶν με (sic) οἰκοδομῆσαι	
—	24	σύστασις [οὖν αὐτοῖς μάχης] ἐφυγάδευσεν (Vat. B ?.......σεν) Ἡρακλῆ (?) .... ἀλλ' ὕστερον ὁ Ἡρακλῆς καὶ τοῦτον ἀπέκτεινε. (id. Vat. B)	
—	27	Vat. B ὑπὸ Ἴλα Caes. A ἀπὸ Ἰολάου	
—	28	Ἴλᾳ (ante corr.) Caes. A. (Vat. B legi non potest).	
243	1	πόλεμον.] ὑπέρβιον δὲ τὸν Ἡρακλέα, τουτέστι τὸν ἰσχυρόν. τὸν Ἡρακλέα οὖν τραπέντα ἀνέρρωσεν ἡ Ἀθηνᾶ· ὥςπερ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἡ Ἀθηνᾶ, οὕτω καὶ τὸν Ἀγησίδαμον ὁ Ἰόλαος (Vat. B Ἴλας). — Cf. lin. 25.	21
—	23	Ἰόλᾳ [φερέτω] usque ad [ἐκείνου]. — Καὶ (sic) φῶτ' ἀρετᾷ. ὁ νοῦς· καὶ τὸν φῶτα δὲ καὶ τὸν ἄνδρα ὁ ἀνὴρ σὺν τῇ παλάμῃ καὶ σὺν τῇ βοηθείᾳ καὶ τῇ συνεργίᾳ τοῦ θεοῦ (ἐξασφαλίζεται τοῦτο οὕτω) θήξας καὶ διεγείρας καὶ ὀξύνας τῇ ἀρετῇ ὁρμᾶσαι καὶ ἀναβιβασθῆναι ἐποίησεν εἰς κλέος καὶ δόξαν, πελώριον καὶ μέγα καὶ λαμπρόν. Contra Vat. B: Φύντ' ἀρετᾷ. τὸν φύντα, πρὸς ἀρετὴν σὺν θεοῦ παλάμῃ παροξύνας (h. l. manus recens interposuit τις) πρὸς μέγα κλέος ὁρμῆσαι ποιήσειεν.	23
244	13/26	M. (E.), 26—31 Th., 245, 14 *sq.* Tr., 17—19 Th., 27—32 M. (E.).	
—	4	φάος.] ἢ οὕτως· ὀλίγοι εἰσὶν οἱ χωρὶς πόνου λαβόντες χαρὰν, ἤγουν νίκην· ἥτις ἐστὶ φῶς ἐν βιότῳ καὶ ἐν τῇ ζωῇ. ἢ οὕτω· χάρμα δὲ ἄπονον πρὸ πάντων τῶν ἔργων παῦροί τινες, ἀντὶ τοῦ οὐδέ τινες, ἔλαβον· ὅπερ τῷ βιότῳ αὐτῶν καὶ τῇ ζωῇ, τὸ χάρμα, ἐστὶ φάος.	26
—	8	αἱ θέμιδες (om. Διὸς) recte Vat. B. Caes. A.	
—	10	θέμιτες δὲ ἀντὶ ⟦τοῦ θέμιδές⟧ φησι. Δωρικὴ δὲ ἡ ⟦κλίσις⟧ ..... καὶ Ὅμηρος· Θέμιτι δὲ καλλιπαρήῳ. Vat. B. — Caes. A fere idem: ἀντὶ τοῦ	28

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		θέμιδες δὲ εἶπε θέμιτες. τοῦτο δὲ Δωρική ἐστιν ἡ κλίσις. Ὅμηρος· Θέμιτι δὲ καλλιπαρῄῳ· [1])	
244	34	ὁ δὲ νοῦς. Vat. B. Ἄλλως (ut vulg.) Caes. A.	29
—	35	ἔχοντα,] ἕκτον βωμὸν [ἱδρύσατο καὶ κατεσκεύασεν] Ἡρ. Vat. B. — ἔχοντα (post corr. — quid ante corr. fuerit, non liquet, ft. ἔχουσιν), ἕκτον βωμὸν [ἱδρύσατο καὶ] κατεστήσατο [ὁ Ἡρ.] Caes. A. [2])	
—	36	παῖδας ἀνεῖλε καὶ ἐφόνευσε (τοῦτο δέ ἐστι τὸ πέφνε) [Κτέατον	
—	37	Αὐγέου Vat. B. Caes. A.	
245	5	τῷ μὲν] λόγῳ Vat. B. Caes. A. Μολίνης utroque loco Vat. B.	
—	7	ἠδίκητο	
—	8	μισθοῦ,] τούτους, [λοχεύσας] Vat. B. Caes. A.	
—	9	Αὐγέας Vat. B.	
—	10	Αὐγέαν Vat. B. Caes. A.	34
		Ἄλλως. ὡς Αὐγέαν λάτριον. ὁ νοῦς· ὡς καὶ ὅτι (ἢ ἀντὶ τοῦ ἵνα) πράσσοιτο ἀντὶ τοῦ ἀπαιτητικῶς ἀπῄτει καὶ ἐζήτει τῷ Αὐγέᾳ [3]) τὸν μισθὸν τὸν λάτριον τὸν ὑπέρβιον καὶ τὸν πολὺν ἑκὼν καὶ βουλόμενος ὁ Ἡρακλῆς ἀέκοντα καὶ μὴ βουλόμενον τὸν Αὐγέαν. Εὔρυτος δὲ λέγεται υἱὸς ὢν καὶ αὐτὸς Ποσειδῶνος. λάτριον δὲ τὸν μισθὸν τὸν καὶ δούλειον, ὅτε (?) ἐλάτρευσεν αὐτῷ καὶ μετὰ ταπεινοφροσύνης.	
—	34 sqq.	ἐφόνευσε δὲ [Εὔρυτον καὶ Κτέατον] δαμάσας [αὐτοὺς π. ἑ. τ. Ἰσθμικὸν ἀγῶνα·] τὸ δὲ δάμασ'	37

[1]) Scribunt quidem Θέμιστι in versu Homerico (Il. ο, 87.), sed Scholiasta Vetus (Alexandrinus) aut nihil dicit, aut Θέμιτι in suo Iliadis exemplo habuit.

[2]) In textu scribe ἵδρυσ' ἐξάριθμον Ἡρακλέης. Nam βωμὸν (vel βωμῷ quod est in Vat. B. Gott.) et ἐκτήσατο (vel ἐκτήσαθ' — quod optimi codd. habent idque non post sed ante vocem Ἡρακλέης) glossemata sunt, quorum alterum genuinam scripturam exturbavit, alterum versum oneravit. Utrumque hoc quod lectione illud quod sede fluctuat corruptelam prodit.

[3]) In textu Dativum codd. quidam non mali ut (praeter Thomanos) Par. A et (ante corr.) Gott. exhibent, sed meliores et vetustiores Accusativum.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		ἐφ' ὁδῷ ἀντὶ τοῦ ἐν ἐνέδρᾳ. ἐνταῦθα γὰρ ἐδάμασεν [αὐτοὺς] π. ἐπὶ τ. Ἰσθμικὸν [ἀγῶνα].	
246	16/22	M. (E.), 247, 3—8 M. (E.), 10*sq.* Th., 22—248, 9 M. (E.).	
—	6	*Αὐγέαν* Vat. B. Caes. A.	
—	12	*Αὐγέας* iid.	
247	11	*Αὐγέας* iid.	
—	27	*φυκτέον* iidem.	
—	29	*Ἀμαραγκείδης*	46
—	30	Vat. B *Φυκτέως ἀγλ.* Caes. A *Φυκτεὺς ὄρχ. ἀνδρ.*	
—	35	*παραφράζει τὸ Ὁμηρικόν· κρείσσων* Vat. B. fere id. Caes. A.	47
247	17 *sq.*	*τὴν] τῶν γεωγράφων* Vat. B. *τὴν γεωγράφου* Caes. A.	51
—	18	*σταδίους τρεῖς* Vat. B. *σταδίους τ'* Caes. A.[1]	
248	11	Tr., 249, 22—25, 25—29 utrumque Th.	
—	12	*τὸ δὲ [σταθμᾶτο] ἀντὶ τοῦ διεμέτρει καὶ ἐμέριζεν. [ἢ κατεμετρεῖτο, κατεσκεύαζεν. ἄλσος... εἰ καὶ ψιλὸν εἴη] ἐκεῖσε φυτόν* (sic).	53
—	17	*τὸ δὲ πατρὶ μεγίστῳ [πάξας,] ἀντὶ τοῦ πήξας καὶ περικυκλώσας τὸ ἄλσος καὶ περιορίσας. ἢ [περιπήξας δέ,*	—
—	30	*ἀπωκίσθαι* Vat. B. *ἀπωκίσθη* Caes. A.	55
—	32	*Πισαιάτας* Vat. B. *Πισιάτας* Caes. A.	
249	9	*Ἀλφειοῦ. Ἀλφειῷ δὲ εἰκότως*	58
—	11	*ἐπωνόμασέ τε* Vat. B. Caes. A.	
—	14	*ὄμβροις.] Ἃς Οἰνόμαος ἄρχε. βρέχετο, τουτ-*	

[1]) i. e. *τριακοσίους*. Sed *τρεῖς*, quod non solum in Vat. B sed etiam in Vrat. A (249, 4) legitur, τ' ex γ' ortum esse demonstrat. Comprobatur ita ea quam Böckhius propositam reiecit coniectura. Nam Scholia Vat. B et Vrat. A vetustissimi quos quidem habemus rerum Pindaricarum fontes. Pisam igitur *tribus* stadiis Olympia abfuisse locupletissimorum testium consensu constare videtur, quamquam *sex* stadiorum intervallum alio loco (248, 30) in omnibus libris est. Sed ut Caes. A ibi ς' scribit, ita fortasse archetypum eius γ' habebat. „Geographus" et „trecenta" (ita etiam Rom. ex Vat. D credo unde partem suorum hausit Callierges) stadia fortasse ex inepta Strabonis recordatione in recentius Scholiorum corpus (Gott. Par. A. Vat. D. Caes. A al. al.) irrepserunt, nam genuina Didymea Strabonem non commemorant.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		ἐστι κατεσιωπᾶτο καὶ ἐξεφανίζετο ἀντὶ τοῦ ἀφανὴς ἦν. [συνήθως	
249	15	ἀλλαχόσε (id. Vat. B). [μησὶ γὰρ βρεχέσθω] τι. οὕτως ἐκρύπτετο	
—	16	εὐδοξίᾳ (ut Vrat. D).	
—	21	Ἀρχε. ἰσχύος διὰ τὸ ὡς πολὺ τοῦ χρόνου μῆκος ἐξαρκέσαντα τὸν τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνα.	59
250	6—11	M. (E.) usque ad βεβαίωσιν, 11 *sq.* Tr. (?), 27 *sq.* Th., 30—251, 3 M. (E.), 23—25 Th. (retractata Tricl.) (Aug. B θέμενος ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ δόξαν καὶ τιμὴν, καθελὼν καὶ καταβαλὼν εὖχος ἀγώνιον), 26 Tr.	
—	2	πᾶσι [φανερῶν] Vat. B. [πᾶσαν] φανερὰν ποιῶν Caes. A.	62
—	5	τὰ γὰρ ἐν ὑγρότητι καὶ ἀσθενέστερα. ὅσῳ δὲ [[μᾶλλον]] ἐξικμάζονται, τοσούτῳ καὶ στερ[[ρ]]ότερα γίνονται.	
—	13	τὸ] δ' ἐς ἀφανές. [τὸ δὲ πρότερον] ἐς ἀφανές (Vat. B δὲ σαφανές utroque loco).	67
—	15	τὸ σαφανὲς] καὶ τὸ ἀληθὲς	
—	17	ἕτεροι δὲ] γράφουσι [σαφανὲς, ἵν' ᾖ τὸ σαφὲς,] τουτέστι τὸ ἀληθὲς, καὶ ὑφ' ἓν [ἀναγινώσκουσιν, ὡς] πρὸς [τὴν ἄνω διάνοιαν.	
—	19	φανεροῖ.] ἡ δὲ σύνταξις αὕτη. ἰὼν καὶ ἐλθὼν ὁ χρόνος πρόσω, κατέφρασε καὶ ἐδήλωσε τὸ σαφὲς, τουτέστι τὸ ἀληθές. ἢ οὕτω· τὸ δ' ἐς ἀφανὲς καὶ εἰς ἀφάνειαν ὄν, ἰὼν καὶ ἐλθὼν ὁ χρόνος πρόσω, κατέφρασε καὶ ἐδήλωσεν. [1])	
—	22	διελὼν] καὶ διαμερίσας [τὰ ἀκροθίνια] (non ἀκροθόνια, ut nec Vat. B).	
251	12	ἐστι] καὶ οἱονεὶ νέος. [τίς οὖν	72
—	14 *sq.*	ἢ [διὰ χειρῶν,] ἤγουν διὰ πυγμῆς· [ἢ] ποσὶν, ἤγουν ἐν [δρόμῳ· ἢ] ἐν [ἅρματι,] τουτέστιν ἐν	

[1]) Duplex scriptura, triplex interpretatio. Alteram enim scripturam falsam τὸ δ' ἐς ἀφανές alii coniunxerunt ut esset τὸ δ' ἐς ἀφάνειαν ὄν, alii durissimo hyperbato ἐς cum πρόσω copulaverunt; quarum constructionum priorem tantum Germanus repetit. Etiam libri dissident; recc. (Thom. Mosch. Tricl.) cum Vat. B τὸ δὲ σαφανές; vett. tantum non omnes τὸ δ' ἐς ἀφανές.

ed. Böckh. pag. lin. — vs. vulg.

ἵπποις· [ἐνδόξως μὲν αὐτὸς ἀγωνισάμενος, τὸ δὲ] τοῦ [ἀνταγωνιστοῦ] εὖχος καὶ καύχημα [καθελὼν] καὶ καταβαλών. ἢ οὕτω· πρωταίνιον. ἐκ δύο λέξεων ταὐτοσημάντων συνετέθη τὸ πρωταίνιον, ἐκ τοῦ πρῶτος καὶ τοῦ αἶνος. αἶνος γάρ ἐστι πρῶτον καὶ μέγιστον τῶν κατὰ κόσμον τερπνῶν. [1])

gl. Leid. B χείρεσσι] πυγμαῖς ἢ δισκεύσεσιν ἢ 73
τοιούτοις τισίν. (Moschop.) ib. ποσίν] δρόμοις. (Moschop.)

251 17 Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος. τὸ ὑπέρβατον, Vat. B. 74
Ἀγώνιον εὖχος. τοῦτο ὑπέρβατον. Caes. A.

— 20 sq ἔνιοι δὲ παῖδα ὄντα αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἱπποκοων- 76
τιδῶν διείργεσθαι. Vat. B. Rom.

ἔνιοι παῖδα ὄντα αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἱπποκοωντιδῶν διέρχεσθαι. Caes. A (ut Vrat. D).

— 31 ἡγεμονεύων Λασιῶνος. [ἡ δὲ μετ. τ. ἐλ. ἀ. τ. ποιμνίων.] εὐθύτονον δὲ [στάδιον εἶπε] διὰ τὸ ὀρθόν· [τοιοῦτον] καὶ [γὰρ τὸ στάδιον εἶναι λέγεται] ἀκαμπές. ὁ δὲ δίαυλος νυσσώδης κατὰ μίαν νύσσαν.

252 5—17 M. (E.), 253, 24 gl. Mosc. B cum cruce (M.) cf. 252, 12.

— 1 ὅς (non ὅσον) Vat. B. Caes. A θέσιν] καὶ δίαυλον Vat. B. Caes. A.

— 1 ἐνίκησε.] τὸ δὲ χ̄, ὅτι Οἰωνὸς προηγούμενος ἦλθεν. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον Οἰωνὸς ἀπὸ Μιδέας (vel Μηδέας) πόλεως· τὸ δὲ Μαδέαθεν [2]) ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Μηδέαν. Μηδέα δέ ἐστι πόλις Ἄργους. στρατόν. τὸν ἁπλῶς δῆμον στρατὸν λέγει ὁ νῦν ποιητής.

Aug. B στάδιον μὲν] τοῦτο ὡς ἀπὸ τῶν Μουσῶν. (Thom. M.)

— 21 Ἐν (?) ἵπποισι δὲ τέτρασιν ἐνίκησεν ὁ ἀπὸ Μαν- 83

[1]) Caes. A (solus) in textu πρωταίνιον, cuius singularis scripturae singularem interpretationem commentus est Germanus.

[2]) Id. Caes. A in textu. Vitiis quibusdam calamorum exceptis libri consensu Μιδέαθεν praestant.

ed. Böckh. pag. lin. — vs. vulg.

τινέας, ὅπου, ἐν τῇ Μαντινέᾳ, ὑπάρχει τὸ σῆμα καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Ἁλιρρόθου. ἢ οὕτως· ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν ἐνίκησε τὸ σῆμα τοῦ Ἁλιρροθίου, ὅπερ τὸ σῆμα καὶ τὸ σημεῖον ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Μαντινέας. ἢ οὕτως· [ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν ἕως] Ἀλλιροθίου (sic)

252 25 Ἁλιρόθιος Vat. B. Ἁλιρρόθιος Caes. A. Ἁλιρραθίου Vat. B. Ἁλιρροθίου Caes. A.

— 26 τὸ] σῆμα [καὶ ἡ δόξα τοῦ Ἁλιρροθίου (id. Vat. B).

— 29 frgm. Bacchyl. 41 (15) ita recte duobus versibus in Caes. A descriptum est, ut prior voce τριόδοντα terminetur. — χαλκοδαιδάλοις Vat. B.

253 2 μαρτυροῦντα] τῷ Σήμῳ Vat. B. (Caes. A. Par. A τῷ ἥρωϊ)

— 4 στρῶφας δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος. Vat. B.

στρωφάσων δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς ἥρως. Caes. A. Gott. Par. A.

— 5 Ἄλλως.] (Caes. A. ἢ οὕτως. ἀν' ἵπποισι τέτρασιν) ἐὰν μὲν γράφηται σᾶμος ἁλιρροθίου (Caes. A σῆμ' ἁλιρροθ....), ἔσται αὐτὸς ὁ Ἁλιρρόθιος ἥκων, ὡς ἂν ἐπίσημος ἐγένετο ὁ Ἁλιρρόθιος (ita recte et Caes. A et Vat. B). ἐὰν δὲ Σᾶμος Ἁλιρρόθιος (Caes. A Σάμος ὁ Ἁλιρρόθιος), φανερὸν ὅτι Σᾶμος Ἁλιρρόθιος (id. Caes. A sed Σάμος) ἐνίκησεν. [1])

[1]) Vix oculis haec in Vat. B assecutus sum, sed volebat Scholiasta σᾶμ' Ἁλιρροθίου scribere. — Mihi in loco vexatissimo Didymi quae videtur esse sententia maxime probatur, ut σᾶμ' Ἁλιρρωθίου non sit ipse Halirrhotius victor (ratione Homerica ut μένος Ἀλκινόοιο), nec ut mutata scriptura (cum Moschopulo [Eustathio] et Triclinio) Semi vel Seri nomen invehatur, sed ita ut σᾶμ' Ἁλιρροχθίου (vel si malis Ἁλιρρωθίου, quia hoc metro dandum erit) sit „signum Neptuni" i. e. tridens, quem Mantinenses in clypeo curruque gestare soliti sint. „Vicit Mantinea veniens signum Neptuni" i. e. vicit heros Mantinensis. Ipsa huius loci Pindarici ambiguitas effecisse mihi videtur, ut interpretes de nomine victoris, de quo aliunde veteribus non constitisse apparet, diversa excogitarent atque alii alios Neptuni filios (Semum, Serum, Halirrhotium, Theseum) memorarent. Ne Diphilum quidem Semi nomen habuisse certum est, nam cum lectio (vide

ed Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
253	9 sq.	ἔν τινι] ἰάμβῳ (Vat. B. Caes. A) οὕτως·	
—	11	τρέψας δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς ἥρως (Vat. B Σῆμος).	
—	14	Σῆρος Ἁλιρρόθιος Caes. A et ft. etiam Vat. B (ut Vrat. D).	
—	15	Σῆρος Vat. B. Σῆρον Caes. A. καὶ Ἀλάξογον Vat. B καὶ Ἀλαξογὸν Caes. A.	
254	1	Tr., 11—14 Th., 28 sq. Tr., 255, 3—8 M. (E.), 20—26 Th., 26 sq. Tr. (?), 27—39 M. (E.).	
—	20	τάραχον ἐκίνησε μέγαν. διὰ Vat. B. ταραχὴν ἐποίησε μεγάλην. διὰ Caes. A.	87
256	36 –	257, 9 M. (E.), 11—14 (ἀλόχου.) Th., 14—17 Tr.	
257	17 sq	ἀντιάξει.] ἀπαντιάσει (non ξει), ἀντιηχήσει. [ὁ δὲ Aug. B. δέον εἰπεῖν μέλη καλάμου, κάλαμον μελέων εἶπεν ἀντιστρόφως. (Thom. M.)	99
		μολπὰ] ἡ τῆς μουσικῆς ᾠδή. (id. in gl.)	
—	28	διαδόχῳ μὴ καταλίπῃ Vat. B. Caes. A.	106
—	38	καλὰ] μὲν [ἔρξας] (ἔρξαις Vat. B) et [καλὰ] μὲν [ἐπιτελέσας Vat. B. Caes. A.	109
258	12/24	M. (E.), 25 sq. Tr. (?), 26 sq. Tr.	
—	1	τῷ χρόνῳ, ὅσον παραχρῆμα. οὐκέτι	
—	7	σοὶ οὖν φησι] περὶ (aut παρὰ) [εἶδος μουσικῆς διαποικίλλει (Vat. B ἀναποικίλλει) [τὴν χάριν.] Caes. A (qui om. lin. 28).	113
		ἀναπτάσσει] ἀνεγείρει, ἄνω ποιεῖ. ἢ ἀναποικίλλει σου τὴν χάριν ἥ τε λύρα καὶ ὁ αὐλός. Gott. Caes. A. [1])	114

supra) inter ἥρως et Σῆμος fluctuat, tum Didymus hunc versum in partem suae explicationis vocare (παρατίθεσθαι) non potuisset, si Σῆμος legisset. Nec de metro choliambico constat.

[1]) Duae tantum lectiones vetustae ἀναπάσσει et ἀναπτάσσει; tertia ἀναπλάσσει non est lectio vetusta, sed corruptio alterius. — Ἀναπάσσει, quod Byzantii recentiores (cum gl. ἐνστάξει) reposuerunt, Scholiorum Vrat. A paucorumque librorum optimorum (Vat. B [id. lm.] Par. G [ante corr.] Leid. C) fide comprobatur. — Ἀναπτάσσει cum in lemmate Caes. A (ante corr.) et in Gott. (et in lemmate et a vet. m. suprascr. in textu) comparet, tum pertinet eo Scholium Vet. ἀναπέμπει, ἀναβάλλει (quam vocem om. Vat. B), ἀνεγείρει, ut sit excitare atque investigare tanquam cervam. Recte

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
258	29	τρέφοντι Vat. B. Caes. A. al.	115
—	30	τρέφουσι Vat. B. Caes. A al. De suo haec mutavit Callierges, ut cum em. Mosch. (Tricl.) concordarent.	
		AD OLYMP. XII.	
261	19/26	Tr.	
—	29	ἀμφὶ, βέβηκας Vat. B.	1
—	32	Ἀμφιπόλει δὲ ἢ ἓν μέρος λόγου ῥῆμά ἐστιν ἀντὶ τοῦ σῶζε (cod. σώζει), ἢ δύο μέρη λόγου ἵν' ᾖ περὶ τῇ πόλει. In Vat. DC. al. περιπόλει, σῶζε. (haec non habet Vat. B.)	1
		Aug. B. gl. εὐρυσθένε'] μεγαλοδυνάμῳ ib. πόλει] ἕνεκα τῆς πόλεως (utrumque Thom.)	
262	3—13	M. (E.), 17 sq. Tr. (ft. ex Th.), 29—35 Th. (non Triclinii, credo), 263, 4—10 M. (E.), 10—14 Th., 33—264, 2 M. (E.).	
—	26	διὰ σὲ] οὖν, [ὦ Vat. B. Caes. A.	5
263	30	μετηλλάξαντο Vat. B. Caes. A.	14
264	17/22	M. (E.), 265, 7—11 M. (E.), 11—14 Tr. (?)	
—	5	ἐν [ζάλαις] καὶ χειμῶσι πραγμάτων γενόμενοι. Vat. B.	15
—	6	ἐς βαθὺ καὶ μέγα ἀγαθὸν παραγενόμενοι. Vat. B εἰς βαθὺ ἐσλὸν ἀντὶ τοῦ μέγα παραγενόμενοι. Caes. A.	
—	11	Ἐργοτελῆ Vat. B ἀγαθῶν Caes. A.	
—	23	Ἐνδομάχας ἀλέκτωρ.] ὁ νοῦς· ὦ υἱὲ τοῦ Φιλάνορος. τὸ σχῆμα ἀποστροφή. ἡ τεὰ καὶ ἡ σὴ καὶ ἡ ἰδία τιμὴ τῶν ποδῶν ἀκλεὴς ἂν καὶ ἄδοξος κατεφυλλορόησε καὶ ἐφθάρη, ἅτε ὁ ἀλέκτωρ ὁ ἐνδομάχας καὶ ὁ ἔνδον τὰς κατοικιδίους ποιῶν τὰς μάχας· ὑπάρχει ἐλλειπτικῶς· παρὰ τῇ παρεστίᾳ [1]) καὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ συγγόνῳ ἐν ᾗ ἐγεννήθη, εἰ μὴ ἡ στάσις ἡ ἀντιάνειρα ἄμερσε καὶ ἐστέρησε	20

igitur Caes. A haec interpretamenta ab ἀναποικίλλει disiungit, quod ad ἀναπάσσει pertinet. — Tertia lectio quae fertur ἀναπλάσσει, quamvis in plurimis libris haud malis (Par. A. Gott. (infra). Caes. A. Vat. P. Perus. al.) inveniatur, non exprimitur nec in scholiis nec in glossis, nisi quod Thomani in gl. ἀνακαινίζει exhibent, perperam.

[1]) Id. παρεστίᾳ text.; σε in paraphrasi non redditur sed subaudiri iubetur.

ed. Böckh pag. lin. | vs. vulg.

καὶ ἐκίνησεν ἀπὸ τῆς Κνωσίας πάτρας καὶ τῆς πατρίδος. [παρείληφε] δὲ [τὸν ἀλέκτορα, διὰ τὸ
264 28 *ἐν οἰκιδίοις [τοῖς ἔνδον] ὁρῶσι* (hoc *ὁρῶσι* etiam Vat. B) *[μαχόμενος] εἰ [μὴ ἡ γεγενημένη] μετάστασις* (id. Vat. B) *[καὶ*
— 30 *στερήσας σε ἦν* Vat. B. Caes. A ut vulg. *ἀναχωρῆσαι τῆς* (om. *σε*) iidem.
— 34 *αὐτὸ* Vat. C. *αὐτῷ* Vat. BD. Caes. A. cum vulg.
Aug. B. *κατεφυλλορόησε] μάτην ἀνήλωται,* 22
ἐκ μεταφορᾶς τῶν φυλλοροούντων δένδρων. (Thom. M.)
265 4 *Ἡρακλεῖ,] ἡνίκα ἐκεῖ ἐφάνη. [τινὲς δὲ Νύμ-* 25
φας] λέγουσιν (hanc vocem om. Vat. B) *[καθὼς ὁ]* (*ὁ* om. Vat. B) *[Πίνδαρος.* Vat. B. Caes. A.
— 5 *βούλεται* Caes. A ut vulg. *λείπεται* Vat. B.
τόπος γάρ ἐστιν ἐν αὐτῇ. τὰ θερμὰ δὲ λουτρὰ τὰ φυσικὴν ἔχοντα τὴν θέρμην. (Vat. B *τόπος γὰρ ἐν αὐτῇ τὰ θερμὰ λουτρά.* nihil amplius.)

AD OLYMP. XIII.

268 6—8. 8—10 Th., 10—23 M. (E.), 4 *sq.* M. (E.), 6—8 Th., 9—12 M. (E.), 17—23 M. (E.), 28 *sq.* Tr., 29—31 Th.
— 3 *θεόδματοι* Vat. B. *θεόδμηται* Med. D. Caes. A *θεόδμητοι* Med. E.
— 28 *Βάθρον πολίων. βάθρον πόλεων αὐτῆς, ἐφ' ὧν* 7
πᾶσα πόλις ἀσφαλῶς βέβηκεν· Εὐνομία, Δίκη, Εἰρήνη, ἀδελφαὶ ἐκ Θέμιδος.
269 3 *ἕποιτο* Vat. B *ἕπεται* Caes. A ..... *ἡ δὲ σύνταξις* 12
αὕτη. ἐθέλοντι καὶ ἐθέλουσιν ἀλέξειν καὶ ἀποκωλύειν καὶ ἐκφεύγειν τὴν ὕβριν τὴν θυγατέρα
τοῦ κόρου[1]) *τὴν μητέρα τὴν θρασύμυθον. ἔχω* 14
καλά τε φράσαι περὶ τῶν Κορινθίων, ἡ τόλμα τε

[1]) Hanc fuisse quorundam interpretum opinionem, distinctione multorum et perbonorum librorum *ὕβριν κόρου, ματέρα θρασύμυθον* ostenditur. Ita non solum Germanus et Moschopulus (Eust.) lin. 4 *sq.* sed etiam distinctio .n Par. G. Gott. Par. A. Vat. C. D. Rav. al. Pindarum cum Homero (Theognide) conciliare student. Quo nomine editor novissimus egregie fallitur.

ed. Böckh pag.	lin.		vs. vulg.
		καὶ ἡ εὐτολμία ὀρύνει καὶ διεγείρει καὶ παρορμᾷ τὴν γλῶσσαν ἐμοῦ λέγειν εὐθεῖα καὶ εὐθέως. ἢ οὕτως· ἔχω καλά τε φράσαι, ἡ τόλμα τε ἡ εὐθεῖα ὀρνύει τὴν γλῶσσαν ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν Κορινθίων.	
269	16	πράγματα (non πράγμασιν) Vat. CD. Caes. A.	
—	37	ἢ οὕτως· ὔμμι δὲ παῖδες. ὁ δὲ νοῦς· ὑμῖν δέ, ὦ παῖδες τοῦ Ἀλήτου, ἤγουν ὦ Κορίνθιοι, ὑπερελθόντων καὶ ὑπερελθοῦσι καὶ ὑπερνικήσασιν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀέθλοις, τουτέστι νικηταῖς γενομένοις ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσιν, αἱ ὧραι αἱ πολυάνθεμοι, ἤτοι τὸ ἔαρ (κατὰ γὰρ τοῦτον τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος ἠγωνίζοντο. πάντα γὰρ οἶδεν ὁ χρόνος χαρίζειν), πολλὰ καὶ κατὰ πολὺ ἢ πολλαχοῦ ὤπασαν καὶ παρέσχον ταῖς ἄκραις ἀρεταῖς, λέγω τὰ κατὰ τὴν νικηφόρον μὲν ἀγλαΐαν, πολλὰ δὲ ἀρχαῖα σοφίσματα ἔβαλον ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνδρῶν· τουτέστιν, ὅτι οὐ μόνον ἐνδόξους ἐποίησαν διὰ τῆς νίκης, ἀλλὰ καὶ σοφοὺς ἐκείνους ἐποίησαν.	17
270	1–10	Th., 24—37 M. (E.), 37—270, 4 Tr., 5—7 Tr., 25—31 Th.	
—	12	ἱεροῖς] σχήμασίν [ἐστιν Vat. C. Caes. A (ut Vrat. D).	20
—	13	τοῦ] ὕστερον [μιμησαμένου Gott. Vat. C. Caes. A.	
—	21	μέτρα καὶ] σταθμούς, Vat. C. Caes. A.	
271	15	ἢ οὕτως· αἱ χάριτες δὲ αἱ τοῦ Διονύσου πόθεν ἐξέφανεν σὺν τῷ διθυράμβῳ τῷ βοηλάτᾳ; οὐκ ἐξ ὑμῶν, ὦ Κορίνθιοι;	25
—	16	αἱ τοῦ Διονύσου] διθύραμβοι [ἐν Κορίνθῳ ἐφάνησαν χάριτες, τουτέστιν Vat. B. Caes. A.	
—	18	ἢ τάλασος Vat. CD. Caes. A. εἶτα λάσσος Vat. B.	
—	22	Ἄλλως.] τοῦτο ἐν ἤθει φησίν. [ὅπου φησίν Vat. CD. Caes. A (om. haec Vat. B ut Rom.).	
—	38	καὶ Θεόφραστος] μὲν [ἐν Vat. D. Caes. A. (δὲ Vat. D).	
272	28/30	Th., 273, 7—19 M. (E.), 30—36 M. (E.), ubi Leid. B ἦν δέ, φασί, διαστήματος πήχεων τ΄.	
—	1	μέτρῳ [δὲ] Caes. A. Vat. C ⟦D?⟧ ἐν κεραμεικοῖς [μετροῦμεν. iidem.	27

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
272	9	*τὰς σχοίνικας* sic Caes. A.	
—	11	*τῶν* [*εἰς τὰ μέτρα* Vat. B. Caes. A.	
—	27	*Ἀδίαντον* Vat. B. Caes. A.	31
—	31	*Ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ.*] *ἐν τίσι δὲ ἀνθεῖ ὁ Ἄρης ὁ ἐν ταῖς οὐλίαις αἰχμαῖς τῶν νέων ἀνδρῶν; ἐν ὑμῖν δῆλον* (i. e. *δηλονότι*).[1] [*ποῦ δὲ*	32
273	3	*Ἁδ'* (sic) *ὑπὲρ Ἑλλήνων τε καὶ ἐγχεμάχων πολιητῶν* ... *εὐχόμενοι* (sic) ... *δῖ' Ἀφροδίτα* (*δῖ' Ἀφροδίτη* Vat. B)	
—	21	*φθόνος καὶ νέμεσις διαφέρουσιν· φθόνος ἡ νέμεσις· νέμεσις ὁ μερισμὸς ἀφθόνητος μὴ φθόνον καὶ μερισμὸν καὶ διχασμὸν ἐμποιῶν ταῖς φήμαις αὐτῶν.*[2]	35
—	25	*ὁ δὲ νοῦς· καὶ ὁ νέμων καὶ ὁ διοικῶν τόνδε καὶ τοῦτον τὸν λαὸν τὸν ἀβλαβῆ, εὔθυνε τὸν οὖρον καὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἢ τὴν εὐθυτάτην κίνησιν τοῦ Ξενοφῶντος,* ⟦*δαίμονος*⟧ *τὸν ὑπάρχοντα ἀπὸ τοῦ δαίμονος καὶ τῆς τυχῆς, ἤγουν ἀπὸ τῶν* ⟦*Μοιρ*⟧*ῶν* (?). *ἢ οὕτω· καὶ νέμων καὶ φυλάττων τόνδε τὸν λαὸν ἀβλαβῆ, εὔθυνε τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ξενοφῶντος τὴν ἀπὸ τοῦ δαίμονος ο*⟦*ὖσ*⟧*αν οὖρον* (*οὐρίαν*?) *καὶ εὐδιαινήν.*	38
274	15/20	M. (E.), 24—32 M. (E.), 275, 29—276, 3 Th.	
—	4	*εὐτύχησεν ἀνὴρ*] *πρότερος.* (Caes. A *πρότερον τούτου.*) Vat. B.	43
—	8	*σελίνων*] *γράφεται* [*στέφανοι. ἐκ σελίνων γὰρ*] *ὁ στέφανος.* Sic Vat. B. *σελίνων*] *νῦν στέφανον. ἐκ σελίνων γὰρ οἱ στέφανοι.* Caes. A.	45
—	11	*οὐκ ἀντιξοεῖ*] *οὐκ ἀντικεῖται.* Vat. B (ut Rom.) Caes. A. *ἐναντιοῦται οὐκ*	47
—	13 *sq.*	*τὰ γὰρ συναρμοζόμενα*] *οὐκ ἰσοξοοῦσι καὶ ἐξι-*	

[1]) Ille interpres ut alius vetustior (*ποῦ δὲ κτλ.*) quaestionem usque ad finem epodi continuat, non male. Libri MSS. omnibus quantum scio interrogationis signis carent.

[2]) Haec aut subabsurda aut mutila sunt.

ed. Böckh. pag.	lin.		vers. vulg.
		σάζουσιν ἢ [συγξέεται, ἀλλ'] Caes. A. [τὰ γὰρ συναρμοζόμενα ....ται, ἀλλ' Vat. B. [1])	
274	23	ἀντὶ τοῦ] ἡ νίκη. Vat. B. Haec om. Caes. A.	48
—	37	Μηνὸς (id. Vat. B) τὲ οἱ. μετὰ τοῦ μηνὸς τὲ (sic) τοῦ αὐτοῦ τρία ἔργα κάλλιστα ἡ ποδαρκὴς ἡμέρα ἐν ταῖς κρανααῖς Ἀθάναις (λέγει δὲ κάλλιστα ἔργα τοὺς στεφάνους) θῆκε καὶ ἔθηκεν ἀμφὶ ταῖς κόμαις αὐτοῦ. ἢ οὕτω· [κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν	
275	6 *sqq.*	Ἑλλώτια — Ἑλλωτιώνη — Ἑλλώτιδι cett. (non Ἐλλ.) Vat. B. Gott. Caes. A. Par. G. Perus. (hic in Thomanis 29 *sqq.*) al. [2])	56
—	8	Τιμαρδά[ξου?] [θυγατέρες] δ' Κορινθίῳ· [Ἑλλωτιώνη, Εὐριτιώνη, Χρυσῆ,] Κωκυτώ. [ἀλούσης] δὲ τῆς ... Ἑλλωτία (ita semper) ..	
—	11	καθάρσια [οὖν ἄγεται τῇ θεῷ,] ἅτινα οἱ μετὰ ταῦτα, Ἀλητοῦ Ἑλλώτια καλοῦσιν (ut Vrat. D).	
—	18	Εὐρυτίνη καὶ Ἑλλώτιδι Vat. B. καὶ Εὐριτιώνη καὶ Ἑλλωτίᾳ Caes. A.	
—	21	ἡ δὲ Εὐρωτὶς καὶ ἡ Ἑλλωτιώνη Vat. B. ἡ δὲ Εὐριτιώνη καὶ ἡ Ἑλλωτία Caes. A.	
—	28	παρθένου,] τῆς καυθείσης τ[ῷ ναῷ] τῆς Ἀθηνᾶς.	
—	31	ναόν Perus. βωμόν Aug. B (ut Rom. Vrat. A) (Thom.).	
—	32	νεών Aug. B (Thom.).	
—	34 *sq.*	Aug. B πρὶν] ἂν .... ἐξιλεώσασθαι (ἐξ ἱλεώσονται Perus.) ..... ἱδρύσασθαι (ἱδρύσονται Perus.) (Thom.)	
276	4—12	M. (E.), 23—25 Tr., 277, 4—11 M. (E.), 11—18 Th., 35—278, 4 M. (E.).	
—	15	Τερψίου μὲν Vat. B. Caes. A (*ut Vrat. D*).	58

[1]) Scholium Vetus si mecum restitueris οὐ συγξέεται ἀλλ' ἀντιξοεῖ, melius intelligemus quid hi voluerint, fortasse εὖ ἀντιξοεῖ vel εὖ κἀντιξοεῖ legentes, non male.

[2]) In textu perboni codd. duo (Par. G. Leid. C) Ἑλλώτια cum Triclinianis; Vat. B cum plurimis non interpolatis (Gott. Par. A D. Med. B C D E. Vat. C D. Caes. A) cumque Moschopuleis Ἑλλώτια. Thomani fluctuant inter utrumque. Vide Bergk.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
276	17	τὸν ναμερτίδαν Vat. B. τὸν ἀμερτίδαν Caes. A.	
—	17	αὐτόλυκον.] ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ τοῖς τεθμοῖσι τοῖς ἀμφιάλοις· οὗτοι γὰρ τοῦ Ποσειδῶνος νόμιμοι ἀγῶνες· σὺν τῷ Πτοιοδώρῳ πατρὶ αἵ τέρψιες αἵ ἀοιδαί τε αἵ ἐρίτιμοι μακρότεραι ἕψονται καὶ γενήσονται. ἢ οὕτως· ἐν δὲ τοῖς ἀμφιάλοις τεθμοῖς τοῦ Ποσειδῶνος αἵ ἀοιδαὶ αἵ τέρψιες καὶ αἵ τοῦ Τέρψιος αἵ ἐρίτιμοι καὶ αἵ τοῦ Ἐριτίμου σὺν τῷ πατρὶ τῷ Πτοιοδώρῳ μακρότεραι ἕψονται. [μακρότεραι τέρψιες. αἵ (id. Vat. CD) πλείους	
—	19	εἶτα (id. Vat. BCD)	
—	20	τέρψεις (ut Vat. CD)	
—	21	λάβοιμεν τὸ ἐρξίας (id. Gott. Vat. CD; Vat. B λά....... τὸ, Τερψίας).	
		Αὐτόλυκον] ·:· Ἄλλως. [μακρότεραι καὶ πλείους ἀκολουθοῦσι] καὶ [ἐπιτερπεῖς ὕμνοι] καὶ [μέγιστοι. (Recte.)	
—	26	θαυμαστικῶς (id. Vat. B). τὸ γὰρ ὅσα ἀντὶ τοῦ πολλά· [ἀντὶ τοῦ	60
277	1	περὶ] πλῆθος [καλῶν Gott. Vat. CD. Caes. A.	
—	25	ἐν ὑμῖν] παρεὶς, [καὶ ἴδιος] συγγενής. gl. Vat. C.	69
—	30	πόλεμον οὐ ψεύσομαι Vat. B. πόλεμον καταψεύσομαι Caes. A.	
278	18	Βούνῳ Vat. B. Βουνόμῳ Vat. DC. Caes. A (ut Gott. Vrat. D). Similiter lin. 24.	74
—	25	σεσωσμένοις Vat. C. Caes. A.	
—	27	Ἀλωεὺς Vat. B.	
—	29	δάσατο Vat. B δεύσατο Vat. CD. Caes. A.	
—	30	Ἀλωεῖ Vat. B.	
—	31	Ἐφύρην Vat. BCD. Caes. A.	
—	32	Βούνῳ Vat. B. Βουνῷ Vat. CD. Caes. A.	
—	34	ἢ παῖς ἢ υἱωνὸς Vat. BD. Caes. A. παῖς ἢ δὴ υἱωνὸς Vat. C (ut Vrat. D). ἵκετο Vat. BCD. Caes. A.	
—	35	Βοῦνος δὲ Vat. B. Βουνός δ' Vat. C. Caes. A.	
—	37	τὸν τῆς Ἥρας χόλον ἐκκλίνουσα Vat. B. τ. τ.	

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		Ἡ. ἐκ. χόλον Vat. D. τὸν τῆς Ἥρας γάμον ἐκκλίνασα χόλον Caes. A. [1]	
279	3—11	Th. (ubi lin. 11. commentarius ad Lycophr. (Tzetz.?) citatur), 29 *sq.* (ποτε.) Tr., 30—280, 2 Th.	
—	27	μανιεῖ οὐδὲ Δαναοῖς Vat. C. Caes. A.	78
280	3—14	M. (E.), 14—23 Th., 281, 26—36 M. (E.).	
281	1 *sq.*	οὕτως ἄρα Κορίνθιος Γλαῦκος τῷ γένει. Vat. B. οὗτος ἄρα Κορίνθιος τὸ γένος Γλαῦκος. Caes. A.	82
—	18	Πειρήνης,] ὅ ἐστιν ἐν τῇ Πειρήνῃ· [λέγει δὲ Vat. B.	89
—	25	ἵππος.] ὀφιώδεος δὲ δράκοντος εἶχε τρίχας Caes. A. ἵππος.] ὅτι δρ. εἶ. τρ. Leid. C.	
282	13/15	Tr., 24 *sq.* Tr., 32—283, 6 M. (E.), 12—14 Th., 24 *sq.* Tr., 34—284, 2 (πρᾶξιν.) M. (E.).	
—	2	καὶ ὁ νοῦς· ὃς καὶ ὅστις ὁ Βελλεροφόντης ποτὲ ἦ καὶ ὄντως ποθέων καὶ ζητῶν ζεῦξαι καὶ ὑποτάξαι καὶ χαλινῶσαι τὸν Πήγασον τὸν υἱὸν τῆς ὀφιώδους Γοργόνης ἀμφὶ τοῖς κρουνοῖς πολλὰ ἔπαθε καὶ ὑπέστη, πρίν γε καὶ πρότερον ἡ κούρη Παλλὰς ἤνεγκε καὶ ἔδωκέν οἱ καὶ αὐτῷ τῷ Βελλεροφόντῃ τὸν χρυσάμπυκα χαλινόν.	91
—	5	χαλινώσειν Vat. B. Leid. C. Caes. A.	94
—	6	κοιμᾶσαι Vat. B. Caes. A. ὕπαρ] φανερά gl. Vat. C.	
—	8	Ποσειδῶνα Vat. B.	
—	11	δαμάζοντι] ἢ τῷ ἱππικῷ [Ποσειδῶνι	97
—	12	ἐπίδειξον] αὐτῷ.	
—	17	Ἀργάντα πατρί. [ἀργάντα νῦν] οὐχὶ τὸν λευκόν, ἀλλὰ τὸν διάδηλον τῷ μήκει καὶ [ἔκδηλον τῷ μεγέθει] καὶ περιφανῆ· Ὅμηρος γὰρ μέλαν[α] κελεύεται θύειν διὰ τὸ φοβερόν. [πατρὶ δὲ	98
—	28	ὁ δὲ νοῦς·] ἡ κυαναιγὶς παρθένος ἤγουν ἡ φοβερὰ τῇ αἰγίδι ἥτις ἦν ἐν τῷ ἅρματι. [τοσαῦτα ... διαλέγεσθαι.] ὁ δὲ ἐξανέστη ἄσμενος καὶ εὗρε τὸν χαλινὸν ἕτοιμον. οὐχ' ὥς τινες βούλονται παρακελεύεσθαι αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν διηγεῖσθαι	100

[1] Lege *οὐκ ἐπείθετο δὲ ἡ Μήδεια τὸν γάμον, τὸν τῆς Ἥρας ἐκκλίνουσα χόλον.*

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
		τὰ [παρ' αὐτῆς] ῥηθέντα [κατ' ὄναρ. οὐκ ἔστι δέ.] [1]) Postrema etiam in Leid. C nisi quod νουθετεῖσθαι (?) τῶν παρ' αὐτῆς ῥηθέντων κατ' ὄναρ habet.	
283	7	ἔπαλτο,] ἀντὶ τοῦ ἀνηγέρθη καὶ ἀνεπήδησεν ὁ Βελλεροφόντης. [λοιπὸν	102
—	10	τέρας δὲ τὸ παρὰ φύσιν.	
—	17	ἵππου] παρακαθευδῆσαι τῷ βωμῷ τῆς Ἀθηνᾶς. [ὅπως αὐτὴ] (id. fere Leid. C).	106
—	22	τὴν ὅλην] ἀπόβασιν (Vat. B. Leid. C; [ὑπόθεσιν] καὶ ἀπόβασιν Caes. A) [τοῦ πράγματος καὶ κατάστασιν] (Leid. C ἀποκατάστασιν).	
—	29	ἐνυπνίῳ.] τὸ δὲ ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ ἀντὶ τοῦ ὡς [ταῦτα] Vat. CD. Caes. A.	111
—	32	ἀναρύῃ Vat. BCD. Caes. A. σφάξεις. ἀπὸ Vat. B. (Rom. σφάξεις. ἀπὸ). σφάζει, θύει Vat. C D. Caes. A. lin. 30. Vat. C. Caes. A. Vat. B (?) θύῃ Vat. D θύησαι vel θύηται. Glossae in plurimis θυσιάσῃ, θύῃ, θύοι; in quibusdam (Mosch.) ἀνατρέπῃ, σφάζῃ (cf. Eust. lin. 34). [2])	114
284	2	(θεοὶ) —5 Th., 16 Tr., 17—23 M. (E.), 38—285, 2 Th. ad quod haec verba accedunt ex Aug. B; φασὶ γὰρ ὡς ἐναέριος ἐφέρετο ὁ Πήγασος, φέρων καὶ τὸν Βελλεροφόντην, καὶ κρημνηθεὶς ἐκεῖθεν χωλός τε καὶ τυφλὸς ἐγένετο καὶ ἀλώμενος ἀπέθανεν, 285, 18 (sed c. lect. διασωπάσομαι) —24 Th., 25 (sed ibi Διασιωπήσομεν, ἤγουν —32 M. (E.) [3])	125, 130
—	6	Τελεῖ Vat. BCD. Caes. A. Gott. al. (πληροῖ Calliergis est).	116

[1]) Ita complentur quae ex Vrat. D edita sensu cassa erant.

[2]) Neque αὐρύῃ in libris MSS. exstat, nec videtur exstare αὐερύῃ quod ed. Rom. invexit. Vett. cum Thomanis in ἀναρύῃ consentiunt; Moschopulei (etiam Vrat. B et ante corr. Leid. B) ἀνερύῃ; Tricliniani (etiam Vrat. A et Mosc. B) ἀνρύῃ praestant, quod G. Hermanno probaverant.

[3]) Quippe Thomas veterem scripturam non movit, deinde Moschopulus διασωπάσομαι αὐτῷ μόρον ingessit, Triclinius denique διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον scripsit. Compilatores Recentiorum Scholiorum et haec et multa alia immutaverunt. Gravissimae et plurimae Pindari emendationes a Moschopulo profectae sunt, ut paulo ante πληροῖ. Triclinius eas ita retractavit ut cum nonnullas reiiceret tamen plurimas probaret.

ed Böckh. pag	lin.		vs. vulg.
281	7	παράσχουσιν [νομιζόμενα] δυνατὰ (sic), [περὶ ὧν ἄν τις καὶ] δι' ὅρκων [τὴν ἐλπίδα] ἀπαγορεύσοι (Vat. B. Rom. τὴν ἐλπίδα δι' ὅρκων ἀπαγορεύσοι) καὶ ἐπιτελοῦσιν οὐ δυσκόλως, ἀλλὰ κούφως καὶ εὐμαρῶς. ἢ οὕτως· [οὐχὶ	116
—	8	ἐνόρκως	
—	9	ἢ [θεὸς Caes. A. νομιζόμενον] εὐχερῶς (nihil amplius) Vat. B. νομιζόμενον εἰς περίκτησιν·] Ἄλλως. [οἷον, εὐχερὲς] καὶ ἀδύνατον. Caes. A.	
—	11	Voces θέμενος δι' omissae in Caes. A. In Vat. B θέμενος nunc legi non potest.	
—	—	ὁ δὲ νοῦς·] τελεῖ δὲ καὶ πληροῖ ἡ δύναμις τῶν θεῶν, ἀντὶ τοῦ ὁ θεὸς, καὶ τὰ παρ' ἀνθρώποις ἀπαγορευθέντα πράγματα. (similiter gl. Vat. C).	
—	18	τοῦτο γάρ ἐστι,] τὸ, τείνων (supra τεῖνον a vet. m.)[1] ἀμφὶ γένυι. πραῢ δὲ, τὸ π[[ραΰ]]νον καὶ ἡμεροῦν, [ὡς Vat. B (Caes. A ut vulg.)	120
		ἐμβά[[λ]]λων τῷ τοῦ Πηγάσου στόματι gl. Vat. C.	
		ἀναβὰς] καβαλ[[λ]]ικεύσας gl. Vat. C.	122
		βάλε] ἔτρωσεν gl. Vat. C.[2]	126
285	5	μηχανικώτατον ὅπερ καλοῦσιν. εἶπε sine lacuna Vat. B. Caes. A.	128
—	7	μόρον.] ἐγὼ σιωπήσω. [ὑποστέλλεται	130
—	9	αὐτοῦ] σιγήσομαι.	
—	12	ἐπλανᾶτο (Vat. B ἐκπλανᾶται)	

[1]) Eadem duplex scriptura vet. m. in textu Vat. B, non altera a m. sec. Duplices lectiones istas quae ad Alexandrinorum tempora amplius recedunt nosse magni interest, nec nisi in vetustissimis libris inveniuntur. Contra manus secundae raro alia ac Byzantina ingerunt. Quo pacto aliquoties peccant editores, ut Bergkium quoque schedae meae quas olim de Vat. B Roma miseram saepius fefellerunt.

[2]) Plurimi quidem iique optimi participium, sed quinque libri verbum finitum habent: Par. A. Caes. A. Vat. C. Med. D. Par. D, quibuscum facere videtur Scholium Vetus, quod 285, 4 ἐνίκησεν omnibus libris testibus praestat, et 284, 35 plurimis, excepto Vat. B, qui omittit. — De Imperfecto ἔπαιζεν non tam ex libris (nam tres optimi ἔπαιξε) quam ex Scholiis qui Imperfectis reddunt constare videtur. Lemma ἔπαιζεν a Callierge perperam mutatum est.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
285	16	κατηστερίσθη Vat. B. Caes. A.	
286	6	Tr. (ἔσχεν.), 6 (ἐμὲ δὲ), —9 Th., 12—14 (ubi Caes. B recte βέμβιξ) M. (E.), 22—34 M. (E.), 37 Th., 287, 1. 2 Tr., 9 *sq*. Th., 31—288, 15 M. (E.), 289, 11 Tr.	
—	5	*ὁ δὲ νοῦς· ἐμὲ δὲ τὸν καρτύνοντα καὶ ἔχον..... [ἰ]σχυροποιοῦντα ἐν ταῖν χεροῖν τὰ πολλὰ βέλεα οὐ χρὴ ἱέναι καὶ πέμπειν τὸν εὐθὺν ῥόμβον τὴν δίνησιν ..... καὶ ἀκοντίων παρὰ σκοπὸν καὶ ἔξω τοῦ σκοποῦ.*	133
287	4	*ἐπιθήσω* (id. in lemmate et textu ut Par. G. Leid. C) *καὶ [ποιήσω]* Vat. B. Rom.	138
—	8	*ὁ νοῦς· ἐν ἔπει δὲ καὶ ἐν λόγῳ παύρῳ καὶ σμικρῷ καὶ συντόμῳ θήσω ἀθρόα καὶ πολλά, ἢ ὁμοῦ τά τε ἐν Ἰσθμοῖ τὰ ἐν τῇ Νεμέᾳ τε, φανερά.*	
288	21	*ἡ δὲ Σικυὼν τῆς Βοιωτίας* Caes. A. *ἡ δὲ Σικυών, Βοιωτίας· ἐν ᾗ τὰ Πύθια ἄγεται* Vat. B. Rom.	155
—	30	*ἄγεται Ἴσθμια ὡς ἐν Κορίνθῳ.* Vat. B. Caes. A.	158
—	34	*εἶπεν. ἐν Εὐβοίᾳ] γὰρ ἑστία*[1]) [*ὑπὸ πάντων Γεραιστίων ἄγεται.* (Vat. B ut vulg.)	159
289	1	*Ἀμαρύσια* (non *Ἀμαρύνθια*) Vat. B. Caes. A. [2])	
—	8	*τελεστικωτάτην τὴν παρά σου* Vat. B. *τελείαν* Caes. A (ut Vrat. D).	163
—	9	*ἄξιον.] ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ ὦ Ζεῦ τέλειε, δίδοι καὶ δίδου, ἐκνεῦσαι καὶ περιπατῆσαι, ἐν κούφοις δεῖ*(?) *με ποσί· δίδου τε αἰδῶ καὶ τύχην γλυκεῖαν τερπνῶν καὶ ποιημάτων καὶ ἔργων.*	
		AD OLYMP. XIV.	
292	16 *sq.*	(*Χάριτας*) Tr. (?), 17 (*ἐπειδὴ ὁ μὲν*...) —22 Th., 29—293, 7 M. (E.), 25—29 M. (E.), 29—31 Th.	
—	25	*Ὁ δὲ Κηφισσὸς, τοῦ Ὀρχομένου,] ποταμοῦ.*	1
—	26	*ἀοίδιμαι* Vat. C. Caes. A.	
293	13	*Μινυΐδαι* Vat. B. Caes. A (ut vulg.). — Vat. B ubique *Μινυὸς, Μινυοῦ, Μινυὸν* scribit.	

[1]) Vulg. *Γεραίστια* inepte. *Ἑστία, εὐωχία* Hesych.

[2]) Charta Vat. B h. l. lacera est. Hinc falsa forma apud Calliergem. Cf. Preller, Mythol. Gr. I. 191.

ed. Böckh. pag.	lin.		vs. vulg.
293	15	τὰ ἐπιτερπῆ] τε [καὶ ἡδέα] Vat. B. τὰ ἡδέα καὶ ἐπιτερπῆ Caes. A.	
—	16 sq	οἵ γὰρ ἐπιχαρεῖς δι' ὑμᾶς πᾶσι] διαμόνιμοι διαπαντός [εἰσι?]. ἀγλαὸς δὲ νῦν ὁ ἀνδρεῖος. [αἵ γὰρ ex Vat. B et Caes. A restitutum.	7
—	22 sq.	π.....οῦσι· [καὶ Vat. B. (Caes. A hoc comma omittit).	12
		ταμίαι] πάροχοι gl. Vat. D. διοικηταί gl. Vat. C.	14
—	36	ἀέναον καὶ] ἀθάνατον [οὖσαν Vat. BC. Caes. A.	16
294	6—13	M. (E.), 14 sq. Th., 295, 3—13 M. (E.), 15—25 Th.	
—	16	αὗται (non αὐταὶ) Vat. B. Caes. A.	20
—	17 sq.	ἢ τῶν κρατίστων θεῶν] παῖδες Caes. A (olim παῖδες etiam in Vat. B fuisse videtur, nunc periit una cum charta).	
—	23	Θεογονίᾳ.] Ὀλυμπιόνικος ἡ (Vat. C ἁ [1])) Μινύεια. Ὀρχομενὸς γὰρ Μινύειος ἡ ποίησις. (Cf. Il. β, 511.)	
—	31	ἔδοξε πολύνικος Vat. B. ἔδοξε τὸ, πολύνικος Caes. A.	26
—	32	πόλις σου ἕνεκεν. τὸ δὲ σοῦ, [ὡς πρὸς] ἑκάστου Vat. B. Caes. A.	
—	35 sqq.	μελαντείχεα δόμον] ἐλθὲ Ἀχοῖ (id. Vat. B). ἐλθὲ νῦν, Ἠχώ, εἰς τὸν Περσεφόνης δόμον, ἵνα τὸν Κλεόδαμον ἰδοῦσα [περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ] εἴπῃς, [ὅτι ὁ υἱὸς] αὐτῷ .... λέγει (295, 1). Ἄλλως· μελαντείχεα δὲ (Caes. A νῦν) δόμον. [παραγενοῦ πρὸς (Vat. B εἰς) ... Κλεοδάμῳ. οἰκείως] ... μελαντείχεα εἶπεν (295, 2). Ita haec Vat. C. Caes. A.	28

[1]) ἁ (non ἀ) Par. A. Gott. Vat. D. Med. BC. Rom. ἰα Par. G, idem in lemmate ἡ.

INDEX LOCORUM

QUI IN HOC LIBELLO CODICUM MSS. OPE EMENDATI - ET TRACTATI SUNT.

loci		versus vulg.	versus Böckh.	scripturae aut novae aut retractatae	vide	
Pind.	Ol. VIII	14 sq.	10 sq.	*μέγα τοι γέρας αἰεί, ὦτινι σὸν κλέος*	Schol. cf. Epist	39, 1 V
—	—	20	16	*ὃς*	Epist.	V
—	—	87	66	*νίκαν τριακοστὰν ἑλών*	Schol.	42, 1
—	Ol. IX	53	34	*ἐς ἀγυιάν*	Epist.	V sq.
—	Ol. X (XI)	4	4	*πράσσων*	Schol. —	15, 2 47
—	—	10	10	*ὁμῶς ὤν*	Epist.	III sq.
—	Ol. XI (X)	12	9	*γε τόκος ἀνδρῶν* . .	—	VI
—	—	17	15	*πόλις*	—	VI
					cf. Schol.	6, 1
—	—	25	21	*παλάμαις*	Epist.	VI
—	—	31 sq.	25	*ἵδρυσ' ἐξάριθμον Ἡρακλέης* (coni.) , . .	Schol.	51, 2
—	—	34	28	*Αὐγέᾳ* et *Αὐγέαν* . .	—	51, 3
—	—	67	55	*τὸ δὲ σαφανὲς* et *τὸ δ' ἐς ἀφανὲς*	—	53, 1
—	—	72	60	*ποταίνιον (πρωταίνιον)*	—	54, 1
—	—	78	66	*Μιδέαθεν (Μαδέαθεν)*	—	54, 2
—	—	84	70	*σᾶμ' Ἁλιρρωθίου* . .	—	55, 2
—	—	114 sq.	94	*ἀναπάσσει* et *ἀναπτάσσει*	—	56, 1
—	Ol. XII	21	14	*παρ' ἑστίᾳ (παρεστίᾳ)*	—	57, 1
—	Ol. XIII	12 sq.	10	*Ὕβριν Κόρου, ματέρα*	—	58, 1
—	—	33	23	*ἀνδρῶν;*	—	60, 1
—	—	47	34	*εὐ [κ]ἀντιξοεῖ* (coni.)	—	61, 1
—	—	56	40	*Ἑλλώτια*	—	61, 2
—	—	114	81	*ἀνρύῃ* (Tricl.) et *ἀναρύῃ*	—	64, 2
—	—	116	83	*τελεῖ*	—	64, 3
—	—	121	85	*τείνων* et *τεῖνον* . .	—	65, 1
—	—	123	86	*ἔπαιζεν* et *ἔπαιξεν* .		
—	—	126 sq.	89	*βάλλεν* et *βάλλων* . .	—	65, 2
—	—	130	91	*διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγώ*	—	64, 3
—	Ol. XIV	27	19	*ἁ* et *ἁ*	—	67, 1 *)
—	Pyth. IV	375	211	*ἔπειτ' ἀνήλυθον* . .	Epist.	VI
—	—	412	232	*κροκόεν*	—	VI
—	Pyth. V	97	73	*γαρύοιτ'* et *γαρύεται*	—	VI
—	—	159	118	*ἀλλ' ὑμεῖς γε Κρονίδαι* (Tricl.)	—	IV
—	Pyth. VI	7	7	*ἵππων*	—	VII
—	—	19	19	*νυν*	—	VII
—	—	46	46	*ἴσαν* (coni.)	—	VII
—	—	50	50	*ὡς εὗρες ἱππίας ἐσόδους*	—	VII
—	Pyth. VII	5	5	*τίνα οἶκον*	—	VII
—	Pyth. VIII	101	72	*ἄφθονον*	—	VII sq.
—	Pyth. IX	108	62	*θαησάμεναι* (Bergkii coni.)	—	V
—	Pyth. XI	86	56	*μέλανος δ' ἐσχατιάν* et *θανάτου*	—	VIII
—	Pyth. XII	7	4	*θ' ἵλαος*	—	VIII

*) Ea quae ad Pyth. I. II. III spectant huius libelli ambitum cum excedant alio loco edam, si nova inchoare vacabit. Ad hoc lectorem monitum esse velim me quae de formis dialecticis e codicibus novaturus sim consulto ab hoc indice exclusisse, quia et ipsa in Annalibus Iahnianis uberius tractabuntur.

loci		versus vulg.	versus Böckh.	scripturae aut novae aut retractatae	vide	
Pind.	Nem. I	extr.	extr.	*αἰνήσειν νόμον* . .	Epist.	VIII
—	Nem. II	18	12	*Ὠαρίων᾿ ἀνεῖσθαι* .	—	VIII sq.
—	Nem. III	82 sq.	47	*σωμάτια δὲ πὰρ* . .	—	X
—	—	130	75	*ὁ θνατὸς αἰὼν* . . .	—	IX
—	—	135 sq.	78 sq.	distinctio	—	IX
—	Nem. IV	111	68	*ἐς γενεάς νιν* (coni.) .	—	X
—	—	146	90	*ἀείσεται, παὶ, ὁ σός.* (coni.)	—	X
—	Nem. V	2	1	*ἐλινύσοντα ἐργάζεσθαι*	—	VII
—	—	78	43	*μετ᾿ ἀΐξαντα* (coni. Fulvii Ursini) . . .	—	X
—	—	95	52	*παγκρατίῳ*	—	X
—	Nem. VI	9	7	*ἄν τιν*	—	X
—	Isthm.	III. IV	III, 18 sq.	divisio carminum . .	—	XI
—	—	IV, 31	III, 36	*ἅτε*	—	XI
—	—	IV, 77	III, 63	*εἰκώς*	—	XI
—	—	IV, 89	III, 71	*ἄκομπος*	—	XI
—	—	IV, 120	III, 89	*καὶ παίδων τρίταν* (coni.)	—	XI
—	—	IV, 121	III, 90	*κωμάξομαι*	—	XI
—	fragm.	100 Bö.	112 Bgk.	*τρισκαί δεκ᾿* . . .	Schol.	8
—	fragm.	247 Bö.	210 Bgk.	*ὁπόταν*	—	13, 2
—	fragm.	253 Bö.	214 Bgk.	*δέδενται καὶ φίλων* .	—	42, 2
Alcaei	fragm.	93	(51) Bgk.	*ὦ Αἰσιμίδα* (coni. Bergkii)	—	8, 1
Alcm.	fragm.	83	(53) Bgk.	divisio versuum . .		
Archil.	fragm.	118	. . . .	*αἰχμητά* et *χαῖρε* . .	—	43
Bacch.	fragm.	15	(41 Bgk.)	divisio versuum . .	—	55
Callim.	fragm.	121	Bentlei.	*χεῖρας ἐμοῖς* (coni. Toupii)	Epist.	X
Cratini	fragm.	inc. 153	Mein.	*Συοβοιωτῶν* (coni.) .	Schol.	31, 2
Hesiod.	fragm.	445	Loesn.	*νεὼς θέσσαν* (coni.) .	—	39, 2
Homer.	Iliad.	ο,	87	*Θέμιτι*	—	51, 1
Inc. poet. epigrammata					—	2, 4
— — fragmenta					—	9, 2 41,3(?)

Pentheus und die Mainaden.

Eine archaeologische Abhandlung

von

OTTO JAHN.

1841. gr. 4. 23 S. u. 3 lithogr. Tafeln. Geh. 20 Sgr.

SPECIMEN EPIGRAPHICUM

IN MEMORIAM OLAI KELLERMANNI

EDIDIT

OTTO JAHN.

ACCEDIT TABULA LITHOGRAPHICA.

1841. gr. 8. XXVIII u. 158 S. Geh. 1 Thlr. 5 Sgr.

TELEPHOS UND TROILOS.

Ein Brief an Herrn Professor F. G. Welcker in Bonn

von

OTTO JAHN.

1841. gr. 8. 92 S. u. 4 lithogr. Tafeln. Geh. 25 Sgr.

DE COLLEGIIS ET SODALICIIS ROMANORUM

SCRIPSIT

TH. MOMMSEN.

ACCEDIT INSCRIPTIO LANUVINA.

1843. gr. 8. 3 Bl. u. 130 S. Geh. 25 Sgr.

COMMENTATIONIS

DE ANTIQUISSIMA GERMANORUM POESI

CHORICA PARTICULA

SCRIPSIT

CAROLUS MÜLLENHOFF.

1847. gr. 4. 31 S. Geh. 10 Sgr.

